

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

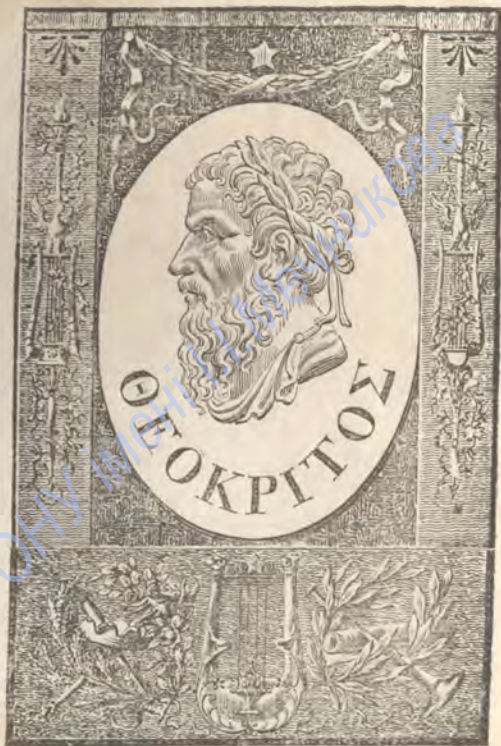
НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

$\sqrt{XIX} = 40$
 $XIX \cdot X$

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

7122/14
THEOCRITVS

BION ET MOSCHVS

AD

OPTIMORVM LIBRORVM FIDEM

ACCVRATE EDITI.

EDITIO STEREOTYPA.

LIPSIAE

EX OFFICINA CAR. TAVCHNITIL

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΒΙΩΝ ΚΑΙ ΜΟΣΧΟΣ

ΣΥΝ ΠΛΕΙΣΤΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΣ

ΕΚΔΟΣΕΤΕΣ.

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΚΑΡ ΤΟΥ ΤΑΥΧΝΙΖΙΟΥ.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

THEOCRITI VITA. *)

Theocritus, bucolici carminis princeps, iam olim suis carminibus tantam nominis famam fuit consecutus, ut viri cuiusque aetatis eruditissimi in eo extollendo laudibusque condecorando quasi de palma certasse videantur. Sic Longinus περὶ ὕψους sect. XXXIII. n. 6. ἐν τοῖς βουκολικοῖς ἐπιτεύχιστον, in-bucolicis felicissimum, et Quinctilianus institut. orat. l. X. cap. 1. admirabilem eum in suo genere appellauerunt. Cum quibus etiam facit auctor vitae eiusdem: περὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποιήσιν εὐφύης γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη. Cum vero, quod ad bucolicam poesin attinet, optimi fuisset ingenii, magnam gloriam hisce consecutus fuit: ex quorundam igitur sententia Moschus vocatus, Theocritus cognominatus est. Quin, sicut Homerus ob summam ingenii vim ac singularem carminum praestantiam κατ' ἐξοχὴν Poëta ab antiquis fuit

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii ad editionem Venetam Bionis et Moschi p. XLVII. ss.

appellatus; ita Theocritum, qui omnes alios in hoc genere longissimo intervallo post se reliquit, *βουκόλον* dicere non dubitarunt: vid. Pindari Graec. Scholiast. ad Olymp. β. v. 150. Certe tanta tamque admirabilis ipsius carminibus inest elegantia atque venustas, tam suavis simplicitas ad pastorum indolem atque ingenium accommodata, ut gratias ipsius atque veneres nemo pro dignitate satis admirari possit. Verum ab initio est ordiendum. Pater eius fuit Praxagoras, vel, secundum alios, Simichus, qui ex uxore Philine hunc Musarum alumnum felici sidere suscepit. Sic enim epigramma, quod sub Theocriti nomine circumfertur:

Τῷδ' Πραξαγόρῳ περικλειτῇ τε Φιλίνῃ,

Εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων.

Filius Praxagorae inclitæque Philines,

Vnus ex multis sum Syracusanis.

Et Suidas: Θεόκριτος Πραξαγόρου καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμίχου, Συρακοῦσιος, οἱ δὲ φασὶ Κῶον. Theocritus Praxagorae et Philines, secundum alios vero Simichi filius, Syracusanus, alii vero dicunt Coum. Quod ad ipsius patriam attinet, auctores itidem in diversas abeunt partes: alii enim Coum, alii Syracusanum eum fuisse perhibuerunt. Ut sit, id saltem extra omne est dubium, eum Syracusis diu versatum, ac Syracu-

sanum quoque appellatum fuisse. Sic Terentianus de metris eum dicit Siculae telluris alumnum, et Virgilius, perpetuus in suis eclogis eiusdem imitator, Sicelidas subinde Musas implorat, suumque carmen Syracosium appellat: quod, observante Servio, Theocritum Syracusanum fuerit imitatus. Floruit autem iis temporibus, quibus apud Syracusanos Hiero secundus; apud Aegyptios vero Ptolemaeus Philadelphus imperii gubernacula tenuerunt: annis ante Christum natum circiter ducentis atque quinquaginta. Sicuti vero Ptolemaeus, rex ob singularem in literas amorem immortalis memoria dignissimus, non solum summo studio literas prouehabat, sed earum quoque cultores maximis praemiis honoribusque prosequabatur: ita Alexandria ob florentissimum literarum statum usque eo fama fuit celebrata, ut ex omnibus paene cultioris orbis partibus eo, tamquam ad bonarum artium mercaturam, quibuscumque Musae curae erant cordique, confluxissent. Eandem igitur ob causam Theocritum quoque eo commigrasse, ibidemque liberalissime atque honorificentissime habitum fuisse, eiusdem idyllia in Ptolemaei, Berenices atque Arsinoës laudes effusa, satis abundeque testantur.

BIONIS VITA. *)

Bion habuit patriam Smyrnam, non Ioniae solum, sed totius Asiae minoris urbem nobilissimam, quaeque inter alias plures urbes, quae de Homero contenderunt, sibi potissimum eum vindicavit civem. Certe Moschus, ipsius discipulus, Meletis, fluvii Smyrnam praeterfluentis, memorato desiderio, luculenter satis id declaravit in epitaph. Bionis v. 71.

Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρότατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρῶτον τοι Ὀμηρος.

— — — — —
— — — — — νῦν πάλιν ἄλλον

τίμα δακρύεις.

Hic tibi, o fluviorum maxime canore, al-
ter moeror est,

Hic, o Mele, novus dolor: interiit tibi
prius Homerus.

— — — — —
— — — — — nunc iterum alium
Filium deploras.

*) *Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. XLIX. s.*

De ipsius aetate non satis convenit inter auctores. Quidam enim circa Olympiada CL. tempore Ptolemaei Philometoris eum vixisse arbitrantur, siquidem Moschus, qui Bionis fuit aequalis, (ut ex epitaphio Bionis constat apud Moschum,) Aristarcho, qui huius regis tempore vixit, usus dicitur praeceptore. Sic Suidas in voce Μόσχος, „Μόσχος Συρακούσιος γραμματικός, Ἀριστάρχου γνώριμος. οὗτός ἐστιν ὁ δεύτερος ποιητὴς μετὰ Θεόκριτον τὸν τῶν βουκολικῶν δραμάτων ποιητὴν. ἔγραψε καὶ αὐτός. Moschus Grammaticus Syracusanus, Aristarchi discipulus. Hic est secundus poeta post Theocritum bucolicorum Dramatum poetam, et ipse composuit scripta.“ At enim vero, cum Moschus in dicto epicedio Bionem nostrum Theocriti tempore vixisse, et ante hunc diem suum obiisse, disertis verbis testetur; Theocritus vero Ptolemaei Philadelphi vixerit aetate, dubium non est, quin eiusdem regis tempore vixerit Bion. Nos tamen interea, cum aliis probatorum auctorum testimoniis hac in re destituamur, eam in medio relinquimus decernendam iis, qui Musas habent faventiores. De morte ipsius itidem veteres nihil memoriae prodiderunt, nisi quod Moschus ipsum veneno periiisse dicit in epitaph. Bion. v. 116.

Φάρμακον ἦλθε, Βίον, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνήμερος, ἢ κερᾶων τοι,
Ἦ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ὥδάν;
Venenum venit, Bion, ad tuum os, venenum sensisti.

Quomodo ad tua labra accessit, et dulce factum non fuit?

*Quis homo adeo immitis, vel miscens tibi,
Vel praebere tibi iubens venenum, effugit cantionem?*

MOSCHI VITA. *)

Moschus, qui vel Ptolemaei Philadelphi, vel secundum Suidam, uti paullo ante ostendimus, Ptolemaei Φιλομήτορος tempore floruit, eiusdem cum Theocrito (si is non fuit Cous,) fuit civitatis, Syracusanus: quae etiam de re quidam ipsum eundem esse cum Theocrito crediderunt. Hos inter est incertus auctor vitae Theocriti Graecus. „Θεόκριτος, inquit, περὶ τὴν τῶν βοῦκολικῶν ποιήσιν ἐφύης γενόμενος, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος, Θεόκριτος ἐπεκλήθη. Theocritus cum in bucolica poesi felicioris venae fuisset, multam ex iis gloriam consecutus fuit. Secundum quosdam igitur Moschus vocatus, Theocritus cognominatus est.“ Verum enim vero, cum Moschus in epitaphio Bionis v. 99. ipsius Theocriti fecerit mentionem, palam est, Moschum et Theocritum non unam eandemque fuisse personam; nisi forte Moschus ob carminis excellentiam alter quasi Theocritus cogno-

*) Ex Prolegomenis Nicol. Schwebelii p. L. s.

mento fuerit appellatus. *Ad quam sententiam quoque accedit Suidas in voce Μόχος*, „Οὗτός ἐστιν δεύτερος ποιητὴς μετὰ τὸν Θεόκριτον, *Hic est secundus poeta post Theocritum*“. *Et Servius in Prooem. ad Virgilii bucolica: Intentio poëtae haec est, ut imitaretur Theocritum Syracusanum, meliorem Moscho, et ceteris, qui bucolica scripserunt. Usus est Moschus in carmine bucolico praeceptore Bione, id quod ipse testatum reddit in dicti epitaphii v. 101.*

Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
 Βωκολικᾶς, ἀλλ' ἦνι' ἐδιδάξας σεῖο μαθητὰς,
 Κλαρονόμῳ Μῶσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων·
 Ἄλλοις μὲν τὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπας αἰοιδάν.
Ausonici moeroris carmen cano, non ex-
pers carminis

Boucolici, quod docuisti tuos discipulos,
Haeredes Musae Doricae nos eo honore
afficiens:

Aliis opes tuas, mihi vero reliquisti car-
men.

Quo tempore, quoque modo ex hac vita excesserit noster poëta, ob mirum veterum silentium nihil omnino compertum habemus.

ARGVMENTA VETERA
CARMINVM THEOCRITI,
QVIBVS
PRAEMITTVNTVR NONNVLLA
DE GENERE THEOCRITI
ET
DE BVCOLICIS
CARMINIBVS.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεόκριτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητής, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατὴρ Σιμιχίδου, ὡς αὐτὸς φησὶ Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει; Ἕνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσωπον εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίαν. Ἀκουστής δὲ γέγονε Φιλητᾶ καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωῦ. Περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποιήσιν εὐφυῆς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. Κατὰ γοῦν τινὲς Μόσχως καλούμενος Θεόκριτος ἐπικλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΤΡΕΘΗ
ΤΑ ΒΟΤΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βονκολικὰ φασιν ἐν Λακεδαιμόνι εὖρεθῆναι καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν. Τῶν γὰρ Περσικῶν ἐκπεσόντων ἔτι, καὶ φόβῳ πᾶσιν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρνάτιδος. τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκριμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες ἐλθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ὥδαῖς τὴν Ἀρτεμιν ἔμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλίσθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀγθῆναι λέγουσι τὰ Βονκολικὰ. Ὁρέστη γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμός ἐπέσεν, ἐν ἐπὶ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὃ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ρήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίαις ἄσμασιν ἀνυμνήσαντες, ἔθαι τὴν πρώτην παρέδωκαν εὐρεσι. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτε γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν θθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπὸν ποτε ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἀρτεμὶς αἰτία γενομένη τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ἔμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ὥδων· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι καὶ τοῖς ἐφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟ-
ΔΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικά ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων
ἐπιγραφὴν· καὶ γὰρ Διπολικά ἐστὶ, καὶ Ποιμενικά,
καὶ Μικτά. Τὴν μέντοι ἀπὸ τῶν βοῶν ἔληφεν ἐπι-
γραφὴν, ὡς ἀριστεῦντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκο-
λικά εἰρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὴν
τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀμ-
μαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμαλίσθαι,
τροφῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. Ἰδεῖν δὲ
φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ
τύπους ἔχοντα, καὶ πῆραν πανσπερμίας ἀνάπλεων,
καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἄσκαῳ, σπορδὴν νέμοντας τοῖς
ὕπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα
ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβό-
λον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικη-
μένου ἄρτον· κῆκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων
μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περαιο-
κίδας χωρεῖν, ἀγέλαντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· δι-
δόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα,
καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὴν ἄγυθάν τυχάν, δέξαι δ' ὑγίαν,

Ἄν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλίσσατο τήνα.

ἈΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙ-
ΚΟΥ ΕΠΙ Τῆς ΔΕΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥ-
ΚΟΔΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικά Μοῖσαι σποράδες ποικᾶ, νῦν δ' ἄμα πᾶσαι

Ἐντὶ μῦς μάνδρας, ἐντὶ μῦς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ἘΑΤΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὅς τ' αὖτ' ἔγραψα,
 Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐμὶ Συρηκοσίων,
 Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
 Μοῦσαν δ' ὀδυμένην οὐ ποτ' ἐφειλυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ
ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια Βουκολικά. Ἵστέον ὅτι Εἰ-
 δύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος,
 ἢ θεωρίας· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἶδω, τὸ εὐφραί-
 νω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδος ἐστὶν ὁποῖον
 ἐστὶ λόγος. Ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑ-
ΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγημα-
 τικόν, δραματικόν, καὶ μικτόν. Τὸ δὲ Βουκολικὸν
 ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἶδους, καθάπερ συγκε-
 κραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φρά-
 σεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκρί-
 μενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ
 δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ,
 ὅτε δὲ ὥς ἂν τύχη. Εἷς ὅσον δ' οἶόν τε ἐστίν, αὕτη
 ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμύσσειται, τερ-
 πνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ συνθρωποὺς τὸν βίον
 χαρακτηρίζουσα. Ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἄδρὸν
 καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ἙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Λάφριν γράφεται, ὅς διὰ
 μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθηγκε, διὰ δὲ τοῦ ἐξῆς
 ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτε-
 τακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν
 ἄλλων μᾶλλον συντετιάζχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχο-
 μένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τη-
 λαυγές. Ἔστι δὲ ἁμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ
 ὑποκειμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πρά-
 γματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δὲ τις εἰσάγε-
 ται πρὸς αἰπόλον διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ
 ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ δια-
 λέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος,
 ἦτοι Μενάλκας, ἥ καὶ Κορύμβας. Ἀγνοεῖται δὲ τὸ
 τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος,
 μάλιστα δὲ ἀνειμένη καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ
 Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὲν ἀπολιμπάνεται
 καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστίον, ὅτι ὁ Θεόκριτος Δω-
 ρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, πα-
 λαιά, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖα τίς ἐστι·
 ἡ δὲ νέα, ἥ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακώτερα καὶ
 εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικά ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων
 ὧν Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολι-
 κῶν; Ἀύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν
 τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐκ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διὰ

λογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἁλλοίας καὶ ἁλλοίας ἐπιγραφάς, ἀλλὰ μίαν ἑρμῶ-
ζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγον ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικόν, καὶ τὸ δραματικόν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδυλλια.

Πῶς οὐκ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρειαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλῇ φθεγγόμενον.

Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ῥιδή· τουτέστιν, ὁ βουλούμενος Θύρσιν ὑπογραφεῖω, ἢ Ῥιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ῥιδή δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

Ἔ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπὶ κεῖται Σιμαίδα Ἀέλφιδος Μυρδίου τινός ἐρω-
σα, ὃν παιδικοῖς προσταλαίποροῦντα ἐν παλαιότητι ἢ Σιμαίδα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινός θε-
ραπείης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν
πειρᾶται μεταγεῖν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ
τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυ-
κτερινῆς θεᾶς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπει-
ροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

ἮΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΗΙΟΥ.

¹Επιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρωδίου, ἢ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστῆς, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμᾷ γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλούμενον. Εἰκάσειε δ' ἂν τις τὸν ἐπικωμῶντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι' ἐτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότιωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὥς ὁ Μούρατος φησὶν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμῶντα.

²Ἡ γὰρ γέ τοι σιμός καταφαίνομαι.

Πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμῶν μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἢ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δευθυμία τὸν βίον καταλῦσαι προήρηται. Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναι φασί. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον ὁῶνται κωμᾶν, Σιμιχίδην καλοῦντες. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίου.

ἮΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΗΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάτιος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ἐποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς κέμοιτα βουκόλου τινὸς Αἰγῶνος, ὃν φησὶν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος πα-

λαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρόν ὄντα, ὥς ἀγωνίσηται·
 τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυρθανόμενον, καὶ λέγοντα,
 ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καὶ εἰς λεπταί.
 Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰτα-
 λίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοῦς
 χρόνους γεροντῶς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ
 νεώτερος· εἶγε Μίλων τῇ ἐβδόμῃ Ὀλυμπιάδι πάλην
 νικᾷ· Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ εἰδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ'
 Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

ῬΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΕΙΣΤΑΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ
 ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας
 δι' ἡμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Δραματικώτερον
 δὲ ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, τοῦ προσώπου τοῦ ποιη-
 τοῦ μὴ ἐμφαινόμενον· Ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα
 Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς
 αἴγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συ-
 βάριτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας
 κόρην ἐρωμένην Ἀκλίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐ-
 μήδην. Ἀλλήλους οὖν προκαλοῦνται περὶ εὐμονσίας
 ἐρίζοντες, καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὃ μὲν αἰ-
 πόλος τράγον, ὃ δὲ ποιμὴν ἀμρόν· Μόρσωνα δὲ τῶν
 ᾧδων κριτὴν αἰροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἔμμελλαν,
 ὃ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Ὁ
 τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ
 γεγηθὼς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξί, καὶ τὴν τοῦ τρά-
 γου ἐπὶ ταῖς αἰξίν ὄρεξιν πειρᾷται καταστέλλειν, ἐπι-
 νίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ἙΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί·
 Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος
 μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελάνθουσι, καὶ
 ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γα-
 λατείαν ἔρωτα ἀμφοτέροισι ἄδουσι. Καὶ ὁ μὲν Δάφνις
 προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ
 δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμε-
 νος δῆθεν ὥς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ
 πράγματα δὲ εἰσὶν ἐν Σικελίᾳ. Ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ
 ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρτυον, οὗ μέμνηται
 καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος
 εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὔρις φησὶν, διὰ
 τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος
 ἰδρῦσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον
 δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον
 ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος
 ἦρα Γαλατείας.

ἙΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΒΔΟΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλυσία·
 τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῶ. Ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ
 ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν
 ἀπῆει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει
 Λυκωπείως υἱοῖς· καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἄγρὸν
 ἐπὶ Θαλυσία Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ
 Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται, ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυ-
 χάνει Λυκίδα τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως
 ἀλλήλοισι δμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρω-

τας. Ἦρα δὲ ὁ μὲν Ἀνκίδας παῖδός Ἀγιάραντος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. Λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Ἀνκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

Ἄ Α Α Ω Σ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγέει τοῖς Ἀνκωπέως νίοις· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ὕπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μοῦνατος φησὶ, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΤΗΘΘΕΣΙΣ ΤΟΤ ΟΓΔΟΟΤ ΕΙΔΥΛΙΟΥ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

Ἄ Α Α Ω Σ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ἁσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτὴν τινά, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ἥσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκην ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δὲ φησὶν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσῦαν τὴν λυρικὴν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμὴν. Μικτὸν διηγηματικόν. (Absunt a MS. VALCKENAR.)

ἙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΤ' ΕΝΝΑΤΟΤ' ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΤ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται· νομὸς δέ ἐστιν, ὃς δέχεται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσσωσιν. Οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκην τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὃν φησὶν Ἑρμῆσι ἀναξέρασθ' ἵναι τῆς Κυρηναίας Εὐδύπτης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζεται ὁ ποιμὴν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκην πάλιν φησί· τότε γὰρ ἴσως ἔνευε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκην βουκόλον.

ἙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΤ' ΔΕΚΑΤΟΤ' ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΤ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἑργαίναι ἢ Θερισταί· ἄδηλον δὲ, ἐν ᾧ χοροὶ διακείνται τὰ πράγματα. Μίλων δέ ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρῶ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβότου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρὸς· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. Τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ καὶ διὰ τοῦτο κἄννοι τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀνάκωλος. Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῃσιμονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ λόγον τὸν Πλούτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἑρῶτα. Ἐπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος, εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾗσεν ὣδῃν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίζας, ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάζλειται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Αἰτιέσσου

τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνείλε πολλοὺς ἀναιροῦντα
ἐν τῷ θερίζειν. Ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν
ἄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι
τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ῬΗΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἘΝΔΕΚΑΤΟΥ Εἰσαγγεῖον.

Ῥόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ
Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ὥδης. Προςδιαλέγεται δὲ ὁ Θεό-
κριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς
γένονεν Ἐρασιστράτου, ἱατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. Μέ-
μνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

Ἄ Ἀ Ἀ Ω Σ.

Ῥόθεσις τοῦ πράγματος. Ῥόκειται Πολύφη-
μος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν
ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ὥδης. Προςδιαλέγεται δὲ
ὁ Θεόκριτος ἱατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ
ποιημάτων φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου
Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχή,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἐρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδουσαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.
Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἡ Γαλατεία. Γέγονε δὲ
συμφοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὡς φησὶ Διο-
νύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἱατρῶν ἀναγραφῇ.

ῬΗΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ Εἰσαγγεῖον.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀίτας, γέγραπται
δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ
προσώπου πρὸς ἐρωμένον. Ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως,
ἐπὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους αἴτας ἔτιοι καλοῦσιν, ὡς
Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμαῖν τὰς ἐπεράστους κόρας αἴτας

λέγει· οἱ δὲ φασιν αἴτας τοὺς φίλους μεταθέσει
 τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ αἴτας, οἷονεὶ μὴ ἱταμούς· ἢ
 αἴτας ὁ σύμπνους καὶ συναίτης καὶ συμπολίτης. Εἰ
 δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιο, αἴτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ
 αἴεν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθε-
 ται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος
 τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὐχεται δὲ, τῶν δύο
 ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφά-
 λειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θά-
 νατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμό-
 ροιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χουσοῦ γένους γεγενῆσθαι
 αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλή-
 λους. Ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπὶ τῷ τετι-
 μηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμέ-
 νου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς
 πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δη-
 μουσίᾳ, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν,
 ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν
 δὲ καταφιλήσαντά τινα ἡδιστον, τοῦτον ὑπὸ τῶν
 ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ῬΗΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ
 ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδυλλιον Ῥίλῳ. Πάλιν
 δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι·
 ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ῥίλῳ καὶ Ἡρακλέα· τοῦ
 μὲν Ῥίλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἄρπαγὴν, τοῦ δὲ
 Ἡρακλέους τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ῥίλα βί-
 σανον. Ἰστέον, ὅτι ὁ Ῥίλῳ παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος

τοῦ δροτόμον, οὗ ἦρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασὶν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθους· οἱ δὲ ὑπὸ βονκόλων Ἀμφικρύωνος καὶ Θεστιάδου. Ἀμφιβύλλουσι ἥ τινας εἶδν τὸν Ἑρώτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαίος Ἑρίδος καὶ Ζεφύρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. (Absunt ei haec a MS. VALCKENAR.)

ἙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑ-
ΤΟΥ ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΥ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσις ἐστὶ καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς, τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Ἀνκωρινῇ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυνώνχου δὲ τινος ἐταίρου προσέειπεν αὐτῷ διαχρόνον, ἥ δικαίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει. Τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. (Sic legitur arg. in ed. Rom. abest a MS. VALCKENAR.)

ἙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑ-
ΤΟΥ ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΥ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδυλλίον Συρακούσiais ἢ Ἀδωνιάζουσai· τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐποτίθεται γὰρ τινος, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θεῖαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδωνίδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικὸς. Ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἐορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδωνι-

δος τελουμένη,) κοσμεῖν εἰδωλα τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζεῖν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέχονται ἐπὶ τὴν θεάν. Παρέπλυσε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων τὰ Ἰσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἢ τε Γοργῶ, καὶ ἢ Πραξινόη, καὶ ἢ τῆς Πραξινόης θεράπαινα. Ἀρχεται δὲ Γοργῶ. Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἑτέρα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

(Ultimorum loco haec prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσαι, ἐξεληθοῦσαι τῶν οἴκων, θανμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημοῦσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τὸν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἔδουσαν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾧδης ἀπαγγέλλουσαν. VALCKENAR.)

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΚΤΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ.

Τοῦτο τὸ εἰδυλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. Κατέσχε δὲ τὴν ἀρχήν, στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἤρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωτος. Μηδὲν οὖν εὐληφῶς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος, τὸ εἰδυλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαί-

νει κιβώτια. Λέγουσι γάρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων. Ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὗρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν Χαρίτων κενόν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλήρες· καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὴν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ῬΗΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ἙΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΙΛΤΑΛΙΟΥ.

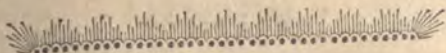
Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται· Ἀρατεία δὲ κέχρηται εἰςβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. Διὸ καὶ ἀμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΘΥΡΣΙΣ Η ΩΙΔΗ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

v. 1—14

Ἄδῃ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἃ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται· ἄδῃ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνι τὸ δευτερον ἄθλον ἀποισῇ.
Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῇ·
Αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἐς τὲ καταβῆ
Ἄ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλῃς.
ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τέον μέλος, ἢ τὸ καταχῆς
Τῇν' ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οὔδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρα τὸ σακίταν λαψῇ γέρας· αἶ δὲ κ' ἀρέσκη
Τήναις ἄρα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἄξῃ.
ΘΥΡΣΙΣ.

Ἀῆς, ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τῷδε καθίζας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γέωλον, αἶ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
 Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἥ γὰρ ἀπ' ἄγρου
 Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρὸς,
 Καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
 Ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Λάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
 Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο μῶσας,)
 Δεῦρ', ὑπὸ τᾶν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήπῳ
 Καὶ τῶν Κρανιαδῶν κατεναντίον, ἥπερ ὁ Θῶκος
 Τῆρος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρῦες· αἱ δὲ κ' αἰεὶς,
 Ὡς ποκα τὸν Αἰβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἤσας ἐρίσδον,
 Αἰγὰ τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
 Ἄ, δὴ ἔχοι' ἐρίφοις, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας,
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἄδει καρῶν,
 Ἀμφῶες, νεοτενχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρῦνται ὑψόφθι κισσός,
 Κισσὸς ἐλιχρῶσσι κεκονισμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτόν
 Καρπῷ ἑλὶξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκδέντι.
 Ἐντοσθεν δὲ γυνὰ, τὸ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπνυ· παρ δὲ οἱ ἄνδρες
 Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβადὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Νεικίονσ' ἐπέεσαι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτεται αὐτῶς.
 Ἀλλ' ὅκᾳ μὲν τῆνον ποτιδέσκεται ἄνδρα γελεῦσα,
 Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Δηθὰ κυλοιδίδωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέγων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεπρᾶς, ἐφ' ἣ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει·
 Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ ἑοικώς.
 Φαίης κεν γυῖων νῖν ὅσον σθένος ἔλλοπιεῦεν·

Ωδὲ οἱ ᾧδήκῃ κατ' αὐχέα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἄβας.
 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρούτοιο γέροντος
 Πυρραΐαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἁλώα·
 Τὰν ὀλέγος τις κῆρος ἐφ' αἵμασιναῖσι φυλάσσει
 Ἥμενος· ἀμφὶ δὲ μιν δὺ' ἀλώπεντες, αἱ μὲν ἀν' ὄρχους
 Φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον, αἱ δ' ἐπὶ πῆραν
 Πιάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
 Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίχεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλειται δὲ οἱ οὔτε τι πῆρας,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
 Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀνύξει.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα
 ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
 Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγῃ, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 Ἀχραῖον. τῷ κέν τυ μάλα πρόσφρων ἀρεσαίμαν,
 Αἶκεν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
 Κοῦ τοι τι φθονέω· πόταγ', ὦ γαθε· τὰν γὰρ αἰοιδίαν
 Οὔτι πα εἰς Αἶδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξείς.

ΘΡΥΣΙΣ.

Ἀρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὅδ' ὅξ Αἶτνας, καὶ Θύρσιδος ἄδ' ἅ φωνά.
 Πᾶ ποτ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνης ἐτάκετο, πᾶ ποτα, Νύμφαι;
 Ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ὅδον εἶχετ' Ἀνάπω,
 Οὐδ' Αἶτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
 Ἀρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο λέων ἀνέκλανε θανόντα.

Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Πολλαὶ οἱ πᾶρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλὰ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμῆς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὤπλοιο ἦνθον,
Πάντες ἀνηρότευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κῆφρα, Δάφνι τάλαρ, τί τὺ τάκειαι; ἃ δέ τε κόρη
Πῶσας ἀνὰ κράνας, κἀντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

(Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς)
Ζαιτεῦσ'· ἃ δὺςερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμάρχανος ἐσσί.
Βῶτας μὲν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλοιο ἀνδρὶ ἔοικας.
Ἰσιπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένους, οἷα γελεῦντι,
Τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βοικόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
Ἄνε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνε μοίρας.

Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὲν ἁδεῖα καὶ ἃ Κύπρις γελάοισα,
Αἰδοῖα μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυρὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὸ θῆν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγρίζειν
Ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλῆσι ἐλυγίχθης;

Ἀρχετε βοικολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

Τὴν δ' ἄρα χ' ὧ Δάφνις ποταμὲλβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νημεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·

Ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἄλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κ' εἰν αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὴν Κύπριν ὁ βωκόλος — ἔρπε ποτ' Ἴδιαν,

Ἐρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τήνδ' ὀδυῖς, ὧδε κύπειρος,
Ὡς καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὡδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Καὶ πτόμας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς,
Αὐτὶς ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσπον ἰῶσα,

Καὶ λέγε, τὸν βῶιταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μαχευ μοι.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ὡ λύκοι, ὧ θῶες, ὧ ἂν ὦρεα φωλιάδες ἄρκτοι,

Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἂν ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἔλσει· χαῖρ' Ἀρέθουσα,

Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τήνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,

Δάφνις ὁ τὸς ταύρους καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ὡ Πάν Πάν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὦρεα μακροῖ Ἀνκαῖοι,

Εἴτε τὸ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μυῖναλον, ἐνθ' ἐπὶ νῆσον
Τὴν Σικελάν, Ἑλλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπὺ τε σῆμα

Τῆνο Ἀνκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἄγαστόν.

Ἀγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
Ἐνθ', ὧ νᾶξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπρουν

Ἐκ καρῶ σύριγγα καλὴν, περὶ χεῖλος ἐλκταίν.

Ἢ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄιδος ἔλκομαι ἤδη.

Ἀήγετε βοκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.

Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βράτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,

Ἄ δε καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκέυθοισι κομάσαι.

Πάντα δ' ἑνάλλα γένοιντο, καὶ ἅ πίτυς ὄχρας ἐνείκαι,

Δάφνης ἐπεὶ θνίσκει· καὶ τὰς κύνας ὠλαφος ἔλκοι,

Κῆξ ὀρέων τοῖ σκυῖτες ἀηδόσι γαρύσαντο.

Ἀήγετε βοκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα

Ἦθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λίνα πάντα λελοῖπει

Ἐκ Μοιρῶν· χῶ Δάφνης ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα

Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Ἀήγετε βοκολικᾶς, Μῶσαι, ἔτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.

Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας

Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάνκι, Μοῖσαι,

Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμνιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἔσῳ.

ΛΙΠΟΛΟΣ.

Πλήρης τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,

Πλήρες τοι σχαδύνων, καὶ ὑπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις

Ἀδείαν, τέττιγος ἐπεὶ τὸ γὰ φέρετερον ἄδεις.

Ἦνιδε τοι τὸ δέπας· θῆσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει·

Ῥοῶν πεπλυσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

Ἵδ' ἔθι, Κισσαίθα· τὸ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι

Οὐ μὴ σκιστάσῃτε, μὴ ὁ τρώγος ὕμνιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

ΕΙΣΑΓΓΛΙΟΝ β.

v.1—21

Πᾶ μοι ταῖ δάφναι; φέρε, Θεότυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
 Στέφον τὰν κέλεβαν φοινικέω οἶδ' ἀώτῳ,
 Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὐντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
 Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
 Οὐδ' ἔγνω, πότερον τεθνήκαμες ἢ σοὶ εἰμῆς,
 Οὐδὲ θύρας ἀρόαζεν ἀνάσσιος. ἢ ᾧ οἱ ἄλλα
 "Ὡχεῖ' ἔχων ὃ, τ' Ἐρως ταχινὰς φρένας, ἢ, τ' Ἀφροδίτα.
 Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαιίστραν
 Αὔριον, ὥς νιν ἶδω· καὶ μέμφομαι, οὐά με ποιεῖ.
 Νῦν δέ νιν ἐκ θνέων καταθύσομαι. ἄλλα, Σελάννα,
 Φαῖνε καλὸν· τὴν γὰρ ποταείσομαι ἄσνχα, δαῖμον,
 Τᾷ χθονία θ' Ἐκίτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
 Ἐρχομένην νεκρῶν ἀνὰ τ' ἡρία, καὶ μέλαν αἶμα.
 Χαῖρ', Ἐκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
 Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χειρίονα μῆτε τι Κίρκας,
 Μῆτε τι Μηδείας, μῆτε ξανθὰς Περιμήδας.
 Τῦγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἀλφιδά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε,
 Θεότυλι· δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
 Ἢ ᾧ γέ τοι μυσαρά καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί;
 Πάσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Ἀλφιδος ὅστέα πάσσω.

Ἴγυξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Δέλφις ἐμὴ ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφραν
 Αἶθω· ἧ' ὥς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καπτυρίασα,
 Κῆξαπίνας ἀφθῇ, κοῦδὲ σποδὸν εἶδομες ἀντῆς·
 Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνει.

Ἴγυξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
 Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
 Χ' ὥς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκειος, ἐξ Ἀφροδίτας
 Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἐμετίσῃσι θύρῃσιν.

Ἴγυξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν θυσῶ τὰ πέτυρα· τὸ δ', Ἄστεμι, καὶ τὸν ἐν ἡμέρᾳ
 Κινήσῃς ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
 Θέστυλι, ταὶ κύνης ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρῶνται.
 Ἄ θεὸς ἐν τριώδοισι· τὸ χαλκίον ὥς τάχος ἄχει.

Ἴγυξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Πρίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἄῃται·
 Ἄ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρων ἐντοσθεν ἀνία,
 Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίδομαι, ὅς με τάλαιναν
 Ἀντὶ γυναικὸς ἔθῃκε κακὴν καὶ ἀπύρθεον ἦμεν.

Ἴγυξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἐς τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πότνια, φωνῶ·
 Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέχλινται, εἴτε καὶ ἀνήρ,
 Τόσσον ἔχει λάθας, ὅσσον ποκὰ Θυσέα φαντὶ
 Ἐν Αἰῷ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμῳ Ἀριάδνας.

Ἴγυξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Ἴππομανὲς φυτὸν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσι· τοῦδ' ἐπὶ πᾶσαι
 Καὶ πῶλοι μαίρονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἱπποί.
 Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι

Μαινομένῳ ἱκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαιστράς.

Ἴγῳ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφης,
 Ὡ γὰρ νῦν τίλλουσα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
 Αἱ αἶ, ἔρωις ἀνιάρῃ, τί μεν μέλαν ἐκ χροῶς αἶμα
 Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴγῳ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὶν κακὸν αὖριον οἴσω.
 Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον
 Τᾶς τήνῳ φιλῆς καθυπέρτερον, ἃς ἔτι καὶ νῦν
 Ἐκ θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ).
 Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὅστις πάσσω.

Ἴγῳ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
 Ἐκ τίνος ἀρξέσθαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
 Ἦνθ' ἢ τῷ Τροῦλοιο καναφόρος ἄμμι· Ἀναξὼ
 Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τῇ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
 Θηρία πομπεύσκε περισταδόν, ἐν δὲ λέαινα.

Φράξέ μοι τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνη Σελάνα.
 Καὶ μ' ἢ Θειχαρῆλα, Θρηῖσσα τροφὸς ἢ μακαρῆτις,
 Ἀρχιδυρος ναίοισα, κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
 Τὴν πομπὴν θάσασθαι· ἐγὼ δὲ οἱ ἢ μεγάλοιτος
 Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 Κάμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράξέ μοι τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνη Σελάνα.
 Ἦδῃ δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτόν, ἢ τὰ Λύκωνος,
 Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδῆμιππον ἰόντας.
 Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρη μὲν ἐλιχρύσοιο γενεῖα,
 Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὴν Σελάνα,

Ὡς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνη·
 Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος εἰάκετο, κοῦδ' ἐ τι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
 Ἔγνων· ἀλλὰ μέ τις καπνὸς νόσος ἐξαλάπαξε·

Κείμεν δ' ἐν κλιντῇρι δέξ' ἅματα, καὶ δέκα νύκτας

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνη·
 Καὶ μεν χρός μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλὰν θάψω·

Ἐρόειν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
 Ὅστε' εἴ ἦς καὶ δέσμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
 Ἥ ποίας ἔλιπον γράϊας δόμον, αἷτις ἐπᾶδεν;

Ἄλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνη·
 Χ' οὕτω τᾶ δώλῃ τὸν ἀλαθία μῦθον ἔλεξα,
 Εἶδ' ἄγε θέστυλ' μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρὲ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὲ τὰν Τιμαγήτοιο παλαιστραν·

Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνη·
 Κῆπεί κά νιν ἐόντια μάθης μόνον, ὕσυχ' αὖ νεῦσον,
 Κῆφ', ὅτι Σιμαίθα τὴ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾶδε.

Ὡς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρυν
 Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δὲ μιν ὡς ἐνόησα
 Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,

(Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνη·

Πᾶσα μὲν ἐψύχθη χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετόπισι
 Ἰδρώς μεν κοχῦσκεν ἵσον τοτῖαισιν ἑρσυσί,
 Οὐδὲ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσπον ἐν ὑπνῷ

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·

Ἄλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χοῖα πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελίνα.

Καὶ μ' ἐσιδὼν ὦ' στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄρματα πήξας,

Ἐξεί' ἐπὶ κλιντῇρι, καὶ ἐξόμενος φάτο μῦθον·

Ἢ ἴά με, Σιμαίῃα, τόσον ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ θην

Πρὶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,

Ἐς τὸ τέον καλέσασα τόδε στέγος, ἧ με παρῆμεν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελίνα.

Ἦνθον γάρ κ' ἡγῶν, καὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,

Ἢ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,

Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσω,

Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλῆος ἱερὸν ἔρνος,

Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστροισιν ἐλικτιᾷ.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελίνα.

Καὶ μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τὰδ' ἦς φίλα καὶ γὰρ ἐλαφρὸς

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῖσθαι.

Εὐδον δ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·

Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἅ θύρα εἶχετο μοχλῶ,

Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελίνα.

Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τῇ Κύπριδι πρῶτον ὀφείλειν·

Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τὴ με δευτέρᾳ ἐκ πυρὸς εἶλεν,

Ω γύναι, ἐσκαλέσασα τέον ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,

Αὐτὼς ἡμίφλεκτον Ἔρως δ' ἄρα καὶ Αἰπαριῶν

Πολλάκις Ἀφαιστοιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ', ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελίνα.

Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,

Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', εἰ δέμνια θεομὶ λιποῖσαν

Ἄνδρος. ὧς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἅ ταχυπειθῆς
 Χαιρὸς ἐφαπταμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρον·
 Καὶ ταχὺ χροῖς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρόσωπα
 Θεομότερόν τις ἢ πρόσθε· καὶ ἐπιθυρίσδομες ἄδύ.
 Χ' ὧς καὶ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθοιμες ἄμφω.
 Κούτε τι τήνρος ἐμὴν ἐπεμύψατο μέσσα τοι ἐχθές,
 Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνρ'· ἀλλ' ἤνθ' ἐμοὶ ἅ τε Φιλίστας
 Μάτηρ τίς γε ἐμᾶς ἀνλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
 Ἄδ' τὰν ῥοδόπυχον ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆρπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὧς ἄρα Δέλφης ἔραται·
 Κῆρτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἄνδρός,
 Οὐκ ἔρατ' ἀτρεκέας ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον, αἰὲν ἔρωτος
 Ἀκράτωρ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ὄχλητο φεύγων·
 Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τήντα πεκιάσθεν.
 Ταῦτά μοι ἅ ξείνα μνθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθῆς·
 Ἦ γάρ μοι καὶ τοῖς καὶ τετράκις ἄλλοι' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Λωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖδς ἄρ' ὥς νιν οὐδέ ποτ' εἶδον.
 Ἦ ὅ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δέ λείλασται;
 Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἶ δ' ἔτι κῆμέ
 Ἀντῆ, τὰν Αἰδαο πύλαν, καὶ Μοίρας, ἀραξέϊ.
 Τοῖά οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαρμὴ φυλάσσειν,
 Ἀσσυρίῳ, δεσποῖνα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
 Ἄλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε πώλους,
 Πότνι'· ἐγὼ δ' οἶσάω τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἔπέστιαν.
 Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ', ἄλλοι
 Ἀστέρες, εὐνήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΔΙΠΟΛΟΣ, Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,
Η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

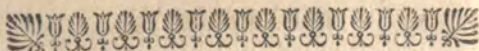
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

v. 1—18

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὴν τὸν καλὸν πεφιλμένε, βόσκει τὰς αἶγας,
καὶ ποτὶ τὰν κρῆναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσειο, μὴ τυ κορύξῃ.
ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
παρὸν πτοῖσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ἦά με μισεῖς;
ἦ ἦά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἰδίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ· καὶ αὖριον ἄλλα τοι οἶσ' ὦ.
Θᾶσαι μὴν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἶθε γενοίμαν
Ἀβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τὸν ἄντρον ἰκοίμαν;
τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέρυν, ἧ τὸ πυκνάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἑρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ἦά λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ.
Ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὄστέον ἄχρῃς ἰάπτει.
ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ

Νύμφα, πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδεα τέρφεις.
 Τὸν στέφανον τίλαι με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 Τὸν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοις.
 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
 ὦ περ τοῖς θύνῳς σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ χροίπευς.
 Κῆκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τῶν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκα, μεν μενναμένῳ εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαζόμενον πλατάγησεν,
 Ἀλλ' αὐτως ἀπαλῶ ποτὶ πόχει ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖν τάλαιθ' αἰ κοσκινόμαντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβίαις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὅλος ἄγκειμαι· τὴν δὲ μεν λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἡ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
 Τὴν με καὶ ἃ Μέρμωνος Ἐριθακίς ἃ μελανόχρους
 Αἰτεῖ· καὶ δώσω οἱ, ἐπεὶ τὴν μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
 Ἀλλεταὶ ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδησὼ
 Αὐτάν; ἤσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς.
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἡδαμνάντινα ἐντί.
 Ἴππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γάμει,
 Μῦλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἃ δ' Ἀταλάντα
 ὣς ἴδεν, ὥς ἐμάνῃ, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
 Ἐς Ἥβλον· ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἐκλίνθη,
 Μάτηρ ἃ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεισιβοίας.
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὥρεσι μῦλα νομεύων
 Οὐχ οὕτως ὦδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας.

“Ως τ’ οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν δὲ τὰν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
“Ὅς τόσσων ἐκύρησεν, ὅς οὐ πενσεῖσθε βεβαλοί.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ’ οὐ μέλει. οὐκ ἔτ’ αἰίδω,
Κεῖσεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὥδέ μ’ ἔδονται.
“Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθιο γένοιτο.

Ν Ο Μ Ε Ι Σ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ΄.

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

v.1—9

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἰβόες; ἦ ῥα Φιλώνδῃ;
ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἰγῶνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἢ πάψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρον ὑφίητι τὰ μοσχία, κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΥ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόνα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἑρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἡ μήτηρ Πολυδεύκης ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΤΑΛΩΝ.

Κ' ὥχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μῦλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὸς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΤΑΛΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαι γ' αὖται. τὸν βωκόλον ὧς κακὸν εὖρον.

ΚΟΡΤΑΛΩΝ.

Ἡ μὲν δειλαῖαι γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δὴ τοι τῷς πόρτιος αὐτὰ λείλειπται
Τῶστέα. μὴ προῖκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΤΑΛΩΝ.

Οὐ δᾶν· ἀλλ' ὅκα μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κόμηνθα δίδωμι·

Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἄμφι Λάτνυμον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀσπίδς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πύργιχος· αἶθε λάχοιεν
Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκα θύοντι
Τῇ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΤΑΛΩΝ.

Καὶ μὲν ἐς στομάλιμον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκει,
Καὶ ποτὲ τὸν Νῆαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγέπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακῆς ἡράσσαιο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνετοσι, ἄν ποτ' ἐπάξω.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
 Δῶρον ἐμὴν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις ἐμὶ μελικτάς,
 Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκροῦμαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρῳ.
 Αἰνέω τὰν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἂν τε Ζάκυνθος,
 Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ἧπερ ὁ πύκτας
 Αἶγων ὀγδόκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
 Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
 Τὰς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
 Μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βοκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνος σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 Λασιύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας.
 Αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσει' ἄμεινον.
 Ἐλπίδες ἐν ζωῶσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
 Χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἰθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσεῖω. βιάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
 Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαιργος.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Σίτθ' ἂν Κυμαίδα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐξακούεις;
 Ἥξῳ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἄδῃ ποθέρει.
 Αἰθ' ἥς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, ποτιῶ Λιός· ἂν γὰρ ἄκανθα
 Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι

Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο·
 Ἔς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐοσσίχον ἐστὶ τὸ τῦμμα, καὶ ἄλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΤΑΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·

Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἢ ὃ' ἔτι μύλλει

Τήναν τὰν κυανόφρονν ἐρωτίδα, τῆς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΤΑΩΝ.

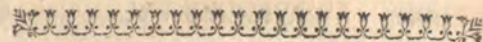
Αχμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν

Καὶ ποτὶ τῇ μάνδρᾳ κατελέμβανον ἄμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖ γ', ὦ ῥθροπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσχοις

Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ
Η
ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε΄.

ΚΟΜΑΤΑΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

v.1—12

Αἶγες ἐμαὶ τήνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τὸ μὲν νῦκος ἐχθρὸς ἔκλεψεν
ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τῆς κράτας αἰττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορήτε
Τὸν μὲν τῶν σύριγγα πρῶταν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τῶν ποίαν σύριγγα; τὴν γάρ πόκα, δῶλε Συβάριτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἄρκει τοι καλάμας αὐλὸν πομπύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τῶν μοι ἔδωκε Λύκων, ὃν ἑλύθερε· τὴν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκλέψας ποτ' ἔβα νῦκος; εἶπε Κομάτα·
Οὐδὲ γάρ Εὐμάρι τοῦ δεσπότης ἦς τοι ἐνεύδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνὶκ' ἔθυσσε
Ταῖς Νύμφαις τὴν αἶγα· τὴν δ' ὧ κακὴ, καὶ τὴν ἐτάκει

Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΔΑΚΩΝ.

Οὐ μὲν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Δάκων
τὴν βαίταν ἀπέδυς ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τίνας
Τῆς πέτρας, ὧν ῥθροπε, μανεῖς ἐς Κρηθίν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὲν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὧν γὰρ, Νύμφας,
(Αἶψ' ἐμὴν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν.)
Οὐ τευ τὴν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΔΑΚΩΝ.

Αἶ τοι πιστεύσαιο, τὰ Διφρυδὸς ἄλγ' ἄροίμαν.
Ἀλλ' οὐν οἴκα λῆς ἔριπον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδέν
ἱερὸν) ἀλλὰ γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ῥε ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
ᾠριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸν εὐβοτον ἀμνὸν ἔρειδε,

ΔΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἔξισον ἄμυν,
Τίς τρέχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δέ, παρὲν σας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κῆρυα δῆλετ' ἀμείλγει;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατῖον, ὥς τὸ, πεποίθει,
Σφᾶξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὐ τοι
ᾠριφος ἰσοπαλὴς· τὸ (ἰδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισε.

ΔΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλλειαι· ἄδιον ἀσῆ
Τῆδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τᾶλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηρεῖ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
Ποῖα, χ' ἅ στιβάς ἤδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λιλεῦνται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ τι σπεῦδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με τολμῆς
 Ὅμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὃν ποκ' εἶοντα
 Παῖδ' εἴ ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἂ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
 Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
 Μίμναμ', ὃ φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄνικ' ἐπύγισόν τυ, τὸ δ' ἄλγες· αἱ δὲ χίμαιραι
 Αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτιάς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης.
 Ἄλλα γάρ ἔρφ' ὦδ', ἔρπε· καὶ ὕστατα βωκολιαῖζῃ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἔρψῳ τηνεί· τουτῷ δρῦες, ὥδε κύπειρος,
 Ὡδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
 Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῷ κρῖναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων
 Ὅρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἂ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
 Τῇ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἂ πίτυς ὑψόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

Ἢ μὲν ἀρνακίδας τε καὶ εἰρία τῇδε πατησεῖς,
 Αἰκ' ἐνθης, ὑπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖται
 Ταὶ παρὰ τὴν ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τὸ περ ὄσδεις.
 Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
 Ταῖς Νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον εἰαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἱ δὲ κε καὶ τὸ μόλης, ὑπαλὲν πτέριν ὥδε πατησεῖς,
 Καὶ γλάχων· ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χίμαιραν

Λέροματα, τῶν παρὰ τὴν μαλακώτερον τετράκις ἀγνῶν
Σιασῶ δ' ὁκτώ μὲν γανυλὸς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτώ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλεῖα κηρὶ ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισθε, καὶ αὐτόθι βοσκολιάσδεν·
Τὴν σαυτῷ πατέων, ἔχε τὰς δοῦσας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἰθ' ἐνθόι ποθ' ὁ βοσκὸς ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνῳ ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῆς, τὸν δοιτόμον βοστροήσομες, ὅς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὴν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέομες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴδ', ὃ ξένε, μικρὸν ἄκουσον
Τῶν ἐνθῶν· ἄμμε γὰρ ἐοίσδομες, ὅστις ἀρεῶν.
Βωσκολιαστά· ἐντι. τὸ δ', ὃ γὰρ, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Εἰ χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τὸ γὰ τοῦτον ὀνάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτα
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τὸ γὰ τῶδε χαρίζῃ.
Ἄδε τοι ἅ ποίμνα τῷ Θουρίῳ ἐντὶ Συβάριτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἰγὰς ὀρῆς, φίλε, τῷ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ τὸ τις ἡρώτι, ποτιῶ Λιός, αἶτε Συβάριτα,
Αἰτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὥς λάλος ἐσσι

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθῆα πάντ' ἀγορεύω,
Κοῦδὲν καυχέομαι· τὸ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἴα λέγ', εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιὼν, ἧ στωμύλος ἦςθα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ Μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλεόν ἢ τὸν αἰοιδὸν
Λάφριν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποτ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' ὦ πόλλον φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάργεα καὶ δὴ ἐφέρει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἴγας ἀμείλγω.
Καί μ' ἁπαῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμείλγεις;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάριος σχεδὸν ἔκατι πληροῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μοκύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἅ Κλεαρίστα,
Τὰς αἴγας παρελεῦντα, καὶ ἄδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἄλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόςβατος οὐδ' ἀνεμόνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἵμασι αἰσι πεφύκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύνους ὄρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρόν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κῆρ' αὖ μὲν δωσοῖ τῇ παρθένῳ ἀντίκα φάσσαν,
Ἐκ τῆς ἀρκεύθῳ καθελών· τηρεῖ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὀπτόκα πεξῶ
Τὴν οἶν τὴν πελλάν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίτ' ἀπὸ τῆς κοτίνῳ ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἧ' τε μυρίαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τῆς δρυὸς οὗτος ὁ Κώνναρος, ἅ τε Κυναίθα,
Τουτεῖ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὧς ὁ Φάλαρος;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γανυλὸς κυπαρίσσιος, ἐντὶ δὲ κρητῆρ,
Ἔργον Πραξιτέλεος· τῇ παιδί δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἄμιν ἐντὶ κύων φιλοποίμνιος, ὅς λύκος ἄγχει·
Ὅν τῇ παιδί δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἄμιν,
Μὴ μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τεττιγες, ὀρῆτε, τὸν αἰπόλον ὧς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὕμμες θῆν' ἐρεθίσδετε τῶς καλαμεντιάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκας ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα θυγίζοντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ, τὰ Φιλῶνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηγέμιοι ποτέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ οὐ μένυσ', οἷ' ἐγὼν τυ κατήλισσε, καὶ τὸ σεσαρῶς
Εὐ ποτεκιγκλίσδεν, καὶ τῆς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μένυσ'· ὅκα μὲν ποκα τῆδέ τυ δάσαις
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθεν;
Σκίλλας ἰὼν γραιῖας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κῆρῳ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὸ δέ λεύσσεις.
Ἐνθῶν τὰν κυκλάμινον ὄρουσέ κεν ἐς τὸν Ἄλντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥεῖτώ γάλα, καὶ τὸ δέ, Κρᾶθι,
Οἶνω πορφύροις, τὰ δέ τοι σῖα καρπὸν ἐνείκει.

ΛΑΚΩΝ.

Ρεῖτω γ' ἅ Συβαρεῖτις ἐμὴν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον·
Ἄ παῖς ἀνθ' ὕδατος τῇ κάλπιδι κηρίῳ βύψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κῦτισόν τε καὶ αἰγίλον αἶγες ἔδουσι,
Καὶ σχίνοχ πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἑμαῖς οἵεσσι πάρεστι μὲν ἅ μελίτεια
φέρεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ὑποδόκιστος ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίπας, ὅτι με πρὶν οὐκ ἐφίλισε,
Τῶν ὧτων καθελοῖς, ὅκα οἱ τὰν φάισσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήδεις ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὁκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὥρεξα, καλὸν τί με κάρ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδὸνά κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύνεροι· τὸ δ' ὦ τάλαν, ἐσσι φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὴν δὲ Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ θύσας
Ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πέμψῃ, καὶ τὸν Πᾶνα· φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κήγὼν γὰρ ἴδ' ὥς μέγα τοῦτο καχαῶ
Καττῷ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅτι ποτ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ἔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσέετε κερουχίδες· αὐρίον ἔμμε
Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὔτος ὁ λευκίτας ὁ κορυτίλος, εἴ τιν' ὀχνευσεῖς
Τὰν αἰγῖν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γέ με καλλιεσθῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν· ὁ δ' αὐτὰλιν' ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μὴ τυ φλιάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ.

γ. 1—18

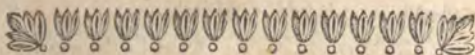
Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος εἰς ἓνα χώρον
τὴν ἀγέλαν ποκ' ἄρατε, συνάγαγον ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυρρόος, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
ἑσθόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' αἶδον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρισθεν
ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πόλυφαιε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τὺ νιν οὐ ποθόρηςθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθῃσαι
Ἰδέα συρίσδων. πάλιν ἄδ', ἴδε, τὰν κῆνα βάλλει,
Ἄ τοι τῶν οἴων ἔπεται σκοπός· ἅ δὲ βαῦσδει
Εἰς ἅλα δερχομένα· τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
Ἄσυχά καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισιν.
Φράζεο, μὴ τῆς παιδὸς ἐπὶ κνήμεισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένης, κατὰ δὲ χροά καλὸν ἀμύξῃ.
Ἄ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύττει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον· ἧ γὰρ ἔρωτι

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἐπὶ Δομοίτας ἀνεβιάλλετο καλὸν αἶδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, γαί τὸν Πῦνα, τὸ ποίμνιον ἀνὶκ' ἔβαλλε,
Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ὃ ποθόρηνι
Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρηνι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φασὶ γυναῖκα ἔχειν· ἡ δ' αἰοῖσα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιῖν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσης
Οἰστρεῖ παπτινίνοισα ποτ' ὄντηρά τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σίγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τῇ κυνέ· καὶ γάρ, ὅκ' ἤρων
Αὐτιάς, ἐκνυζήτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεύσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
Ἀγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαῶ θύρας, ἔστε κ' ὁμόσση
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τὰς δ' ἐπὶ νίκῳ.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γάρ πρῶν ἐς πόντον ἐξεβλεπον, (ἧς δὲ γαλάνῃ)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἡ μία κῶρα
(Ὡς παρ' ἐμὴν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δὲ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρεῖς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον.
Ταῦτα γάρ ἡ γράϊα με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἀ πρὶν ἀμάντεσσι παρ' Ἴπποκόωντι ποταύλει.
Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐτίλασε·
Χῶ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὐλεῖ Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνης ὁ βῶτας,
Ὄρχευντ' ἐν μαλακῇ τιλ πόρτιες αὐτίκα ποίη·
Νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσει δ' ἐγένοντο.

Θ Α Λ Υ Σ Ι Α,
Η ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ζ΄.

v.1—18

Ἦς χρόνος ἀνέκ' ἐγὼν τε καὶ Εὐκρυτοῦς ἐς τὸν Ἀλκοντα
Εἰρπομεν ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τῇ Δηοῦ γὰρ ἔτενχε θαλῦσια καὶ Φρῆσιδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκάπτεος· εἴ τί περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπ' ἀνέσθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ
Χαλκῶνος, Βούρινναν ὅς ἐκ ποδὸς ἄννε κράναν,
Εὐ γ' ἐνεργισάμενος πέτρα γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτῶν
Αἰγαιοὶ πετέλαι τε εὖσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφές κομῶσθαι.
Καὶ πῶ τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄννυες, οὐδὲ τὸ σῆμα
Ἄμιν τῷ Βρασίδα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδῖταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίραισι Κυδωνικὸν εὖρομες ἄνδρα,
ᾧ ὄνομα μὲν Λυκίδα, ἧς δ' αἰπόλος· οὐδὲ κέ τίς μιν
ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔζοχ' ἐόκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κρατὸν δέρε' ὥμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δὲ οἱ στήθεσσι γέρον ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστήρι πλακεροῦ· ῥοικῶν δ' ἔχεν ἀγχιελαίω

Ἀεξετερά κορύναν, καὶ μ' ἄτρεμας εἶπε σεσαοῖς
 Ὅρματι μειδιῶντι — γέλωις δὲ οἱ εἶχετο χεῖλες —
 Σιμιγίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκει,
 Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἵμασιαισι καθ'εὐδει,
 Οὐδ' ἐπιτυμβιδίω κορυδαλλίδες ἡλαινόρται;
 Ἡ μετὰ δαῖτα κλητός ἐπείγειαι; ἢ τινος ἀστῶν
 Λανὸν ἐπιθρόσκει; ὥς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο
 Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἶδει.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Ἀνκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντες
 Ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν,
 Ἐν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 Ἐλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιάς· ἢ γὰρ ἐταῖρος
 Ἀνέρες εὐπέπλω Ἀκμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
 Ὀλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πῖονι μέτρω
 Ἄ δαίμων εὐκρίθον ἀνεπλήρωσεν ἄλωϊαν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ αἰὼς)
 Βοηκολιασδόμεσθα· τάχ' ὅπτερος ἄλλον ὄνασσει.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισῶν καπνυρὸν στόμα, κῆμὲ λέγοντι
 Πάντες αἰοδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθής,
 Οὐδ' Ἀῖν· οὐ γὰρ ποι, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητῶν,
 Αἶδων· βᾶτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδοι.
 Ὡς ἐφάμην ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἀδὺ γελᾶξας,
 Τᾶν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύντομαι, οὐνεκεν ἐσσι
 Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Αἰὼς ἔπος.
 Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
 Ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελῆσαι δόμον Ὀρομέδοντος,
 Καὶ Μοισῶν ὄρνιθες, ὅσοι, πατὶ Χίον αἰοῦσι

Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἄλλ' ἄγε, βωκολικῆς ταχέως ἀρχόμεθ' αἰοιδᾶς,
 Σιμιχίδα· κῆγ' ὃ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 Τοῦθ' ὃ, τι πρῶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
 Ἔσσεται Ἀγεάννακι καλὸς πλὺτος ἐς Μιτυλάναν,
 Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη
 Κύματα, καὶ Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
 Αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 Ῥύσεται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει·
 Χ' ἄλκυνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τὰν τε θάλασσαν,
 Τὸν τε νότον, τὸν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φνικία κινεῖ·
 Ἀλκύνες, γλανκαῖς Νηρηΐσι ταῖτε μάλιστα
 Ὅρνιχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγχα.
 Ἀγεάννακι πλὺτον διζήμεν' ἐς Μιτυλάναν
 Ὡρα πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἔκοιτο.
 Κῆγ', τήνο κατ' ἅμαρ, ἀνῆθινον, ἢ ὁδοῦντα,
 Ἦ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσω
 Τὸν Πιττατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυσῶ,
 Πῶρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξέει,
 Χ' ἅ στιβάς ἐσσεῖται πεπνυκασμένα ἐστ' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύξαι τ', ἀσφοδέλω τε, πολυγνάμπτω τε σελίνῳ.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάννακτος,
 Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
 Εἷς δέ, Λυκωπίτας· ὃ δέ Τίτυρος ἐγγύθεν ἄσει,
 Ὡς ποκα τᾶς ξενείας ἠρώσασατο Δάφνης ὁ βώτας.
 Χ' ὥς ὄρος ἀμφοπολεῖτο, καὶ ὥς δρυὲς αὐτὸν ἐθρήνευ
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὕθραισιν ποταμοῖο·
 Εὐτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,

Ἦν Ἀθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Κανύκασον ἐσχατόμενα.
 Λισεῖ δ' ὥς ποτ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 Ζωὸν ἐόντα, κακῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
 Ὡς τέ τιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῦσαι
 Κεδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι
 Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέει νέκταρ.
 Ὡ μακαριστὲ Κομάτα, τὴν θῆν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
 Καὶ τὴν κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὴν, μελισσῶν
 Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνθασας.
 Αἰθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὠφελὲς ἦμεν,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμενον ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἶγας,
 Φωνᾶς εἰσαΐων· τὴν δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἀδὺ μελισσόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις
 Κῆρῶν τοῦ ἐφάμαν· Ανκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμ' ἐδίδαξαν ἀν' ὥρεα βοσκολέοντα
 Ἑσθλὰ, τὰ που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπεύροχον, ᾧ τυ γεραίρεν
 Ἀρξέμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἐπλεο Μοῖσαις.
 Σιμυχίδα μὲν Ἐρωτες ἐπέπτарον· ἢ γὰρ ὁ δειλὸς
 Τύσσον ἐρῇ Μυροῦς, ὅσον εἶαρος αἶγες ἔρανται.
 Ὡρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίματος ἀνέρι τήνῃ,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πρόθον· οἶδεν Ἀριστις,
 Ἑσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδὲ κεν αὐτὸς αἰεὶδεν
 Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαῖροι,
 Ὡς ἐκ παιδὸς Ἀρατος ὑπ' ὀστέον αἰθεῖ ἔρωτι.
 Τὸν μοι, Πᾶν, Ὀμόλως ἐρατὸν πῆδον ὅστε λέλογχας,
 Ἀκλήτον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
 Εἴτ' εἴτ' ἄρα Φιλῆνος ὁ μαλθακός, εἴτε τις ἄλλος.

Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πᾶν φίλε, μὴ τί τι παῖδες
 Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλενράς τε καὶ ὄμων
 Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
 Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χροά πάντ' ὀνύχεσσι
 Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδασι καθεύδοις.
 Εἴης δ' Ἥδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω
 Ἐβρον παρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτου.
 Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπέσσι τομεύοις,
 Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
 ῥῆμες δ' ῥετίδος καὶ Βυβλίδος ἄδῃ λιπόντες
 Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
 Ὡ μύλοισιν Ἐρωτες ἐρευδομένοισιν ὁμοῖοι,
 Βάλλετε μοι τόξοισι τὸν ἡμερόεντα Φιλῖνον,
 Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύςμορος οὐκ ἐλεεῖ μεν.
 Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
 Αἰ, αἰ, φαντὶ, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῖη.
 Μηκέτι τοι φρονεῖωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
 Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
 Κοκκύσων νάρκαισιν ἀνηραῖσι διδοίη·
 Εἰς δ' ἐπὶ τῷσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
 Ἄμιν δ' ἄσυχία τε μέλοι, γοαία τε παρείη,
 Αἴς ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
 Τόσσ' ἐφάμαν· ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἄδῃ γελάζας,
 Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήιον ὥπασεν ἡμες.
 Χῶ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
 Εἰσφ' ὁδὸν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρυσιδίῳ
 Στραφθέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βυθείαις
 Ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
 Ἐν τε νοτομάτοισι γεγαθότες οἶναρέοισι.

Πολλὰ δ' ἄμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
 ἄγχιροι πελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσσε.
 Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωτες
 Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόρον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
 Τηλύθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύξεσκεν ἀκάνθαις.
 Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκάνθιδες, ἔστενε τρυγῶν·
 Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
 Πάντ' ὥσδε θέρεος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὕπωρης.
 Ὅχραι μὲν παρ' ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
 Λαφυλέως ἄμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 Ὅσπакες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασσε·
 Τετράενες δὲ πίδων ἀπελύνετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσιν,
 Ἄρά γέ πα τοιόνδε Φόλῳ κατὰ λαῖνον ἄντρον
 Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρον ἐστάασατο Χείρων;
 Ἄρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάτωρ
 Τὸν κρατερόν Πολύφαιμον, ὃς ὄρεσι νῦας ἔβαλλε,
 Τοῖον νέκταρ ἔπεισε καὶ αὔλα ποσσὶ χορεῦσαι,
 Οἷον δὴ τόχα πῶμα διεκρανῶσατε, Νύμφαι,
 Βοιωτῶ παρ' Αἰματρός Ἀλωάδος; ἅς ἐπὶ σπηρῶ
 Αὐτῆς ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἃ δὲ γελάξαι,
 Δράγματα καὶ μύκωνας ἐν ἀμφοτέρησιν ἔχουσα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ἡ.

ΔΑΦΝΙΣ,

ΜΕΝΑΛΚΑΣ, ΚΑΙ ΑΙΠΟΛΟΣ,

γ. 1—12

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὥς φαντὶ, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τὼ γ' ἦτην πυρρὸς τοίχῳ, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρόσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω αἰείδεν.
Πρῶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητῶν ἐπίονυρ βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰῆσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσον θέλω αὐτὸς αἰείδων.
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶνδ' ἀπαμείβετο μῦθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμῶν εἰροπόκων ὄϊων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὐποτε νικασεῖς μ', οὐδ' ἔτι πάθοις τὴ γ' αἰείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὃ κεν ἡμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἁμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκα ἁμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
 Χ' ἡ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ', ἃν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
 Ταῦταν καταθείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἡ μὲν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 Λευκὸν καρὸν ἔχουσιν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 Πρῶαν νιν συνέπαξ'· εἴ καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
 Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
 Ἀλλὰ τίς ἅμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἡμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμεν,
 ὦτι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρός ὑλακτεῖ.

Χοῖοι μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὃ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας
 Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὃ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
 Πρῶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἱὺκτὰ Μενάλκας.

Εἴτα δ' ἁμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνης αἰοιδῶν
 Βωκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀγκια καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἷ τι Μενάλκας

Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ἄσσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμύλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἵπερ ὁμοῖον
Μουσίοδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίαι,
Τοῦτο τὸ βοικόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλλας
Τῇδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΛΑΣ.

Παντῷ ἔαρ, παντῷ δὲ νομοῖ, παντῷ δὲ γάλακτος
Οὐδατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
Ἐνθ' ἡ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χῶ ποιμὴν ξηρὸς τηρόθῃ, ἧ αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἐνθ' οἷς, ἔνθ' αἶγες διδυματοκοί, ἔνθα μέλισσαι
Σιμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρυὲς ὑπέρτεραι,
Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσὶν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χῶ τὰς βῶς βόσκων, ἧ αἱ βόες αὐτέραι.

ΜΕΝΑΛΛΑΣ.

ὦ τράγε, τῶν λευκῶν αἰγῶν ἄνερ, ὃ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὃ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τῇγῃ γὰρ τῆνος· ἔθ' ὃ κόλε, καὶ λέγα Μίλων,
ὦς Πρωτεύς φώκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γῶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θεῖιν ἀνέμων·
Ἄλλ' ὑπὸ τῇ πέτρῃ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκυὰς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὴν Σικελὴν ἐς ἄλλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀνδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακόν, ὕδασι δ' ἀνχμὸς,
 Ὅρμισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
 Ἄνδρὶ δὲ, παρθενικῶς ἀπαλῶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὸ γυναικοφίλας.
 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
 Τὰν πυμάταν δ' ὠδᾶν οὕτως ἐξᾴρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδεν τῶν ἐρίφων, φεῖδεν, λύκε, τῶν τοκάδων μεν,
 Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὁμαρτέω.
 Ὡς Ἀλμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ·
 Οὐ γρη κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
 Ταῖ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλῶς κορέσασθαι
 Ποίας· οὔτι καμῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φῆνται·
 Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὐθата πλήσατε πᾶσαι,
 Ὡς τὸ μὲν ὦ ὄρες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
 Δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνφορος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
 Τῆς δαμάλας παρελεῖντα, καλὸν καλὸν ἡμεῖς ἔφασκεν·
 Οὐ μὲν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾶ,
 Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
 Ἄδει ἡ φωνὴ τῆς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
 Ἄδὺ δὲ χαὶ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἡ βῶς·
 Ἄδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν.
 Τᾶ δρυὶ ταῖ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα·
 Τᾶ βοῖ δ' ἡ μόσχος, τῷ βοκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
 Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὃ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·

ΛΙΠΟΛΟΣ.

Ἐδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκονέμεν ἢ μέλι λείχεν.

Δάσδεο τᾷς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ αἰείδων.

Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,

Τήναν τὰν μυτίαν δωσῶ τὰ διδάκτρα τοι αἶγα,

Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε
Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρᾳ νεβρὸς ἄλοιτο.

Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπη

Ὡτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.

Κῆν τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσσι πρῶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἀκροθιῶν ἔτι, Ναῖδα γάμεν.

ΝΟΜΕΥΣ, Η ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Θ'.

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

v. 1—16

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὸ δ' ὧδ' ἄς ἄρχεο πρῶτος,
ᾧδ' ἄς ἄρχεο πρῶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὴν ὑφέντες, ὑπὸ στεῖραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἳ μὲν ἅμα βάσκονται, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο,
Μηδὲν ἀτιμαγεῦντες· ἐμὴν δὲ τὴν βωκολιάσδεον
Ἐμπροσθεν· ἄλλοθεν δ' αὐθις ὑποκρίνονται Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄδῦ μὲν ἅ μόσχως γαρεύεται, ἄδῦ δὲ χ' ἅ βῶς,
Ἄδῦ δὲ χ' ἅ σύριγξ, χῶ βωκόλος· ἄδῦ δὲ κῆγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδαρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκῶν ἐκ δαμαλῶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἁπάσας
Διψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς εἴτναξε.
Τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσπον μελεδάτω,
Ὅσπον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὴν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄτνα μάτερ ἐμὰ, κῆγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ

φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαῖρας·
 ὦν μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ παρ' ποσὶ κῶεα κεῖνται.
 Ἐν πυρὶ δὲ θρυνὼ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖται
 Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δὲ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
 Χείματος, ἢ νωδὸς καρύνων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τὴν μοι πατρὸς ἔστραφεν ἄγρός,
 Αὐτοφνᾶ, τὴν οὐδ' ἂν ἴσως μοιμάσαιο τέκτων·
 Τήνῃ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
 Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
 Πέντε ταμῶν πέντ' οὖσιν· ὁ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλῳ.
 Βακολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδιν,
 Τὴν ποτ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄεῖσα νομεῦσι·
 Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφνυγδόνα φύσης·
 Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 Ἰσηκες δ' ἰρηξιν· ἐμὴν δ' ἡ Μῶσα καὶ ὦδιν.
 Τῆς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
 Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι· οὐς γὰρ δρεῦντι
 Γαθεῦσαι, τῶςδ' οὔτι ποτ' ὀδύνησιν Κίρκῃ.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, Η ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι΄.

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

v. 1—13

Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν, ὦ ἕρπιδι, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὥς τοπρὶν ἄγεις·
Οὔθ' ἅμα λαιοτομέεις τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη,
Ὡς περ οἷς ποιμένας, τῆς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὸ καὶ ἐκ μέσσω ἅματος ἔσση,
Ὅς νῦν ἀρχόμενος τῆς αὐλάκος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὄψαμάτα, πέτρας ἀπόκομ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμὰ τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρῶν;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίω κῦνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθῳ ἀντιλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλλος ὄξος

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρό θυρῶν μεν ἀπὸ σπόρῳ ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΑΩΝ.

Τίς δέ τυ τῶν παίδων λυμαινεται;

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἄ Πολυβότα,

Ἄ πρὶν ἀμώντεσσι παρ' Ἰπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΑΩΝ.

Εἴρε θεὸς τὸν αἰλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖζεται ἅ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μοιῦσθαι μ' ἄρχη τὴν τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλούτος,
Ἀλλὰ καὶ ὧ φρόντιστος ἔρως. μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΑΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῖμαι· τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κύρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἄδιον οὕτως
ἔργαζῃ· καὶ μὲν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν θαδινὰν μοι
Παῖδ'· ὦν γάρχ' ἄψείσθε, θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σῦραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰοχρᾶν, ἀλιόκανστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἅ γραπτὰ νύκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.
Ἄ αἶς τὸν κήτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἄ γέρας τῶροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.
Ἀλλ' ἐμοὶ ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπῶσθαι,
Χρῆσοι ἀμφοτέροί κ' ἀνεκείμεθα τῇ Ἀφροδίτῃ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἡ φόδον, ἡ τύγε μᾶλλον,

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτεροῖσιν ἀμύκλας·
 Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεύς,
 Ἀφωνα δὲ τρύχνα· τὸν μὲν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΑΩΝ.

Ἦ καλὸς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδός·

Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τῆς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.

Ὡ μοι τῷ πῶγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θεῷ Ἀντιέρσα·

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχν, τοῦτο τὸ λαῖον
 Εὐεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα.

Σφίγγει, ἀμαλλοδεταί, τὰ δράγματα, μὴ παρῶν τις

Εἴη, σὺν κίνοι, ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Ἐς βορέην ἄνεμον τῆς κόρηθνος ἡ τομὰ ὕμνιν

Ἦ ξέφυγον βλέπετω· πιαίνεται ὁ σιάχης οὕτως.

Σίτον ἀλοιῶντας φεύγειν τὸ μεσαμβριὸν ὕπνον·

Ἐκ καλῆμας ἄχυρον τελέθει ταμὸςδε μάλιστα.

Ἀρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένῳ κορυδαλλῷ·

Καὶ λήγειν, εὐδοντος· ἐλινεῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτὸς δ' τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει

Τὸν τὸ πιεῖν ἐγγεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὦ πικρὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἔψειν·

Μὴ πιάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χοῇ μοχθεύοντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας αἰίδεν·

Τὸν δὲ τῶν, βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα

Μυθίσθεν τῇ μητρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρενοῖσα.

Κ Υ Κ Λ Ω Ψ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ια'.

γ. 1—23

Οὐδὲν ποτὶόν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὴν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
 Ἥ ται Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἄδῃ
 Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' οὐ ῥαδίον ἐντι.
 Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἡττόν ἐόντα,
 Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔσοχα Μοῖσαις.
 Οὕτω γοῦν ῥαῖστα διὰ γ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
 Ὡρκαῖος Πολύφαιμος, ὃκ' ἤρατο τῆς Γαλατείας,
 Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε·
 Ἦρατό δ' οὔτε ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,
 Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγρεῖτο δὲ πάντα πύρεργα.
 Πολλάκι ται ὅιες ποτὶ ταῦλιν αὐταὶ ἀπῆνθον
 Χλωρῶς ἐκ βοτάνης· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀεῖδων,
 Αὐτῷ ἐπ' αἰῶνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
 Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἣ οἱ ἦπατι πᾶς βέλεμενον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθ' ἐξόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Ἐψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἔειδε τοιαῦτα·
 Ὡς λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
 Λευκοτέρα πακτῶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμῶς·
 Φοιτῆς δ' αὐθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
 Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.

Φεύγεις δ', ὥσπερ οἷς πολλῶν λύκων ἀθρήσασα.
 Ἡρώσθη μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρῶτον
 Ἡθες ἐμῇ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακύνθινα φύλλα
 Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πωρὺν
 Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τὴν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τί νος οὐνεκα φεύγεις·
 Οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Ἐξ ὧτος τέταται ποτὶ θῶτερον ὥς μία μακρὰ·
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
 Ἄλλ' ὧντός, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βύσσω,
 Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθεές αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὥς οὔ τις ἐπίσταμαι ᾧδε Κυκλώπων,
 Τὴν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κῆμαντὸν αἰείδων,
 Πολλάκι νυκτὸς ἄωρό· τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νεβρῶς
 Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τίσσαρας ἄρκτων·
 Ἄλλ' ἀφίκευ τὸ ποτ' ἅμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θύλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὄρεσθῃν·
 Ἄδιον ἐν τῶντῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς·
 Ἐντὶ δάφναι τήνῃ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
 Ἐντὶ μέλας κισσός, ἔντ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος·
 Ἐντὶ ψυχρόν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτνα
 Λευκῆς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 (Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο ;)
 [Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεν,]
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ·
 Καίόμενος δ' ὑπὸ τεύς καὶ τὰν ψυχάν ἀνεχοίμαν,

Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ὡμοι, οἳ οὐκ ἔτεκέν μ' ἡ μήτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τὴν, καὶ τὰν χεῖρα τεύς ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τό στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἡ κρίνα λευκά,
 Ἦ μάκων' ὑπαλὶν ἐρυθρὰ πλαταγόνι' ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεταί ἐν χειμῶνι.
 Ὡστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
 Λίκα τις σὺν ναῦ πλέων ξέρος ὧδ' ἀφίκηται.
 Ὡς κεν ἴδω, τί ποθ' ἀδύ κατοικῆν τὸν βυθὸν ἔμμιν.
 Ἐξενθοῖς, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 (Ὡς περ ἐγὼν νῦν ὧδε κωδήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὴν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμέλγειν,
 Καὶ τυρὸν πᾶσαι, τάμισον δοιμεῖαν ἐνεῖσα.
 Ἄ μήτηρ ἰδικεῖ με μόνα, καὶ μέφομαι αὐτᾶ.
 Οὐδὲν πᾶ ποθ' ὅλως ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
 Καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεπτὸν ἔδοντα.
 Φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μεν
 Σφύσδειν, ὥς ἀνιαιθῇ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.
 Ὡ Κύνκλωψ, Κύνκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπτότασαι;
 Αἰεὶ ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 Ταῖς ἄρνεσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
 Τὰν παρεοῖσαν ἀμελεῖ· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
 Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
 Πολλὰ συμπαισδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
 Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω.
 Ἀηλονότ' ἐν τῇ γὰρ κήγῶν τις φαίνομαι ἦμες.
 Οὕτω τοι Πολύφαιμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
 Μουσίσδων· ὅῃον δὲ διᾶγ', ἡ χρυσὸν ἔδωκεν.

Α Ι Τ Η Σ.

ΕΙΣΑΓΓΕΙΟΝ ιβ'.

v. 1—19

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοί;
 Ἦλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
 Ὅσπον ἕως χειμῶνος, ὅσπον μῆλον βραβύλοιο
 Ἠδίων, ὅσπον οἷς σφετέρης λασσιωτέρῃ ἄρνός,
 Ὅσπον παρθενικὴ προφέρει τριγύμοιο γυναικός,
 Ὅσπον ἐλαφροτέρῃ μόσχου νεβρός, ὅσπον ἀηδῶν
 Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεινῶν.
 Τόσπον ἔμ' εὐφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγόν
 Ἥελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
 Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἐρωτες
 Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ.
 Δοιῶ δὲ τίς τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 Φῶϊ· ὁ μὲν ἦν εἰσπνηλος, φαίη χ' ὥ μιν κλαῖζων.
 Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἴταν.
 Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσθ' ἑν γῶ. ἥ ὅα τότ' ἦσαν
 Χρῦσειοι πάλαι ἄνδρες, ὃς ἀντιφίλησ' ὁ φίληθείς.
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῃ
 Ἀθάνατοι· γεναῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
 Ἀγγέλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.

Ἡ οἷ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος αἶψα
 Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλιστα.
 Ἀλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
 Ἔσسونθ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν καλὸν αἰνέων,
 Φεῦδεα ῥιγὸς ὑπερθεὺς ἀραιῆς οὐκ ἀναφύσω.
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθῃκας,
 Διπλάσιον δ' ὠνήσας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
 Νισαῖοι Μεγαρήες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
 Ὀλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περιάλλα
 Ξεῖνον ἐπιμήσασθε Διοκλῆα τὸν φιλόπαιδα.
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἶασι πρότω
 Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
 Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμενος στεφάνοισιν ἔην ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
 Ὀλβιος, ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαίτῃ.
 Ἡ ποῦ τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστροεῖ,
 Αὐδὴν ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὀποίῃ
 Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Υ Α Α Σ.

ΕΙΣΤΑΛΙΟΝ ιγ'.

τ. 1—20

Οὐχ ἅμιν τὸν Ἑρωῖα μόνοις ἔτεχ', ὥς ἐδοκεῖμεν,
 Νικία, ᾗ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
 Οὐχ ἅμιν τὰ καλὰ πρῶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεῖς,
 Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμεν·
 Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκσοκάρδιος υἱός,
 Ὃς τὸν λῆν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
 Τῷ χαρίεντος Ἑλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
 Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥς εἰ φίλον νῖα,
 Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
 Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἅμαρ ὄροιτο,
 Οὐθ' ὅκα ἡ λευκίππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς αἶψα,
 Οὐθ' ὅποκ' ὀρετάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν,
 Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεῦρῳ·
 Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἶη,
 Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
 Ἀλλ' ὅκα τὸ χροῦσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Αἰσονίδας, οἳ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
 Πασῶν ἐκ πολλῶν προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
 Ἰκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·

Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαιεν Ἴλας εὐδρον ἐς Ἀργῶν,
 Αἰς Κρανείαν οὐχ ἤφατο συνδρομάδων ναῦς,
 Ἀλλὰ διεξῆξε, βαθύν δ' ἐξέδραμε Φᾶσιν,
 Αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν.
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πηλειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
 Ἄργα νέον βόσκοντι, τετραμμένω ἔαρος ἦδη.
 Τᾶμος ναυτιλίας μιμνήσκειτο θεῖος ἄνθρωπος
 Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργῶν
 Ἑλλάςποντιον ἵκοντο, νότιον τρίτον ἕμας ἀέντι.
 Εἶσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔρθα Κρανῶν
 Αὐλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοιτες ἄροτρον..
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαίτυ πένοντο
 Λειλινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
 Λειμών γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειμα·
 Ἐνθεν βούτομον ὄξυ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.
 Κῶχεθ' Ἴλας ὁ ξανθὸς ὕδαρ ἐπιδόρπιον οἴωσιν
 Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Κἄλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρῦα πολλὰ πεφύκη,
 Κυνένεόν τε χελιδόνιον, γλοερὸν τ' ἀδιάντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστis·
 Ὑδατι δ' ἐν μέσσω Νύμφαι χορὸν ἀορίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἄγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλῆς, ἕαρ θ' ὁρῶσα Νυχεία.
 Ἥτοι ὁ κῶρος ἐπέχε ποτῷ πολυχανδέα κρησσόν,
 Βάψαι ἐπειρόμενος· ταὶ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
 Πασάων γάρ ἔρωις ὑπαλαῖς φρένας ἀμφοδόννησεν
 Ἀργεῖῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδαρ

Ἰδρὸς, ὡς ὅκα πυρρὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἄστηρ
 Ἰδρὸς ἐν πόρτῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιῆσθ' ὄπλ' αὖ πλευστικὸς οὖρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροισι ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχουσιν
 Δακρυόεντ', ἀγαυοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρσασόμενος περὶ παιδὶ
 ὦλετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξον,
 Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χεῖρ·
 Τρὶς μὲν ἔτλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
 Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἄρ' αὖ δ' ἔκετο φωνή·
 Ἐξ ὕδατος· παρῶν δὲ μάλα σχεδόν, εἶδετο πόρῳ.
 Ὡς δ' ὀπὸκ' ἡϋγένης ἀπόπροθι λῆς ἐξακούσας
 Νεβρῶ φθεγγάμενας τὶς ἐν ὥρεσιν, ὁμοφάγος λῆς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
 Παῖδα ποθῶν δεδοτατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
 Ὄρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 Ναῦς μὲνεν ἄρ' ἔχουσα μετάρσια· τῶν παρεόντων
 Ἰστίαι δ' ἡἴθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἃ πόδες ἄγον, ἐχώρει
 Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσσι θεὸς ἦτορ ἄμυσσεν.
 Οὕτω μὲν κάλλιστος ἔπλετο μάκρων ἀριθμεῖται.
 Ἡρακλῆην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν,
 Οὐνεκεν ἥρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
 Περσὶ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἔκετο Φαίῳ.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ,
ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

γ. 1—4

Χαίρων πολλά τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὸ αὐτόν,

Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομις οὐχ ὥς λῶστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Κὼ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄν, αὐσταλέοι δὲ κίκιννοι.

Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
 Ὀρχὸς, καὶ νυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
 Ἦρατο μὲν καὶ τήνος (ἐμὲν δοκεῖ) ὁππῶ αἰλεύσῃ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παισδεις ὦ γὰρ ἔχων· ἐμὲ δ' ἅ χαρίεσσα Κυρίακα
 ῥβρίσδει· λασῶ δὲ μανεῖς ποκα, θριξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΩΛΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν αἰὲ τὸν φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὄξυς,
 Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν· ὅμως δ' εἰπὸν, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὀργεῖος, κῆρῶν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
 Ἄπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας
 Ἐν χώρῃ παρ' ἐμὲν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,
 Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
 Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδὸν, ὥς ἀπὸ λανῶ.
 Βολβὸς τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἀδύς.
 Ἦδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιγεῖσθαι ἄκρατον,
 Ὀτινος ἦθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦτινος εἰπῆν.
 Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὥς ἐδέδοκτο·
 Ἀ δ' οὐδὲν, παρθεόντος ἐμεῦ· τίτ' ἔχεν μ' ἐδάκεις νοῦν;
 Οὐ φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὥς σοφὸς εἶπεν,
 Χ' ἦφθα· εὐμαρίως κεν ἀπ' αὐτῆς καὶ λύχρον ἄψαις.
 Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Ἀάβη τῷ γείτονος υἱός,
 Εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
 Τοῦτω τὸν κλύμενον κατειάκετο τήνον ἔρωτα·
 Χ' ἅμῃ τούτο δι' ὥτος ἔγεντό ποχ' ἄσυχον οὕτως
 Οὐ μὲν ἐξήταξα, μάταιν εἰς ἄνδρα γενεῖδον.
 Ἦδη δ' ὦν πόσιός τοι τεταρξες ἐν βιάθει ἦμες,

Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,
 Θεσσαλικὸν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίσκα
 Ἔκλειεν ἐξαπίνης θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
 Παρθένος ἐξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
 Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ, θυώνηζε, πῦξ ἐπὶ κόρῃς
 Ἥλασα, καλλαν αὖθις· ἀνειρύνεσσα δὲ πέπλως,
 Ἔξω ἀπόχετο θῦσσον· Ἐμὸν κακὸν, οὐ τοι ἄρεσκω;
 Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 Θάλλει φίλον· τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
 Μάστιχα δ' οἷα τέκνοισιν ὑποροφίοισι χελιδὼν
 Ἀφορρὸν ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
 Ὠκυτέρα μαλακῶς ἀπὸ δίφρουκος ἔδραμε τήνῃ
 Ἰθὺ δὲ ἀμφιθύω καὶ δικλίδος, ἥ πόδες ἄγον·
 Αἶνος θῆν λέγεται τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἴηαι ταῖδ', οἷῳ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδεκάτα, ποτίθει δύο· καὶ δύο μᾶνες,
 Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμι.
 Οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῴηται·
 Ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί,
 Λύσταροι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
 Κ' εἰ μὲν ἀποσιτέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρπον·
 Νῦν δέ ποθ', ὥς μιν, (φαντὲ) Θυώνηζε, γεύμεθι πίσσας,
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμνηχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῆμος, ὃ τᾶς Ἐπιχάλκῳ ἐρασθεὺς,
 Ἐκπλεύσας, ὑγῆς ἐπανήλθ', ἐμὸς ὑλικιώτας.
 Πλευσοῦμαι κήρῳ διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
 Οὔτε πρῶτος ἴσως, ὁμαλὸς δὲ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΛΝΙΧΟΣ.

Ὡφελε μὲν χωρὴν κατὰ νοῦν τὸν ὧν ἐπεθύμεις,

Λισχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοὶ δοκεῖ, ὅς τ' ἀποδαμεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΛΙΣΧΙΝΗΣ.

Τάλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΡΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμωστος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον ἀδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεῦμενος, οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρηὴ βασιλῆϊ. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Λισχίνα· ὥς τ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Αἰώπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβιακῶς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Ἄι τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφῳ πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ, ἄς γόνυ χλωρόν.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ
ἢ ΛΙΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κ.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΤΣ,
ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ
ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

γ. 1—A

Ἐνδοῖ Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.

Θαῦμ', ὅτι καὶ νῦν ἦμεθες· ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ·

Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὡ τῆς ἀδαματω ψυχᾶς μόλις ὑμεῖν ἐσώθην,

Πραξινόα· πολλῶ μιν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντὶ κρηπῖδες, παντὶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Α δ' ὁδὸς αἰγυῖος· τὸ δ' ἐκαστοτέρῳ ἔμ' ἀποικίεις.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαβ' ἐνθῶν,
Ἰεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὄμεις
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερόν κακὸν αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὥς ποθορῇ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερόν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Λισθάνεται τὸ βρέφος, καὶ τὰν πότνια· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρῶαν, (λέγομεν δὲ πρῶαν θῆν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανῆς ἀγοράσδον,
Ἦνθε φέρων ἄλλας ἄμυν, ἀνὴρ τριςκαίδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χθόνος ταυτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας·
Ἐπὶ δραχμῶν, κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα τηρῶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ὄντον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἔστ', ἐμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λατύν.
Βῆμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμήν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβία πάντα.
Ἦν εἶδες, ἧ' ὦν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνδα, αἶρε τὸ νῆμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρουπι
Θεὸς πάλιν· αἶ γαλέαι μαλακῶς χρήσονται καθεύδεν·
Κινεῖ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἄδ' ὥς νῆμα φέρε· δὸς ὅμως· μὴ πολὺν, ἀπλήστε,
Ἐγγει ὕδωρ· δύστανε, τί μεν τὸ χιτῶνιον ἄρδεις;
Παῦσαι. ὅποια θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμειμαι.
Ἀ κλέξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινδα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστοῖ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλεον ἄργυρίῳ καθαρῷ μᾶν
Ἦ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέσθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾶ ποτ' ἔλειπες

Τῶν πέχονον; φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίδες· οὐκ ἄξω τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χολὸν δ' οὐ διττὴν γενέσθαι.
Ἐρπώμεν. Φρυγία, τὸν μικρὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.
Ὡ θεοὶ, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περιῶσα
Χρή τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάρωθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα.
Ἐξ μὲν ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδέ τις κακοεργὸς

Δαλείται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστὶ·
 Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκοταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 Ἀλλήλοισι δμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρεῖοι.
 Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
 Ἴπποι τῷ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 Ὅρθος ἀνέστα ὁ πύρρος· ἰδ' ὥς ἄγχιος· κυνοθαρσῆς
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 Ὡνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν·
 Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὶ τὰ συναγείρομαι ἤδη.
 Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
 Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιφύει;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλῆς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΤΣ.

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν

Εὐμαρές;

ΓΡΑΤΣ.

Ἐς Τροίαν περρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
 Καλλίστα παίδων, πείρη θῆν πάντα τελεῖται

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμός· ἂ προσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἴφραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θῆσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσος ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χεῖρα μοι· λαβὲ καὶ τὴν
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτῇ, μὴ τὴν πλανηθῆς.

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἄπριξ ἔχεν, Εὐνόα, ἁμῶν.

ᾧ μοι δειλαία, δίχ' αὖ μεν τὸ θερίστριον ἤδη

ἔοχισται, Γοργοῖ. ποτιῶ Διὸς, εἴτε γένιοιο

Εὐδαίμων, ᾧ νθρῶπε, φυλάσσεο τῷμπεχόνον μεν.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν· ὅμως δὲ φυλάσσομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἄθροός ὄχλος

ᾧ θεῖνθ' ὥσπερ ἔτι.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεῖς ὥρας, κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

ἡμῖν περιστέλλων χρησιῶν καὶ αἰκτιόμορος ἀνδρός.

Φλίβεται Εὐνόα ἅμιν· ἄγ', ᾧ δειλὰ, τὸ βιάζειν.

Καλλιστ'· ἐνδοῖ πάσαι, ὃ τὰν νυὸν εἰπ' ἀποκλάζας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὥδε· τὰ ποικίλα προῖτον ἄθροισον,

λεπτιὰ καὶ ὥς χαρίεντα· θεῶν περὶνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότιν' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;

Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κριβία γραμματ' ἔγραψαν;

ᾧς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὥς ἔτυψ' ἐνδινεῦντι.

Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χορῆμ' ὠνθρῶπος

Αὐτὸς δ' ὥς θαητὸς ἐπ' ἀργυρεῇ κατὰκειται
Κλισμῷ, πρῶτον ἵουλόν ἀπὸ κροτάφων καταβάλλον,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστιανοι, ἀνάνυτα κοτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατευσάδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τὴν, εἰ κοτίλλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννησιασὶ λαλεῖς.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες, ὅς ἄμῳν καρτερὸς εἴη,
Πλὴν ἐνός· οὐκ ἄλέγω, μὴ μοι κενεῖν ἀπομάξης.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν
Ἀ τῆς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις ἰοιδύς,
Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγγεῖται τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ.

Δέσποινα, ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἑρκα, χρυσῷ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῃ μαλακαῖποδες ἄγαγον Ὀραι,
Βάρδισται μακάρων, Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι.
Κύπρι Λιωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνητῶν,
Ἀνθρώπων ὥς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,

Ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
 Τὴν δὲ χαρίζομένα, πολύνυνυμε, καὶ πολύναιε,
 Ἄ Βερενικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκνυῖα,
 Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πάρ μὲν οἱ ὦρια κέῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 Πάρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαφίοις
 Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρῦσεϊ ἁλᾶστρον·
 Εἰδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
 Ἄνθεα μίσγοισι λευκῷ παντοῖ' ἤμ' ἀλεύρω·
 Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὕγρῳ ἐλαίῳ,
 Πάντ' αὐτῷ πετηνὰ καὶ ἐρπετὰ τᾶδε πάρεστι.
 Χλωραὶ δὲ σκυιάδες, μαλακῷ βρῖθοισι ἀνήθῳ,
 Δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἐρωτες,
 Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὅζω.
 Ω ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐν λευκῷ ἐλέφαντος
 Αἰετῶ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
 Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
 Ἔσθονται κλῖνα τῷ Ἀδωνίδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυν Ἀδωνις,
 Ὀκτωκαιδεκῆς ἢ ἑννεακαιδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυφύα.
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχουσα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἄωθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθροῖα ἔσω
 Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὲν πτόνοντα·
 Ἀύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνείσαι,
 Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρῆς ἀρξώμεθ' ἀοιδίης.
 Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κίς Ἀχέροτα,

Αμυθίων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων
 Τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρωας,
 Οὐθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
 Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
 Οὐθ' οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
 Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἀργεὺς ἄκρα Πελασγοί.
 Πάθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσῃς.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοά, τὸ χοῦμα σοφώτερον. ἃ θήλεια
 Ὀλβία, ὅσσα ἴσατι, πανολβία, ὡς γλυκυφωνεῖ.
 Ὄρα ὁμως καὶ εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
 Χῶν' ὅξος ἅπαν· πεινᾷντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, Η ΙΕΡΩΝ.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΟΝ ις.

v.1-22

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κόραις μέλει, αἶν' ἀοιδοῖς,
 ῥυμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
 Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντι, θεοῖς θεαὶ αἰείδοντι.
 Ἀμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ αἰείδοντι.
 Τίς γὰρ τῶν ὀπόσοι γλαυκὰν ραίουσιν ὑπ' αἶω,
 Ἀμετέρας χάριτας πεῖσσις ὑποδέξεται οἶκῳ
 Ἀσπασίως, οὐδ' αὖτις ἀδωρήτως ἀποπεμφεῖ;
 Αἰ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἵασι,
 Πολλὰ με τοι θάσοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἤνθον.
 Ὀκηραὶ δὲ πάλιν κενεῆς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
 Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μένοντι βαλοῦσαι,
 Ἐνθ' αὖθ' σφίσιν ἔδρα, ἐπὶν ὑπράκτοι ἱκόνται.
 Τίς τῶν νῦν τοιόςδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
 Οὐκ οἶδ'. οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὥς πάρος,
 εὐθλοῖς
 Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.
 Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν αὖξεται ἀθρεῖ
 Ἀργυρος· οὐδέ κεν ἰὼν ἀποτρίψας τινὲ δοίῃ.
 Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρῳ ἢ γόνυ κνήμα.
 Αὐτῷ μοι τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
 Τίς δὲ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλλος πάντεσσιν Ὀμηρος
 Οὗτος ἀοιδῶν λῆστος, ὅς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
 Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρῖος ἐνδοθι χρυσός

Κείμενος· οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
 Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχῇ, τὸ δὲ καὶ τιμὴν δοῦναι ἀοιδῶν·
 Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
 Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβόμια ἔρξειν.
 Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
 Μειλίζαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶν ἐθέλῃτι νέεσθαι·
 Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱερῶς ὑποφήτας·
 Ὅφρα καὶ εἰν αἶδ' αὖ κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
 Μηδ' ἀκλεῆς μῦσθαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
 Ὡς εἴ τις μακρὰ τετυλωμένος ἐνδοθι χεῖρας,
 Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτῆμονα κλαίω·
 Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεῖα
 Ἀρμαλιὰν ἔμμηγον ἔμετρήσαντο πενέσται·
 Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαννόμενοι ποτὶ σакὸν
 Μόσχοι σὺν κερᾷσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
 Μυρία δ' ἀμπεδίων Κρανώνιον ἐνδιάσκειν
 Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρανώνδαις·
 Ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδὸς, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
 Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στρυγνοῦ Ἀχέροντος,
 Ἀμναστοὶ δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τήνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
 Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰδῶλα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολὺ χορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοῖς
 Ὀπλοτέροισι, τιμᾶς δὲ καὶ αἰκίας ἔλλαχον ἵπποι,
 Οἳ σφίσι ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
 Τίς δ' ἂν ἀριστῆς Λυκίων ποτὲ, τίς κομῶντας
 Πριαμίδας, ἢ Θῆλυν ἀπὸ χροῦς Κύνκρον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ἔμνησαν ἀοιδοί·
 Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς

Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθῶν
 Ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὀλοοῖο Κύνκλωπος,
 Ἀθηναῖον κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβός
 Εὐμαῖος, καὶ βουσι Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαιαῖς
 Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαίρτας,
 Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάκονος ἀνδρὸς αἰοῖναι.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 Χρήματα δὲ ζῶοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
 Ἄλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἄνι κύματα μετρεῖν,
 Ὅσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἄλός ὠθεῖ,
 Ἢ ὕδατι νύξιν θολερὰν ἰοιδεῖ πλίνθον,
 Καὶ φίλοκερδεῖα βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
 Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνῆριθμος δὲ οἱ εἴη
 Ἀργυρος· αἶετ' ὁ πλεόνων ἔχοι ἥμερος αὐτόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν τιμᾶν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.
 Δίξημα δ' ὃ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἐνθῶ
 Σὺν Μοῖσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι αἰοιδοῖς
 Κουράων ἀπάγευθε Διὸς μέγα βουλευόντος.
 Οὐπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανός, οὐδ' ἐνιαυτούς·
 Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.
 Ἔσsetαι οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' αἰοιδᾷ,
 Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
 Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου,
 Ἦδη νῦν Φοῖνικες, ὑπ' αἰλῇ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρῶντι·
 Ἦδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
 Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἱεῖνοισιν·
 Ἐν δ' αὐτοῖς Ἰέρων, προτέροις ἴσος ἠρώεσσι,

Ζώννυται, ἵππεια δὲ κύρην σκεπάουσιν ἔθειραι.
 Αἱ γάρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι Ἀθάνα,
 Κόρη θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
 Εἰλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
 Ἐχθροὺς ἐκ νύσσοιο κακαὶ πέμπειαν ἀνάγκαι
 Σαρδόνιον κατὰ κῆμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
 Τέκνοις ἡδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν.
 Ἄσπεα δὲ προτέρουσι πάλιν ναιόιτο πολίταις.
 Λυγμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
 Ἄγροὺς δ' ἐργάζονται τεθαλότας· αἱ τ' ἀνὰριθμοι
 Μήλων χιλιᾶδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
 Ἀμπεδίον βλήχονται, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὐλιν
 Ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν.
 Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνέκα τέτιξ,
 Ποιμένας ἐνδίοις πεφυλαγμένους, ἐνδοθι δένδρων
 Ἀγέῃ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
 Λεπτὰ διαστήσαντο, βοᾶς δ' ἔτι μὴδ' ὄνομ' εἴη.
 Ἐφελὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέοιεν αἰοιδοὶ
 Καὶ πότνιου Σκυθικοῦ πέραν, καὶ ὅπῃ πλατὺν τεῖχος
 Ἀσφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
 Εἰς μὲν ἐγὼν, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
 Οὐγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελίαν Ἀρέθουσιν
 Ἐγχεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἰέρωνα.
 Ὡς Ἐτεόκλειοι θυγατρὲς θεαί, αἱ Μινύειον
 Ὀρχομενὸν φιλοῖσαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
 Ἀκλῆτος μὲν ἐγὼγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεόντων
 Θαρσῆσας Μοῖσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἰκοίμαν,
 Καλλείψω δ' οὐδ' ὑμμε· τί γάρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
 Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; αἱ Χαρίττεσσιν αἶμα εἴην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ
ΕΙΣ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.
ΕΙΣΤΑΛΙΟΝ 15

v.1-14

Εκ Διὸς ἀρχόμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὶν ἤδωμεν αἰοδαῖς·
Ἄνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀν-
δρῶν.

Ἡρώες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν αἰοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπῆν,
Τμηήσαιμι· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γερας αὐτῶν.
Ἰδαν ἐς πολὺδενδρον ἀγὴρ ὑλατόμος ἐνθῶν,
Παπταίνει, παρεόντος ἄδην, πόθεν ἄρξεται ἔργω.
Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον εἰμάσαν βασιλῆον.

Ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἦν τέλει μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅς κ' οὐ φρεσὶν ἐγκατάθοιτο

Βουλῆν, ἅν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἶός τε νοῆσαι;
 Τῆρον καὶ μακάρεσσι πατὴρ θυότιμον ἔθηκεν
 Ἀθανάτοισ, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Δεδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
 Ἐδραῖει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτραις.
 Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφύνοιο
 Ἰδρυνται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος,
 Ἐνθα αὖν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
 Χαίρων νύωνῶν περιώσιον νύωνοῖσιν,
 Ὅτι σφέων Κρονίδας μελῶν ἐξείλετο γῆρας·
 Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
 Ἀμφοῖν γάρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερός Ἡρακλῆϊδας.
 Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἴσχυτον Ἡρακλῆα,
 Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἦδη
 Νεκταρος εὐδόμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπὸ λένιδν τε φαρέτρην,
 Τῷ δὲ σιδάρειον σινύταλον, κεχαρμαγμένον ὄξοις·
 Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρῳ Ἦβας
 Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοιτι γενειήταν Διὸς υἱόν.

Οἷα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
 Ἐπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γενναμένοισι.
 Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κόρη
 Κόλπον ἐς εὐώδη θαδινὰς ἐξεμάξατο χεῖρας.
 Τῷ οὐπω τινὰ φαντὶ ἄδειν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
 Ὅσπον πρὸ Ἰππολεμαῖος εἰὼν ἐφίλωσεν ἄκοιτιν.
 Ἡ μὲν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλεόν· ἃδὲ κε παισὶ
 Θαρσύνσας σφστεροῖσιν ἐπιτρέποι οἶκον ἅπαντα,
 Οπνότε κεν φίλων βαλὴν λόχος ἐς φιλοείσας.
 Ἀσπότην δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν,

Ῥηΐδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ' οὐποτ' εἰκοῖτα πατρί.
 Κάλλει ἀριστεύουσα θεῶων πότν' Ἀφροδίτα,
 Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκη
 Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
 Ἀλλὰ μιν ἀρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νῆμα κατενθῆν
 Κυνάειον, καὶ στιγνὸν αἰὲ πορθμῆα καμόντων,
 Ἐς τὰν κατέθηκας, εἷς δ' ἀπεδιάσσαο τιμᾶς.
 Πᾶσιν δ' ἥπιος ἄδε βροστοῖς μαλακὸς μὲν ἔρωτας
 Προσπνέει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας,
 Ἀργεῖα κνάνοφρον, σὺ λαοφρόνιον Διομήδεα,
 Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα·
 Ἀλλὰ Θέτις βαθυκόλπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλλῆα
 Διάκιδα Πηληϊ· σὲ δ' αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
 Αἰχμητὰ Πτολεμαῖα ἀρίζαλος Βερενίκη.
 Καὶ σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἔοντα
 Δεξαμένα παρὰ μητρός, οἷς πρόταν ἴδες αἶψ.
 Ἐνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
 Ἀ δὲ οἱ εὐμενέουσα παρίστατο, καὶ δ' ἄρα πάντων
 Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὃ δὲ πατρὶ εἰοικὸς
 Παῖς ἀγαπατὸς ἔγιντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
 Φῦα δὲ, καθάπτομένα βρέφους χεῖρεςσι φίλαισιν·
 Ὅλβιε κῶρε γένοιο, τίσις δέ με τόσσον, ὅσον περ
 Ἀῆλον ἐτίμασεν κυανάμπνη Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ Τροίηος καταθεῖο κολώναν,
 Ἴσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς εὐδύν,
 Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἀναξ' ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
 Ὡς ἄρα νῆσος ἔειπεν· ὃ δ' ὑπόθεν ἔκλαγε φωνή·
 Ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφείων Διὸς αἵσιος αἰετὸς ὄρνις·

Ζηνός που τόδε σῆμα. Αἰὲ Κρονίῳτι μέλοντι
 Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔσοχος, ὅν κε φιλάσῃ
 Γεινόμενον ταπρόντα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ.
 Πολλὰς μὲν κρατέει γαίης, πολλὰς δὲ θαλάσσας.
 Μυρίαί ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
 Αἴῳ ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρου·
 Ἀλλ' οὐτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διερχὼν ὅτε βόλῃακα θρύπτει.
 Οὐδὲ τις ἄσπεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
 Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδμηνται,
 Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρῶαβας τε,
 Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαιῶν τ' Αἰθιοπῶν·
 Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλικέσσι
 Σαμαίνει, Ἀρκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε Καρσί,
 Καὶ γάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ γὰρ ἄριστα
 Πόντιον ἐπιπλύνοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
 Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶται
 Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
 Ὀλβῳ μὲν πάντα καταβεβρίθει βασιλῆας·
 Τόσσον ἐπ' ἡμᾶρ ἕκαστον ἐς ἄφνειον ἔρχεται οἶκον
 Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἐκῆλοι,
 Οὐ γάρ τις δηῖων πολυκῆτεα Νεῖλον ἐπεμβάς
 Πεζὸς ἐν ἄλλοτρίαισι βοᾶν ἐστάσατο κόμαις·
 Οὐδὲ τις αἰγιαλὸνδε θοᾶς ἐξέλατο γαδός
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουαὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.

Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυνται πεδίοισι,
 Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλιν·
 Ὡς ἐπίπαγγλν μέλει πατρῷα πάντα φυλάσσειν,
 Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεσθαι αὐτός.
 Οὐ μὲν ἀρχεῖός γε δόμοι ἐνὶ πίοσι χρυσός,
 Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχυται, μογεόγων·
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
 Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
 Πολλὸν δ' ἱφθίμοισι δεδωρόηται βασιλεῦσι,
 Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἐταίροις.
 Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸν κατ' ἀγῶνας
 Ἰκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ᾠοιδὰν,
 Ὡς οὐ δωτῆραν ἀντάξιον ὥπασε τέχνης.
 Μουσίων δ' ὑποφῆται αἰείδοντι Πτολεμαῖον
 Ἀντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρεσθαι;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆρα,
 Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεατίσσαν ἑλόντες,
 Αἰεὶ πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
 Μοῦνος ὅδε προτέρων τοιέων ἔτι θερμὴ κοινή,
 Στειρόμενος καθ' ὑπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἔχνη.
 Ματρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ θυνόμενος εἴσατο τυός·
 Ἐν δ' αὐτῷ χρόνῳ περιβαλλέας ἦδ' ἑλέφαντι
 Ἰδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγός.
 Πολλὰ δὲ πικρὰ θέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
 Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευνθόμενων ἐπὶ βωμῶν,
 Αὐτός τ', ἱφθίμα τ' ἄλοχος· τῆς οὐτις ἀρείων
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλει ἄροστῳ,
 Ἐκ θυμῷ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.

Ἦδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελίσθη,
Οὗς τέκετο κρείουσα Πρία βασιλῆης Ὀλύμπου·
Ἐν δὲ λῆχος στόρνυσιν ἰαυεῖν Ζηνὶ καὶ Ἥραι,
Χεῖρας φοιθήσασα μύθοις, ἔτι παρθένος Ἰρις.

Χαῖρ', ὦ νᾶξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἀμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετὰν γε μὲν ἐκ Διὸς ἔξοις.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΛΑΜΙΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ιη'.

γ. 1—21

Ἐν ποτ' ἄρα Σπάρτῃ, ξανθότριχι παρ Μενελάω,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις δάκνινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα τὰ πρῶται πόλιος, μέγα χοῦμα Λακκαϊνῶν,
Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάζατο τὰν ἀγαπατῶν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Αἰγέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσι περιπλίκτοις, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὕμεναίῳ.

Οὕτω δὴ πρῶϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρός;
Ἢ ἥ τίς ἐσσι λῖαν βαρυνγούνατος; ἢ ἥ φίλυπνος;
Ἢ ἥ πολλὴν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὴν κατεβάλλευσ;
Εὐδεν μὲν χερῆζοντα καδ' ὥραν αὐτὸν ἐχοῖν νυ,
Παῖδα δ' ἔαν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ μητρὶ
Παῖσδεν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἕνας, καὶ ἐς αὖθ,
Κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς αἶδε.

Ὀλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὧ' ἄλλοι ἀριστέες, ὥς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Αἴα πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τῶν μίαν ἔχαιο χλαῖταν,
Οἷα Ἀχαιῶδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·

Ἢ μέγα τοί κε τέκοντ', εἰ μητέρῳ τίκτεν ὁμοῖον.

Ἀμμες γάρ πᾶσαι σύνομάλικες, ἧς δρόμος ὠντός
 Χρυσαιμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώπῳ λοιστροῖς,
 Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
 Τῶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισωθῇ.
 Ὡς ἀντέλλοισα καλὸν διεφαίνε πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 Ὡδε καὶ ἂ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνεται ἐν ἁμῖν.
 Πιεῖρα μεγάλα αἶτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρης,
 Ἡ κἀπὶ κνυάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
 Ὡδε καὶ ἂ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.
 Οὐτέ τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεταί ἔργα τοιαῦτα,
 Οὐτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἰστίῳ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεύοντων.
 Οὐ μὲν οὐκ κινάραν τίς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
 Ἀρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύνστερον Ἀθήναν,
 Ὡς Ἑλένα, τῶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἡμεροὶ ἐντί.
 Ὡ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδη·
 Ἀμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρפוῦμες, σιφάνως δρεφεύμεναι ἀδὺν πνέοντας,
 Πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμένοι, ὡς γαλαθῆναι
 Ἀρνες γειναμένας ὅϊος μαστὸν ποθέοισαι.
 Πρώτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
 Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
 Πρώτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὀλπίδος ὑγρὸν ἄλειψας
 Αασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
 Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριῶν τις
 Ἀννέμῃ) Δωριστὶ, Σέβον μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
 Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, εὐπένθερος γαμβρὲς.
 Αὐτὼ μὲν δοίη, Αὐτὼ κουροτρόφος, ὕμνῃν

Εὐτεχνίαν· Κύπρις δέ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
 Ἀλλήλων· Ζεὺς δέ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
 Ὡς ἐξ εὐπατρίδων εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
 Εὐδεδ' ἐς ἀλλήλων στέργον φιλότητα πνέοντες,
 Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς αἶνι μὴ πικράθησθε.
 Νεύμεθα καί μιν ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ καὶ πρῶτος αἰοιδός·
 Ἐξ εὐνῶν κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτρίχα δειπῶν.
 Τῆάν, ὦ Τρέναιε, γάμω ἐπὶ τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΝ ΙΘ'.

v.1—8

Τὸν κλέπτιαν ποτ' ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεόμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπέρνυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χεὶρ ἐφύσση,
Καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε, καὶ ἄλατο· τῇ δ' Ἀφροδίτῃ
Δεῖξεν τὰν ὁδόν, καὶ μέμφετο, ὅτι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἄλκα τραύματα ποιεῖ.
X' ἂ μᾶτῃρ γελάσασα, Τὸ δ' οὐκ ἴσον ἐσὶ μέλισσαις;
Χῶ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἄλκα ποιεῖς,

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ 4.

v.1—20

Εὐνίκα μ' ἐγέλαζε θέλοντά μιν ἄδῃ φιλοῦσαι,
Καὶ μ' ἐπικερτομένοισα τὰδ' ἔννεπεν, "Εὐρὺ' ἀπ' ἐμεῖο
Βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάρθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἄστυκά χεῖλα θλίβειν.
Μὴ τὴν γὰρ μευ κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μὴδ' ἐν ὀνείροις
Οἷα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὥς ἄγρια παῖσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὥς κοτῖλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὥς ἑδέα χαίταν.
Χεῖλέα τοι νοσέοντι, χέρεις δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μὴ με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρεῖς εἰς ἑὸν ἔπτυσσε κόλπον,
Καὶ μ' ἀπὸ τῆς κεφαλᾶς ποτὶ τὴν πόδε συνεχῆς εἶδεν
Χεῖλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τῇ μορφῇ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἶμα,
Καὶ χροὰ φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὥς ῥόδον ἔρσα.
X' ἂ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
Ὅτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μοιμήσαθ' ἑταῖρα.
Ποιμένεις, εἶπατέ μοι τὸ κρήγνον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἄρά τις ἐξαπίνης με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;

Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάρθεεν ἄδύ τι κάλλος,
 ὣς κισσὸς ποτὶ πρόμυρον, ἐμὴν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
 Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
 Ὅρματα μοι γλαυκῆς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
 Τὸ στόμα καὶ πακτῆς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
 Ἐρόεέ μοι φωνὰ γλυκερώτερα ἢ μελικήρω.
 Ἄδύ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
 Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὥρεα φαντὶ γυναιῖκες,
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἃ δ' ἄστυκά οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄλλ', ὅτι βωκόλος ἐμὴν, παρέδραμε· κ' οὐ ποτ' ἀκούει,
 ὣς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
 Οὐκ ἔγνω δ', ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῶτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμυσεν ἐν ὥρεσιν· αὐτὸν Ἀδωνιν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὃν γε Σελάνα
 Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἄν ῥάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἓνα παιδὲ κάθευδε.
 Καὶ τὴν, Ρέα, κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὴν,
 Ὡ Κρονίδα, διὰ πᾶδα βοηρόμον ὄρνις ἐπλάγχθη;
 Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἄ Κυβέλης κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἧ τε Σελάνας.
 Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
 Μητ' ἐν ὄρει φίλεις, μῶνῃ δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Λ Λ Ι Ε Ι Σ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κα.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ

v.1—16

Ἀ πενία, Διδόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
 Ἀὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὐδαι
 Ἀνδράσιν ἐργατίνισι κακὰ παρέχοντι μέριμναι.
 Κἂν ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψαύσῃ, τὸν ὕπνον
 Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
 Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμοῦ δύο κῆντο γέροντες,
 Στροσσάμενοι βρῦον αὖτον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασιν,
 Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 Κεῖτο τὰ ταῖν χειρῶν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
 Τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φουκιδέντια τε λῆδα,
 Ὀρμειαί, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σφοίνων λαβύρινθοι,
 Μήρινθοι, κῶας τε, γέρον τ' ἐπ' ἐρείσμασι λῆμβος,
 Νέφθεν τὰς κεφαλὰς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῆλοι.
 Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 Οὐδεὶς δ' οὐ χύτρῃν εἶχ', οὐ κῦνα· πάντα περισσά
 Πάντ' ἐδόκει τήντας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.

Οὐδείς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντῶ δὲ παρ' αὐτῶν
 Θλιβομένην καλύβαν τρυφερόν προσέναχε θάλασσα.
 Οὐπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελήνης,
 Τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ἔπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ὠδῶν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ Θέρεος μινῦθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς·
 Ἦδη μυρὶ' ἐξεῖδον ὄνειράτα, κοινδέπω αἰώς.
 Μήλαθόμαν; τί τὸ χροῖμα; χρόνον δ' αἰνύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἀντομάτως μέμφη τὸ καλὸν Θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
 Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἔδν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ἕπνον
 Ἄφροντις κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἀρ' ἔμαθες κρίνειν ποτ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σὲ θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
 Ὡς καὶ τὰν ἄγρην, τῶν τεύχεα πάντα μερίζεν.
 Οὐ γὰρ νικᾷ κατὰ τὸν νύον· αὐτὸς ἄριστος
 Ἔστιν ὀνειροκρίτης, ὃ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
 Ἀσμενος ἐν θάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν προταντίῳ·
 Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγρην τόδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοι ποτε νυκτὶ.

Ὅψιν, πάντα τεῶ δὲ λέγων μάνυσσον ἐταίρῳ.

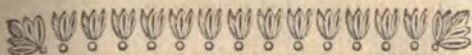
ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Διελινδὸν ὥς κατέδαρθον ἐν ἐινυλλίοισι πόνοισιν,

(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὄρεσσι,
 Ἐὶ μέμνη, τῆς γαστροῦς ἐφειδόμεθ'·) εἶδον ἐμαυτὸν
 Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἐδόκουν
 Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδιάν.
 Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κηγών.)
 Χῶ μὲν τῷγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ὅτεν αἶμα·
 Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
 Τῷ χερεῖ τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθύν ἀφανροτέροισι σιδάροις.
 Εἶθ' ὑπομινάσκων τῷ τρώματι, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
 Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν αἰθλὸν· ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπνυκασμένον· εἶχε δὲ δαίμα,
 Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 Ἥ τὰχα τῆς γλαυκῆς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
 Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 Μὴ ποτε τῷ στόματος τὰγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πειστήρῃσι κατήγον ἐπ' ἡπείροιο,
 Ὄμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θείναι,
 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με κᾶξήγειρε· τὸ δ', ὃ ἔνεε, λοιπὸν ἔρεϊδε
 Τὴν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σὺ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὀμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 Χρύσειον ὡς ἶδες εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
 Ἐὶ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων τὸ τὰ χωρῖα ταῦτα ματεύσεις,
 Ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 Μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνέροισι.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΝ κβ'.

v.1—19

Ὑμνέομεν Αἰῖδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱῶ,
Κάστορα, καὶ φοβερόν Πολυδεύκεα πύξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμῶσιν.
Ὑμνέομεν καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δὴ ἀδελφούς,
Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ἴππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ', αἱ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δέ, σφρέων κατὰ προῦμναν αἰείραντες μέγα κῦμα,
Ἦε καὶ ἐκ πρώραθεν, ἣ ὅππῃ θυμὸς ἐκώστον,
Ἐς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέροισ· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῃ ἄρμενα πάντα,
Εὐκὴ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφρεπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη προιαῖς τε καὶ ἀρρήγχοισι χαλάζιαις.
Ἄλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νῆας
Αὐτοῖσιν ναῦταισιν ὀιομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνη

Ἄμ πύλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδ' ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρτοι τ' ἐφάνησαν, ὄρων τ' ἀνὰ μίσσον ἀμυνρή
φάτιη, σημαίνουσι τὰ πρὸς πλῆθον εὐδία πάντα.

Ὡς ἄμφοι θνατοῖσι βοηθοί, ὧ φίλοι ἄμφοι,
Ἰππῆες, κιθαρίσται, ἀεθλητῆρες, αἰοδοί.
Κάστορος, ἡ πρότον Πολυδεύκης ἄρομαῖ ἀείδειν;
Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκει πρότον αἰέσω.

Ἥ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἐν ξυνιούσας
Ἀργῶ, καὶ νιφέντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,
Βέβροντας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἐνθα μῖς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθύν, καὶ ὑπήνεμον ἄκτιν,
Εὐνὰς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστορ δ' αἰολόπυλος, ὃς τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφοι ἐρημίζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὕρει θηένμενοι ἄγχιον ὕλην,
Εὐρον αἰέναν κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ῥῶατι πεπληθύναν ἀκηράτω· αἱ δ' ὑπένεργον
Αἰάλλαι κρυσιτάλλαι ἢ δ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἐπιφύκεσαν ἀργόθι πεῦκαι,
Ἀεῦκαι τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθια τ' εὐώδη, λισαῖς φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρῦει ἀν' ἱεμῶνας.
Ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιώσασκε,
Λεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὐατα πυγμαῖς
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτα πελώριε, καὶ πλατὺ ῥώτον,
Σαρὴν σιδαρήν, σφυρήλατος οἴα χολοσσός.
Ἐν δὲ μῦες στερεοῖσι βλάχουσιν ἄκρον ὑπ' ὄμον

Ἔστασαν, ἥντε πέτροι δλοῖτροχοι, οὔτε κυλίνδων
 Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
 Αὐτὰρ ὑπὲρ νότιοιο καὶ αὐχένος ῥωρεῖτο
 Ἀκρῶν δέσμα λέντος ἀφημμένον ἐκ ποδῶνων.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅς τ' ἐσσι. τίνας βροτοὶ, ὧν οὔδε χῶρος;
 ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὄρω, τοὺς μήποτ' ὀπωπα;
 ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φραθὶ λεύσσειν.
 ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· κοῦκ ἐκ σοῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.
 ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἦδ' ὑπερόπτης.
 ΑΜΥΚΟΣ.

Τοῖόςδ' οἷον δρῆς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.
 ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἐλθοις, καὶ ξενίων γε τυχῶν πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.
 ΑΜΥΚΟΣ.

Μῆτε σύ με ξείνιζ· τὰ τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.
 ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης.
 ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαι, εἰ σου δίψος ἀνειμένα χεῖλεα τέρσει.
 ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἀργυρος, ἢ τίς ὁ μισθός, ἐρεῖς, ὃν κέν σε πύθοιμεν;
 ΑΜΥΚΟΣ.

Εἰς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστιάς.

ΠΟΛΥΔΕΤΚΗΣ.

Πυγμαχος, ἥ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὄρθα.
ΑΜΤΚΟΣ.

Πῦξ διατεινόμενος, σφετέρης μὴ φείδω τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΤΚΗΣ.

Τίς γάρ, ὅτῳ χεῖρας καὶ ἑμούς συνερείσω ἱμάντας;
ΑΜΤΚΟΣ.

Ἐγγὺς δρᾶς οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

ΠΟΛΥΔΕΤΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἐτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισόμεθ' ἄμφω;
ΑΜΤΚΟΣ.

Σὺς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμός κεκλήσεται, εἴκε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΤΚΗΣ.

Ὅρνίχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί.

ΑΜΤΚΟΣ.

Εἴτ' οὖν ὀρνίχεςσιν ἑοικότες εἴτε λέουσιν
Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαιμέσθ' ἐπ' ἄεθλῳ.

Ἦ δ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγεσθ' ἐν ὑπὸ σκιερᾷ πλατανίστῳ,
Κόχλῳ φνυσθέντος, αἰεὶ Βέβρυκες κομόωντες.

Ὡς δ' αὐτῷ ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαΐ Κἄστῳ.

Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοεῖαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἰλίξαν ἱμάντας,

Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.

Ἐνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,

Ὅππότερος κατὰ νότα λάβη φάος ἡελίοιο.

Ἄλλ' ἰδρίη μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ᾧ Πολύδευκες
Βάλλετο δ' ἀκτίναςσιν ἅπαν Ἀμύνκοιο πρόσωπον.

Αὐτὰρ ὃ γ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔειτο πρόσσω,
 Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
 Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλεον ἢ πρην,
 Σὺν δὲ μάχην εἰνάξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νερευκῶς
 Ἐς γαῖαν· Βέβρυκες δ' ἐπαὔτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 Ἡρώες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
 Δειδιότες, μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
 Χώρῳ ἐνὶ στενωπῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
 Ἥτοι ὃ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
 Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἁμοιβαδὶς· ἔσχεθε δ' ὀρμῆς
 Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλόν περ ἑόντα.
 Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἶμα
 Φοῖνιον· οἱ δ' αἶμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
 Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
 Ὀμματα δ' οἰδήσαντος ἀπαστείνωτο προσώπου.
 Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
 Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
 Μέσσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῇν,
 Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον· αὐτὰρ ὁ πλαγεῖς,
 Ἕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
 Ἐνθα μάχη δορυμῆα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
 Ἀλλιάλους δ' ὄλεον σιτρεοῖς θείνοντες ἱμάσιν.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στήθος τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνόημα
 Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
 Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
 Σάρες δ' οἱ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
 Αἰψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μῖσσονα γυνῆα
 Ἀπτόμενος φορέεσκε πόνου, χροίῃ δ' ἔτ' ἀμείνω.
 Πῶς γάρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,

Εἰπέ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφίτης
φθέρζομαι ὅσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτῇ.

Ἦτοι ὅγε ῥέξαι τὲ λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαίῃ μὲν σκαίῃν Πολυδεύκης ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεῖς· ἑτέρα δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καὶ κε τυχὼν ἔβλαπεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα.
Ἄλλ' ὃγ' ὑπεξανέδν κεφαλῇ· στίβασι δ' ἄρα χεῖρι
Πλάξεν ὑπὸ σκαίων κροτάφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμον.
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Δαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἶε δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλόησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γάϊαν
Κεῖτ' ἄλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νίκος ἀπανδῶν,
Ἀμφοτέρως ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, αἰτάσθαι οὐδὲν ἔρεξας.
Ὡς πύκτα Πολύδευκες· ὅμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον,
Ὅν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μή ποτ' ἐτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαι μοι ἄναξ, σὲ δὲ, Κἄστορ, αἰεῖσω,
Τυνδαρίδα, ταχύπολε, δορυσσέ, χαλκεοθώραξ.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὸν
Δοιῶς Λευκίπποιο κόρας· δοιῶ δ' ἄρα τῶγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῶ, νῆ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρῶ μελλογάμῳ, Ἀνγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἄλλ' ὅτε τύμβον ἱκανὸν ἀποφθιμένον Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοιαν ὕρουσαν,
Ἐγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Ἀνγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲρ κόρυθος μέγ' αἴσας·

Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
 Ἀμῖν τοι Λεύκιππος ἑὸς ἔδνωσε θύγατρας
 Τάςδε πολλὴ προτέροις· ἅμιν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ.
 ῥμῆς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἄλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουσί, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἄλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλείπατε δώροις.
 Ἥ μὲν πολλάκις ὕμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 Αὐτὸς ἐγὼ τὰδ' ἔειπα, καὶ οὐ πολὺ μύθος ἔων περ·
 Οὐχ οὔτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
 Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφῖοι ἤδη ἐτοῖμοι.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἐπὶ πῆλτος Ἄλις,
 Ἀρκαδία τ' εὐμαλὸς, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσήνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφίς ἀκτὰ·
 Ἐνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαί, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
 Τάων εὐμαρὲς ὕμιν ὀπυίειν ἄς κ' ἐθέλοιτε·
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλονται γε πενθεροὶ εἶναι·
 ῥμῆς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
 Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρῷον αἶμα.
 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν εἰσάτε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἰσχον τοιάδε πολλὰ· τὰ δ' εἰς ὕγρον ὄχετο κῆμα
 Πνοιή ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἅμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐστὼν.
 Εἰ δ' ὕμιν κραδίᾳ πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρηὴ
 Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἴδας μὲν καὶ ὀμαιμος ἑὸς κρατερός Πολυνδεύκης

Χείρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένῳ ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστῳ τε διακρινώμεθ' Ἀρηί,
 Ὀπλοτέρῳ γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
 Ἀμετέροισι λήπωμεν· ἄλις νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου
 Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντας εὖφρανέουσιν ἑταίρους,
 Νυμφαῖοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμεναιώσουσι δὲ κόουρας
 Τὰς δ' ὀλίγωι τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμῶνια θήσειν.
 Τοῖ μὲν γὰρ ποτὶ γαίαν ἀπ' ὧμων τεύχε' ἔδεικτο,
 Τοῖ γενεῇ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
 Σείων καρτερόν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντιγα πρῶταν·
 Ὡς δ' αὐτῷς ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμῆς
 Κάστῳ· ἀμφοτέροισι δὲ λόφῳ ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πρῶτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον
 Ἀλλήλων, εἶπον τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
 Ἄλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πύρος τινα δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἱεῖνοισι παγέντα.
 Τῷ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῦν ἐρυσσαμένῳ, φόρον αὖθις
 Τεύχον ἐπ' ἀλλήλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
 Κάστῳ, πολλὰ δ' ἐνυξεν ἀκριβῆς ὄμμασι Λυγκεύς
 Τοῖο σάκος, φοῖνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὼν γόνυ χεῖρα
 Φάσγανον ὅξυ φέροντος ὑπεξαναβᾶς ποδὶ Κάστῳ
 Σκαιῷ· ὁ δὲ πλαγίως ξίφος ἐμβαλεν, αἶψα δὲ φεύγειν
 Ὡρμάθη ποτὶ σῆμα πατρός, ὅθι καρτερός Ἴδας
 Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥς διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἶσω

Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὃ δ' εἰς χθόνα κέϊτο νενευκὸς
 Ἀνγκεύς, καὶ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐστὴν εἶδε πατρώη

Παίδων Λαοκώωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.

Ἢ γὰρ ὄγε στείλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσιν
 Τύμβω ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέρωιο φονῆα·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δὲ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέω συνέφλεξε κεραυνῷ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφροῖ.
 Αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Ἀήδας τέκνα, καὶ ἄμετέροις κλέος ὕμνοις
 Ἐσθλὸν αἰεὶ πέμποιτε. φίλοι δὲ γε πάντες ἀοιδοὶ
 Τυνδαρίδαις, Ἑλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ὀϊον οἱ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάω.
 Ῥαῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χίος ἀοιδός,
 Ῥηνήσας Προιάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ῥλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς·
 Ῥαῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγέων μελίγματα Μουσῶν,
 Οἷ' αὐτὰρ παρέχουσι, καὶ ὥς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
 Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

ΕΡΑΣΤΗΣ Η ΔΥΣΕΡΩΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κγ'.

v.1—19

Ἀνὴρ τις πολὺ φίλτρος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβω,
 Τὴν μορφάν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
 Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἡμέρον εἶχε·
 Κοῦκ ᾗδῃ τὸν ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἥλικα τόξα
 Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει·
 Πάντα δὲ κῆρ μῦθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
 Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάργμα
 Χεῖλος, οὐκ ὄσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμυλον,
 Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
 Οἷα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὑποπιεῦσι κυναγὼς,
 Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
 Χεῖλα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
 Τῇ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
 Ἔρβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος, ἀλλὰ καὶ οὕτως
 Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
 Λοίσθιον οὐκ ἦνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
 Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλειε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροισι,
 Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
 Ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ, κακῶς ἀνάνθημα λεαίναις

Δαΐνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
 Δοῖσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἔμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
 Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
 Ἐνθα τὸ μεν κατέκρινας· ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπύν,
 Συνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λῆθος.
 Ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμείξω,
 Οὐδὲ κε τὼς σβέσσω τὸν ἔμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
 Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐστί, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ ἵον καλὸν ἐστὶν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει·
 Ἀ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται, ἀνίκα παχθῇ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
 Ἦξει καιρὸς ἐκείνος, ὅπανίκα καὶ τὸ φιλάσεις,
 Ἀνίκα τὴν κραδίαν ὀπτεῦμενος ἄλμυρὰ κλαύσεις.
 Ἀλλὰ τὸ, παῖ, κἄν τοῦτο πανύστατον ἄδύ τι ῥέξον·
 Ὅππότεν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
 Τοῖσι τεοῖσιν ἰδῆς, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθῃς·
 Στάθι δέ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Αὔσον τῷ σχοίνῳ με, καὶ ἀμφίδες ἐκ ῥεθέων σῶν
 Εἴματα, καὶ κρῦψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον,
 Κἄν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλεα. μὴ με φοβαθῆς·
 Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις·
 Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μεν κρῦψει τὸν ἔρωτα.
 Κἄν ἀπῆς, τόδε μοι τρεῖς ἐπάῤυσον, ὦ φίλε, κῆσαι·
 Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοι στίχοισι χαράξω·
 ΤΟΤΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΥΠΠΟΡΕ·
 ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΤΣΗΣ.

ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙ-
ΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ὡδ' ἐπὶ λίθον εἶλεν· ἐρυσάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἀχρὶ μέσων οὐδῶν φοβερόν λίθον, ἦπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲρ ποδός, ἥδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὥςθ' εὖρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἡρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἴματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν,
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἰστατ' ἐπὶ κρηπιδὸς Ἔρωι, ὑδάτων ἐφύπερθε.
Ἄλατο καὶ τῶγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Νῦμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
Χαίρετε τοῖς φιλείοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στιγχετε δ' ἔμμεν αἵται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΗΡΑΚΛΕΙΣΚΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κδ'.

v.1—23

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἔδοντά ποχ' ἅ Μιδεαῖτις
 Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
 Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
 Ἀμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσκόλευσε πεσόντος.
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων·

Εὐδετ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
 Εὐδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὔσου τέκνα,
 Ὀλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἄω ἴκοισθε.

Ὡς φασμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
 Ἄμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
 Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύνω πολυμήχανος Ἥρη
 Κυαναῖς φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
 Ὄρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
 Οἴκω, ἀπειλήσασα φάγειν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τῶ δ' ἐξελυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 Αἰμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυνον ἰόν·
 Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέχροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἦτοι ὅγ' εὐθύς αὔσεν, ὅπως κατὰ θηρί' ἀνέγνων

Κόλλῃ ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλῆς· οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
 φευγόμεν ὀρμαίνων· ὃ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίρουσι.
 Τῷ δ' αὖτε σπείραισιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα
 Ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῇ αἶν' ἄδακρυν·
 Ἄψ δὲ πάλιν διέλκον, ἐπεὶ μογέοιεν ἄκάνθας,
 Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρῆν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐξάκουσε βοῆς, καὶ ἐπέγρετο πρῶτα.
 Ἄνσταθ' Ἀμφιτρυῶν· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
 Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θεῖς.
 Οὐκ αἶεις, παῖδων ὁ νεώτερος ὅσπον αὐτέϊ;
 Οὐ νοεῖς, ὅτι νυκτὸς ἄωρόν ποῦ οἶδ' ἐτε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαρεῖς ἄτερ ἡριγενείας;
 Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ἐξ εὐνῆς ἀλόχῃ κατέβαινε πιθήσας·
 Αἰδάλειον δ' ὤρμησε μετὰ ξίφος, ὃ ῥ' οἱ ὑπερθε
 Κλυτῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῃ αἶν' ἄωρο.
 Ἦτοι ὅγ' ὤριγνῆτο νεοκλώστῳ τελαμῶνος,
 Κουφίζων ἐτέρᾳ κολέον, μέγα λώτινον ἔργον·
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστάς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 Δμῶας δὴ τότε αὔσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
 Οἴστε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἅπ' ἐσχαρῶνος ἐλόντες,
 Δμῶες ἐμοῖ, στιβηροὺς δὲ θυρεῖν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
 Ἀνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτέϊ.
 Οἱ δ' αἴψα προγένοντο λύχνους ἅμα δαιομένοισι
 Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἐκάστω

Ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθειον Ἡρακλῆα
 Θῆρε δὺο χεῖρεσσιν ἀπριῶ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 Συμπλήγδην ἰάχῃσαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρυῶνα
 Ἐρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑπόθι χαίρων
 Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῦν
 Πατρός· ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
 Ξηρόν ὑπαὶ δαίους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
 Ἀμφιτρυῶν δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' αἰνεῖαν θέτο χλαῖναν
 Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοῖται.

Ὅρονιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον αἶδον·
 Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
 Ἀλκμήνα καλίσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
 Καὶ νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
 Ἠνώγει. Μηδ', εἴτι θεοὶ νοέοντι πονηρόν,
 Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὥς οὐκ ἔστιν ἀλῦσαι
 Ἀνθρώποις ὃ, τι Μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπείγει,
 Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει, ἀριστοτόκεμα γύναι, Περσηΐον αἶμα.
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσω
 Πολλὰ Ἀχαιῶδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
 Χεῖρὶ κατατρίφοντι, ἀερέσπερον αἰδοῖσαι
 Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔση Ἀργεῖαισι.
 Τοῖος ἀνήρ' ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρο φέροντα
 Ἀμβαίνειν τὸς νιός, ἀπὸ στέρων πλατὺς ἥρως,
 Οὐ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσορες ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇ
 Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.

Γαμβρός δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἷ τὰδ' ἐπώρσαν
 Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Ἔσται δὴ τοῦτ' ἄμαρ, ὀπανίκα νεβρόν ἐν εὐνῇ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθέλησει.
 Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυκον ἔστω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἐτοιμάσαι, ἥ παλιούρω,
 Ἡ βιάτω, ἥ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖτον ἄχερδον·
 Καίε δὲ τῶδ' ἄργίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
 Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα κανῆν τεδὸν ἤθελον αὐτοί.
 Ἡρὶ δὲ συλλέξασα κόριν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
 Ρωπῆται εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
 Ρωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἄψ δὲ νέεσθαι
 Αστροπετος· καθαροῦ δὲ πυρώσατε δῶμα θεῶν
 Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεοσι μεμιγμένον (ὥς ρενόμισται)
 Θαλλῶν ἐπιφθαίνειν ἐστειμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
 Ζηρὶ δ' ἐπιρρόξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενι χοῖρον,
 Ἀνυμενέων αἰὲ καθυπερτέροι ὥς τελέθοιτε.
 Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄχητο δίφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
 Ἡρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὥς ἐν ἡλώῃ,
 Ἐτρέφει, Ἀργεῖω κεκλημένος Ἀμφιτρούωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρονι Αἰνὸς ἐξεδίδασεν,
 Τῖδὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεύς, ἄγρυπνος ἥρως.
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἰστῶν,
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀγούραις.
 Αὐτὰρ αἰοδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασεν
 Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμόλπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελῶν ἑδρῶστροφοὶ Ἀργούθεν ἄνδρες
 Ἀλλήλως σφάλλοντι παλαισμασιν, ὅσα τε πύκται

Δεινοὶ ἐν ἱράντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
 Πυγμαῖοι ἐξεύροντο παλαισμάτα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείω διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀσπαλύνῳ Φανοτῇ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσω
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἁγῶνι·
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῶ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὕφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλῆως κάμπτοντα, τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων·
 Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Αἰφροί, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 Δούρειι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἄνδρὸς ὀρεξασθαι, ξιφῶν τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν,
 Κοσμησαί τε φύλαγγα, λόχον τ' ἀναμεινῆσθαι
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήσσαι κλεῦσαι,
 Κάστῳ ἱππαλίδας ἔδαιεν, φρυγᾶς Ἄργεος ἐνθῶν,
 Ὀππόκα κλεῖρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
 Κάστορι δ' οὔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμισταῖς
 Ἄλλος ἦν, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
 Ὡς μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μήτηρ.
 Εὐνὰ δ' ἥς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
 Αἰπνον δὲ, κρέα τ' ὅππια, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δωρικὸς, ἀσφαλῆως κε φντοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι·
 Αὐτὰρ ἐπ' ἄρματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἰνυτο δόρυπον
 Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.
 [Λεῖπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.]

ΗΡΑΚΛΗΣ
ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

Η, ΚΑΤΑ ΤΙΝΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ,
ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κέ'.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

v.1—12

Τὸν δ' ὁ γέρον προσέειπε, φυτῶν ἐπίουρος ἀροιστὴς,
Πανσάμενος ἔργοιο, τὸ οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·

Ἐκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεσίνεις,
Ἐρμῆω ἄζόμενος δεινὴν ὄπην εἰνοδίοιο·

Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,

Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηται τις ὁδίτην.

Ποῖμναι μὲν βασιλῆος εὐτρίχες Αὐγείαιο

Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐθ' ἓνα χῶρον·

Ἀλλ' αἱ μὲν ἴα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,

Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,

Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυτος, αἱ δὲ καὶ ᾧδε.

Χωρὶς δὴ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάσταις.

Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσι περ ἔμπης
 Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
 Μηρίον ἄμ μέγα τίφος· ἐπεὶ μελιθεά ποιήν
 Δειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἵμεναι τε
 Εἰς ἄλλης, ἣ ῥα βόεσσι μένος κεραῆσιν ἄσχει.
 Αὐλὶς δὲ σφισιν ἦδε τεῆς ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς
 Φαίνεται εὖ μῖλα πᾶσα πέτρην ποταμοῖο ῥέοντος,
 Κεῖνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναι πεφύασι,
 Χλωρὴ τ' ἀγροῖλαιος, Ἀπόλλωνος νομίσιον
 Ἰερὸν ἄγρον, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
 Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκειες ἀγροῖώταις
 Δεδμηνθ', οἱ βυσιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπύρον ἐν κειοῖσιν
 Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὐρὸν μὲν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
 Ἐς ληροὺς ἰκνεῦνται, ἐπὶν θέρους ὥριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' ἔνφρονος Αὐγείας,
 Πυροφόροι τε γῦαι, καὶ ἄλωιαι δεινδρήεσσαι,
 Μέχρι πρὸς ἐσχατίας πολυπίδακος ἀκρωρείης·
 Ἄς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμᾶρ,
 Ἥι δίκη οἰκίων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς·
 Ἀλλὰ σὺ περ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῶ
 Ἔσσειται) οὗτινος ὧδε κεχηρμένος εἰλήλουθας·
 Ἥε τοι Αὐγείην ἣ καὶ δμῶν τινὰ κελνον
 Δίξεται, οἳ οἱ ἔασιν. ἐγὼ δὲ κέ τοι σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξεῖποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
 ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
 Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἣ ῥα νῦ παῖδες
 Ἀθανάτων τοιοῖδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
 Ναί, γέρον, Ἀνγείην ἐθέλωμι κεν ἀρχὸν Ἑπειῶν
 Εἰσιδέειν· τοῦ γὰρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρεῖω.
 Εἰ δ' ὃ μὲν ἄρ' κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἴσι πολλοῖσι,
 Δήμου κηδόμενος, δυῖ τε κρίνησι θέμιστας,
 Διωὼν δὴ τινα, πρόσβη, σὺ μοι φράσον ἡγεμονεύσαι,
 Ὅστις ἐπ' ἀρχῶν τῶνδε χειρότερος αἰσυνμήτης,
 Ὡς κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκφαιμένοιο πυθοίμην.
 Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδυνέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὃ γέρον ἑξαυτίς ἀρείβετο, δῖος ἄροτροῦς·
 Ἀθανάτων, ὃ ξεῖνε, φραδῇ τιτὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις;
 Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρεὶς ἐκτετέλεσται.
 Ὡδα γὰρ Ἀνγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
 Σφωτῆρῳ σὺν παιδί, βίῃ Φυλῆος ἀγανοῦ,
 Χθιζὸς γ' εἰλήλουθεν ἅπ' ἄστεος, ἡμασι πολλοῖς
 Κτῆσιν ἐποφύμενος, ἢ οἱ νῆριθμος ἐπ' ἀρχῶν.
 Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν εἰδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν
 Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
 Ἄλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
 Αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
 Ὡς εἰπὼν ἤγειτο· νόον δ' ὄγε πολλὰ μενοίνα,
 Λεομῆ τε θερὸς ὄρων, χειροπληθῇ τε κορύνῃ,
 Ὀππόθεν ὃ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερεῖσθαι.
 Ἄψ δ' ὅκνη ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
 Μὴ τί οἱ αὖ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιο
 Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἐτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
 Τοὺς δὲ κύντες προσιδίνας ἀπὸ προθεν αἶψ' ἐνόησαν,
 Ἀμφότερον, ὁδμῇ τε χροός, δούπῳ τε ποδοῖν.
 Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος

Ἀμφιτρωνιάδῃ Ἡρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα,
 Ἀχρεῖον κλάζοντε, περισσαινόν γ' ἐτέρωθεν.
 Τοὺς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἄσπον αἰείρων,
 φευγέμεν ἄψ ὁπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
 Ἰπτεῖλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὕλαγμοῦ,
 Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν, ὅθ' οὐνεκεν αὐλὴν ἔρυντο,
 Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·

ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
 Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὥς ἐπιμηθές.
 Εἰ οἱ καὶ φρένες ὥδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
 Ἥιδει δ', ὅτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ὥτε καὶ οὐκί,
 Οὐκ ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισην περὶ τιμῆς·
 Νῦν δὲ λίην ζακοτόν τι καὶ ἀρόηνές γένεθ' αὐτῶς.

Ἥ ἦα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιν ἔζον ἰόντες.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
 Δείκλον ἤμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
 Ἐκ βοιάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκοὺς τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρία ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φάινονθ', ὥς τε νέφη ὕδατόεντα,
 Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρως
 Ἦε νότιοιο βίῃ, ἥε Θρηκὸς βορέαιο·
 Τῶν μὲν τ' οὐτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνετ' ἰόντων,
 Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέρωσι κυλίνδει
 Ἰς ἀνέμον, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις·
 Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βονκόλῃ ἦει.
 Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδλίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Αἰῖδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἄγροί
 Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
 Εἰλιπόδων· οἷες δὲ κατ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.

Ἐνθα μὲν οὐτις ἔκηλος, ἀπειρεσίῳ περ ἔόντων,
 Εἰστήκει παρὰ βοῦσιν ἀνὴρ κεχημένος ἔργου·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋμήτοισιν ἱμάσι
 Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
 Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἔει,
 Πινέμεναι λαοοῖο μεμαότα πᾶγχυ γάλακτος·
 Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
 Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειῶν.
 Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους,
 Ἦντινὰ οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆς.
 Σὺν δ' υἱὸς τε, βίη τε βαρύνφρονος Ἡρακλῆος,
 Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
 Ἐνθα καὶ ἀρρήκτον περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
 Ἀμφιτρωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νολεμές αἰεὶ,
 Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρρίον ἔθνος
 Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
 Ἀνδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 Οἷγε πολὺρρήγες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.
 Ἥλιος δ' ὃ παιδὶ τόδ' ἔζοχον ὥπασε δῶρον,
 Ἀφνειὸν μῆλοισι πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν·
 Καὶ ὅα οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερές βοτὰ πάντα
 Ἔς τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε τοῦσος ἐκείνου
 Βουκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθίνουσι νομῆν.
 Αἰεὶ δὲ πλέονες κερααὶ βόες, αἰὲν ἀμείνουσ
 Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἢ γὰρ ἅπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστικόνοντο,
 Κρήμαργοί θ' ἑλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἷγ' ἔσαν ἤδη.

ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυνώδεκα βουκολέοντο
 ἱεροὶ Ἥελιου· χοροὶν δ' ἔσαν ἧῦτε κύκνοι,
 ἀργησταί, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσαν·
 οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθιλέα ποιήν
 ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 καὶ ῥ' ὁπότε ἐκ λαοίοιο θοοὶ προγενοίετο θῆρες
 ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἐνεκ' ἀγροτεράων,
 πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χοροὺς ῥέσαν ὁσμήν·
 δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσαντε προσώπων.
 τῶν μὲν τε προσφέρεσκε βίηφι τε, καὶ σθένει ῥ',
 ἦδ' ὑπεροπλίῃ, φαέθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρες
 ἀστέρι πάντες ἔισκον, ὃθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' εἰέτευκτο.
 ὅς δ' ἡ τοι σκύτος αὖτον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
 αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἥρακλῆϊ,
 χρίμασθαι ποτὶ πλευρὰ κίρη, στίβαρόν τε μέτωπον.
 τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
 σκαιοῦ ἄφαρ κέρμας· κατὰ δ' αὐχένατέρεθ' ἐπὶ γαίης
 κλάσσε βαρὺν περ ἑόρτα· πάλιν δὲ μιν ὤσεν ὀπίσσω,
 ὦμῳ ἐπιβρίσας· ὃ δὲ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
 μυδὼν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 θαύμαζεν δ' αὐτὸς τε ἄναξ, νίος τε δαΐφρων
 φυλεὺς, οἳ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσιν βουκόλοι ἄνδρες,
 ἀμφιτροπιδάδοι βίην ὑπεροπλὸν ἰδόντες.
 τῷ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
 ἔστιχέτην, φυλεὺς τε βίῃ θ' Ἥρακληΐῃ.
 λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρῶτιστα κλεύθου,
 λεπτὴν καρπαλλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
 ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,

Οὐτι λῆν ἀρίστημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
 Αὐγείῳ φίλος υἱός, ἔθεν μετόπισθεν ἐόντα,
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὄμον·
 Ζεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυν σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
 Ὡς περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
 Πλῦθε γὰρ στείχων τίς ἀπ' Ἀργεος, ὥς νέος ἀκμὴν
 Ἐνθαδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλλῆς ἐξ ἀρχαίολοιο,
 Ὃς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
 Οὐνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
 Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
 Κοίλῃν αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος·
 Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως, ἢ Ἀργεος ἐξ ἱεροῖο
 Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἥ δ' Μυκλήν·
 Ὡς κείνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
 (Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Πελοπῆος.
 Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιάλῃων
 Ἦς σέ, δέσμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
 Χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρά καλὺπτει.
 Εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
 Πρῶς, εἴτ' ἐτύμως μαρτυρομαι, εἴτε καὶ οὐκί,) H5 OH
 Εἰ σὺ γ' ἐκείνος, ὃν ἄμμιν ἀκούοντεςσιν εἶπεν
 Οὐξ Ἑλλήθην Ἀχαιὸς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς,
 Εἰπέ δ', ὅπως ὀλοόν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
 Ὅπως τ' εὐύδρου Νεμῆης εἰσῆλυθε χώραν.
 Οὐ μὲν γὰρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὗροισ
 Ἰμείρον ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλέκα βόσκει,
 Ἀλλ' ἄρκτους τε, σῶας τε, λύκων τ' ὀλοφάϊον ἔρνος.
 Τῷ καὶ θαναμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·

Οἱ δὲ νῦ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφασκε,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεούσιν.

Ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελείθου
Φυλῆος, ὅφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἶη,
Καὶ ἥα τε ῥήϊτερον φαμένον κλύοι Ἡρακλῆος,
Ὡς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μῦθῳ·

Ὡ Δῆρῃάδῃ, τὸ μὲν ὅ, τί με πρότον ἀνῆρην,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥέτω κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμι καὶ τοῦδε πελώρου,
Ὅπως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελῆσαι ἀκούειν,
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Λογείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἰσθὺν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφείναι.

Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων, ποταμὸς ὥς,
Δίς ἅμοτον κεραῖζε· μάλιστα δὲ Βερβιναίους,
Οἱ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρόωιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεὺς, κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο Θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρως ὕγρον ἐλὼν, κοίλῃν τε φαρέτρῃν
Ἰὼν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βάντρον
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον ἐπηρεφές κοτίνιοι,
Εὐμειτρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἐλικῶνι
Εὐρώῃ, σὺν πυκινῇσιν ὀλοσχερές ἔσπασα ῥίξῃς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χώρον, ὅθι λίς ἦεν, ἱκανον,
Δὴ τότε τόξον ἐλὼν στερεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρεῖν, περὶ δ' ἰὼν ἐχέσιονον εἶθα ῥέβησα.
Πάντῃ δ' ὅσσε φέρον, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσονται, πάρος γ' ἐμὲ κείνον ἰδέσθαι.

ἥματος ἦν τὸ μεσηγνὺ, καὶ οὐδέ περ ἔχνια τοῖο
 φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
 Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βοῖσιν καὶ ἔργοις
 φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὐλάκος, ὅντιν' ἐροίμην·
 Ἀλλὰ κατὰ σταθμούς γλωφὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
 Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὅρος τανύφυλλοι ἐρευνῶν,
 Πρὶν ἰδέειν, ἀλκιῆς τε παραντίκτα πειρηθῆναι.
 Ἦτοι δ' ἐμὲν σήραγγα προδείκλος ἔστιχεν εἰς ἦν,
 Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Ἀχμηρὰς πεπάλακτο φόνω, χαροπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιχμῆτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ῥίῳ ἕλκεντι, δεδεγμένος, ὅππῃ δ' ἴκοιτο·
 Καὶ βάλλον ἄσπον ἰόντος ἀριστερόν εἰς κενεῶνα
 Τηϋσίως· οὐ γὰρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
 Ὀκρίδην, γλωφῇ δὲ παλίσσυντον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κράτα δαφροῖν ἀπὸ χροῦδος ὦκ' ἐπάκρειν
 Θαμβήσας, πάντα δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἰστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 Ἀσχαλῶν, ὅτι μοι πρὶν εἰώσιος ἔκφυγε χειρὸς·
 Μεσσηγνὺς δ' ἔβαλον στηθίων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα.
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδν πολυώδυνος ἰός·
 Ἀλλ' ἔπεσε προπάροικε ποδῶν ἀνεμώλιος αὐτως.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσόμενος ἐν φρεσὶν οἰνῶς,
 Αὖ ἐρύειν· ὁ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὅσσοις
 Θῆρ' ἄμωτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δὲ οἱ ἀχλὺν
 Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρραὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι

Σκυζομένη· κυρτή δὲ ῥάχις γένετ' ἥντε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἱξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἱδρις ἔργων,
 Ὅρηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκαέτοιο,
 Θάλπας ἐν πυρὶ πρώτον, ἐπαζονίῳ κύκλῳ δίφρῳ·
 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
 Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μὴ πῆδησεν ὑφ' ὀρμῇ·
 Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο,
 Μαιμῶων χροὸς ἄσαι, ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χειρὶ προεσχεδόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὑπερ' αὖτον αἰείρας,
 Ἥλασα καὶ κεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
 Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρῆατος ἀγροῖλαιον
 Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἐμ' ἰκίσθαι,
 Τυφόμεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
 Νευσιάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὕσσέ οἱ ἄμφω
 ἦλθε, βίῃ σειςθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρεῖαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
 Αὐχένος ἀρόρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθαῖς,
 Ρίψας τόξον ἔραζε πολὺῖον τε φαρέτρην·
 Ἦρχον δ' ἐγκρατῶς, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείδας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρῦψῃ ὀνύχεσσι·
 Πρὸς δ' οὐδας πτέρνῃσι πόδας στερεοῖς ἐπείζον
 Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῆσιν τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰείρας
 Ἀπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ἔδης.
 Καὶ τότε δὴ βούλενον, ὅπως λασιαύχενά βύρσαν
 Θηρὸς τεθνεῶτος ἀπαὶ μελῶν ἐρυσσίμην,

Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρεω
 Τμητῇ, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
 Ἐνθ' ἐμὴν ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
 Αὐτοῖς δέσμα λείοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
 Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμεν μελέεσσιν,
 Ἐσχατος ἐνναλλου ταμείχρους ἰωχυοῖο.
 Οὐτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρός ὄλεθρος,
 Πολλὰ πάρος μήλοισ τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ.

ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΝ κς'.

v. 1—16

Γνῶ, κ' Αὐτονόα, κ' ἃ μαλοπάρῃος Ἀγαυῆς,
Τρεῖς θιάσους ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἑοῖσαι.
Κ' αἱ μὲν ἄμερξάμεναι λασίας θουῆς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφύδελον τὸν ὑπὲρ γῆς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βοιμῶς,
Τῶς τρεῖς τῇ Σεμέλῃ, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ·
Ἰερὰ δ' ἐκ κίστας πεποναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βοιμῶν,
Ὡς ἐδίδασχ', ὥς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβιάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθειώρει,
Σχῆνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔθνος.
Αὐτονόα πρῶτα τιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχῳ,
Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὰ δ' οὐχ ὀρόωντι βέβαλοι.
Μαίνεται μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' αὖτ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλοις ἐκ ζωστήῃρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρῶσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες

Ἀυτονόα δὲ τόδ' εἶπε, Τάχα γνώσῃ, πρὶν ἀκοῦσαι.
 Μήτηρ μὲν κεφαλὴν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
 Ὅσπον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης·
 Ἴν' αὖτ' ἐρύηξες σὺν ὤμοπλάτῃ μέγαν ὦμον,
 Ἀλξ' ἐπὶ γαστέρα βῦσα· καὶ Ἀυτονόα θυμὸς ἐντόξ.
 Αἰ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναικες,
 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.
 Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
 Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπότερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
 Εἴη δ' ἐνναέτης, ἣ καὶ δικαίῳ ἐπιβαῖνοι·
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι,
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχοι τιμὴν ἔχει αἰετὸς οὗτος·
 Εὐσεβέων παιδεσσὶ τὰ λῶϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
 Χαίροι μὲν Διδνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόνετι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα θήκατο λῦσας·
 Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
 Καδμείαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώϊναις,
 Αἰ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσου,
 Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Ο ΑΡΙΣΤΥΣ
ΔΑΦΝΙΔΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κς.

ΔΑΦΝΙΣ.

γ. 1—11

Τὴν πινυτιὰν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἔμ' ἢδ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ κανχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδεια τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χεῖλεα σείο; δίδου πάλιν, ὅφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλὸν σοι δαρμάλας φιλεῖν, οὐκ ἄξυνα κόρη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ κανχῶ· τάχα γάρ σε παρόχεται, ὥς ὄναρ, ἥβη.

Ἐσταφυλὶς σταφίς ἐστὶ, καὶ οὐ ῥόδον αὖτον ὀλεῖται.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαρες ἄδεϊ μῦθω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγὼ, Δυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.
ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν ἐμὶ χερσίων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήσσω· πατήρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλλκας.
ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλλος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ἴδε, πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ θάδιναὶ κυπάρισσοι.
ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἐμαὶ, βόσκεσθε· τὰ βωκόλῳ ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.
ΚΟΡΗ.

Τί ῥέξεις, σατυρίσκε; τί δ' ἐνδοθεν ἄψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρῶτιστα τὰδε χροάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, ναι τὸν Πᾶνα. τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα. τί μοι ἔτρεμες; ὥς μᾶλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἴματα καλὰ μαιάνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἡνίδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τῶν μέτρον ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τῇ Παφίᾳ πρῶτιστον ἐγὼ τῷδε δῶρον δ' ἀπάζω.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεδὸν γάμον αἰ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τῷμπεχόνον ποίησας ἐμοὶ ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλαν ἄμπεχόναν τῆς σῆς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιάς οὐκέτι πιστή.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεῖξ' ὅστιν ἔρωτι, καὶ αὐτὰ βῶν Ἀφροδίτῃ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερπῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.

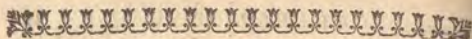
Ὡς οἱ μὲν, χλοεροῦσιν ἱαινόμενοι μελέεσσιν,

Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.

Χ' ἅ μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μῦλα νομεύειν,

Ὅμμασιν αἰδομένα, κραδία δὲ οἱ ἔνδον ἱάνθη,

Ὅς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

Η Λ Α Κ Α Τ Α

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ κή.

v.1—19

Γλανκῆς, ὃ φιλέριθ' ἀλακᾶτα, δῶρον Ἀθανάας,
 Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελέσσιν σὸς ἐπήβολος·
 Θαρσεὺς ἄμιν ὁμάσκει πόλιν ἐς Νειλεὺς ἀγλαάν,
 Ὅππα Κύπριδος ἱερὸν καλῶν χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
 Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεῦμεθα παρ' Διὸς,
 Ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
 Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,
 Καὶ σέ, τὴν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γεγενημένην,
 Δῶρον Νικίεας εἰς ἀλόχῳ χεῖρας ὀπάσσομεν.
 Σὺν γὰρ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις,
 Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοις ὑδάτινα βράκη.
 Σὺς γὰρ ματέρες ἀρσῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως
 Πέξαιντ' αὐτοετὶ, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρου·
 Οὕτως ἀνυσσεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
 Οὐ γὰρ εἰς ἀκροῦς οὐδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβολλόμαν
 Ὅππασαι σέ δόμῳ, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
 Καὶ γάρ σοι πατρίς, ἣν ὥς Εὐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 Νῦν μὰν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφά

Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκόμεν,
 Οἰκῆσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαδόνων,
 Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
 Καὶ οἱ μνᾶσιν ἅει τῷ φιλαοιδῷ παρῆχης ξένῳ.
 Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῷ, ποτιδὼν σ³, ἥ μεγάλα χάρις
 Δώρω ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων.

Π Α Ι Δ Ι Κ Α.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ *Θ'.

v.1—19

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια·
 Καῖμμες χορὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 Κῆρῶν μὲν τὰ φρεσῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυθῷ.
 Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
 Γινώσκω· τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοίας ἔχω,
 Ζῆ τὰν σάν ἰδεάν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 Χῶταν μὲν τὴν θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
 Ἀμέραν· ὅκκα δ' οὐκ ἐθέλῃς τὴν, μάλ' ἐν σκότῳ.
 Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδὼν;
 Ἄλλ' εἰ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρω,
 Τῷ κεν λῶϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις·
 Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρέω,
 Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρεπτον.
 Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἅματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 Ἄλλον δ' αὖριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῆς.
 Καὶ κεν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθρος αἰνέσῃ,
 Τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένεν φίλος·
 Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
 Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.

φίλει δ' ἄς κε ζώῃς, τὸν ὕμοιον ἔχειν αἰεί.
 Αἶ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεται
 Ἐξ αἰσίων· ὁ δὲ τοί κ' ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι,
 ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
 Κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω.
 Ἀλλ' ἀπρὶξ ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρομαι.

[Ἀλλὰ περίξ] μ' ὀμνάσθην, ὅτι πέρυσιν ἦσθα νεώτερος,
 Χῶτι γηραλέοι πέλομες, πρὶν ἀποπτύσαι,
 Καὶ ὄυσσοι, νεότατα δ' ἔχεν πάλιν ἀγροίον
 Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ.
 Κάμμες βραδύτεροι τὰ ποτῆμενα συλλαβεῖν.
 Ταῦτα χρή νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
 Καὶ μοι τῶρα μὲν συνεροῖν ἀδόλως σέθεν,
 Ὅπως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχης,
 Ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλῆϊοι φίλοι.
 Αἶ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
 Ἐν θυμῷ τε λέγεις, τί με, δαιμόν', ἐνοχλεῖς.
 Νῦν μὲν κῆπὶ τὰ χρύσεια μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
 Βαίην, καὶ φύλακον νεκρῶν πέδα Κέρβερον.
 Τόκα δ', οὐδὲ καλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
 Προμόλοιμί κε, πανσάμενος χαλεπῶ πόθῳ.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΝ λ'.

π. 1 - 20

Ἄδωνιν ἢ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαιταν,
Ὡχρὰν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ἔν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὸς Ἑρωτας.

Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ἔν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
Χῶ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἑσurreν αἰχμάλωτον.

Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.

Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἔψω;
Σὺ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυπας;

Ὁ θῆρ δ' ἔλεξεν ὥδε·
 Ὅμνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά,
 Καὶ τῶςδε τῶς κυναγῶς,
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἠθέλον πατάξαι·
 Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐξεῖδον,
 Καὶ, μὴ φέρον τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
 Ἐμαινόμεν φιλάσαι·
 Καὶ μεν κατεσείναζε.
 Τοῦτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τοῦτους κόλαζε, τέμνε,
 (Τί γὰρ φέρω περισσῶς;)·
 Ἐρωτικῶς ὀδόντας·
 Αἰ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
 Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
 Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 Εἶπεν τε τοῖς Ἐρωσι
 Τὰ δεσμά οἱ ὀπλῦσαι.
 Ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
 Κἄς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
 Ἐκαίε τὸς ἔρωτας.

ΕΚ ΤΗΣ
Β Ε Ρ Ε Ν Ι Κ Η Σ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Κ' αἶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγορσίαν τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζοῇ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτη θεῶ ἱερὸν ἰχθύν,
Ὅν λεῦκον καλέουσιν· ὃ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων,
Καὶ κς λῖνα στήσαιο, καὶ ἐξερῦσαιτο θαλάσσης
Ἐμπλεα.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ
Τ Ο Υ Σ Τ Ρ Α Κ Ο Υ Σ Ι Ο Υ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόμενα, καὶ ἡ κατάπνικος ἐκείνη
Ἐρπυλλος κείται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὴν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσε.

Βωμόν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βωκολικῶς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωβύλον, ὅξυν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ἧ ποτ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὐδεις φυλλοστρώτι πέδω, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
Αγρεύει δέ τυ Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόδεστα Πιρήητος
Κισσὸν ἐφ' ἡμερτῶ κρατὶ καταπτόμενος,
Ἀντρον ἔσω στείχοντες ὁμόρροθοι. ἀλλὰ τὸ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας
Σύκινον εὐρήσεις ἀρτιγλυφές ξόανον,
Τρισκελές, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Συκὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδεδρόμεν· ἀέναον δέ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
Ἐνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἔλικι
Ἀμπελος· εἰαρινοὶ δέ λιγυφθόγγοισιν ἁοιδαῖς
Κῶσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὅπα.
Ἐξο δὴ τηνεῖ, καὶ τῷ χαρίεντι Πιρήῃ

Εὐχέ' ἀποστέροξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους·
 Κεῦθός ἐπιθόξειν χίμαρον καλόν. ἦν δ' ἀνανέυσῃ,
 Τοῦδε τυχόν, ἐθέλω τρισσά θύῃ τελέσαι·
 ῥέξω γὰρ διαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
 Σακίταν. αἱτοὶ δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. εἰ.

Δῆς, ποτὶ τῶν Νυμφῶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
 Ἄδύ τι μοι; κήγόν πακτιδ' ἀειράμενος
 ῥέξευμαι τι κρέκειν· ὁ δὲ βοικόλος ἄμμιγα θελξῇ
 Δάφνις, καροδέτω πνεύματι μελπόμενος.
 Ἐγγὺς δὲ σιάντες λασίας δρυὸς ἄντρον ὅπισθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἄ δαίλαις τὸ Θύρσι, τί τοι πλέον, εἰ καταταξείς
 Δάκρυσι διγλήνους ὥπας ὀδυρόμενος;
 Οἴχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἡδαν·
 Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
 Αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι, (τί τοι πλέον;) ἀνίκα τήνα
 Ὅστεον οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένης.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἠλθε καὶ ἐς Μίλατον ὁ τῷ Παιήonos υἱός,
 Ἰητῆρι νόσων ἀνδρῶν συνοισόμενος
 Νικία· ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ αἰεὶ θνέσσιν ἱκνεῖται,
 Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἀγαλμα κέδρον,
 Ἥτιώωνι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑποστάς
 Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοί ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων,

Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἦης.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότιμον· ἀντὶ δὲ πολλὰς
Πατρίδος ὀθνεῖν κείμεαι ἐφ' ἐσσάμενος.

ΑΛΛΟ. Θ'.

Ἀνδρῶπε, ζῶης περιφείδεις, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ'· ὥς ἐστ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δεῖλαίε Κλεόνικε, σύ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἦπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίας,
Ἐμπορος, ἂ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυσ.

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι.

Ῥῆν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τῷγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμαίριον
Μουσικός. οὐχ ἐτέρως τίς ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἴνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ ΤΟΥ
ΦΤΣΙΟΓΙΝΩΜΟΝΟΣ. ια.

Εὐσθένης τὸ μνῆμα· φρυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξέρον ὄντα·
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦς.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναῶς ὁ σοφιστής·
Καίπερ ἄκικις ἐὼν, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΤΩ ΑΠΟ
ΔΗΜΟΤΕΛΟΥΣ. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὃ Διόνυσε,
Καὶ σὲ τὸν ἡδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,

Μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῶ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὕδων.

Εἰς ἀγαλμα τῆς οὐρανίας
ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. ἱλάσκειο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνῶς ἀνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν. αἶε δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ᾧ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθηνάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

Ἐπιταφίον εὐρυμέδοντος. ιδ'

Νήπιον νῖόν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανάων ἔτιυχες.
Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρός μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

Εἰς τὸ αἶτο. ιε'.

Γνώσομαι, εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλεόν, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς ἀνακρεόντος ἀναριάντα. ις'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ᾧ ξῖνε,
Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκὸν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ᾧδοποιῶν.
Προσθεῖς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
Ἐρεῖς ἀτροκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἄ τε φωνὰ Δώριος, ᾧ νῆρ, ὃ τὰν κωμωδίαν
Εὐρόν, Ἐπίχαρμος.

ᾧ Βάκχε, χάλλεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὴν ᾧδ' ἀνέθηκαν,

Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
Οἳ' ἀνδρὶ πολίτα,

(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.

Πολλὰ γὰρ πῶτ τὰν ζῶαν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, ΤΡΟΦΟΥ
ΜΗΔΕΙΟΥ. ιη'.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσαι
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κῆπ' ἐγράψε Κλείτας.

Ἐξεῖ τὰν χάριν ἃ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
ᾧ τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μάν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

ΕΙΣ ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητὴν
Τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κῆπ' ὑκτα καὶ ποτ' ᾧδ'.

Ἡ δ' αὖ μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπεν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελὲς τ' ἔγεντο καπιδέξιος·
Ἐπεὶ τε ποιεῖν, πρὸς λῦραν τ' αἰεῖδεν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΝ
ΗΡΑΚΛΕΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΝΤΟΣ. κ'.

Τὸν τῷ Ζανὸς ὁδ' ὕμιν νίδν ὦνῆρ,
Τὸν λειοντομύχαν, τὸν ὀξύχειρα,

Πρῶτος τῶν ἐπάνωδε μουσοποιῶν
 Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὃν καμείρου,
 Χῶσους ἐξεπόνασεν εἰπ' ἀέθλους.
 Τοῦτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὥς σάφ' εἰδῆς)
 Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
 Πολλοῖς μασὶν ὀπισθε κήριαντοῖς.

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖται.
 Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχεν τῷ τύμβῳ.
 Εἰ δ' ἔσσι κρηγυὸς τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
 Θαρσέων καθίξεν, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ
ΒΙΒΛΟΝ. κβ.

Ἄλλος ὁ Χίος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τὰδ' ἔγραψα,
 Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
 Ἰδὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίηνης.
 Μοῦσαν δ' ὀθνεῖην οὔ ποτ' ἐφέλκυσάμην

Β Ι Ω Ν Ο Σ

ΤΟΤ ΣΜΤΡΝΑΙΟΤ

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Κ Α.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

v. — 1 — 19

Αἰῶζω τὸν Ἀδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
Ἦλετο καλὸς Ἀδωνις, ἐπαιᾶζουσιν Ἑρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθεινδε·
Ἐγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

Αἰᾶζω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιᾶζουσιν Ἑρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἀδωνις ἐπ' ὄρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεῖς, καὶ Κύπριν ἀνιᾶ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἵβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναοιῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῷ χεῖλες· ἄμφι δὲ τήνῃ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει,
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,
Ἄλλ' οὐκ οἶδεν Ἀδωνις, ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αἰᾶζω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαιᾶζουσιν Ἑρωτες·
Ἄγριον, ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἀδωνις·
Μεῖζον δ' ἅ Κυθήρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ Νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες, ἃ δ' Ἀφροδίτα,

Λυσάμενά πλοκαμίδας, ἀνά δρυμῶς ἀλάληται
 Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βῆτοι νιν
 Ἐρχομένην κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται·
 Οὐδ' ἐκ κωκύουσα δι' ἄγκυα μακρὰ φορεῖται,
 Ἀσσύριον βοδῶσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῖσα.
 Ἀμφὶ δὲ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ῥωρεῖτο,
 Στάθρα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσεται, οἱ δ' ὑπομαζοῖ
 Χιόνεσι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

Αἱ αἶ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 ὦλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσε ἱερὸν εἶδος.
 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζῶεσκεν Ἀδωνίς,
 Καίθανε δ' ἡ μορφή σὺν Ἀδωνίδι Κύπριδος, αἱ αἶ.
 ὦρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρυες, Αἱ τὸν Ἀδωνιν.
 Καὶ ποταμοὶ κλαῖοντι τὰ πένθεα τῆς Ἀφροδίτας,
 Καὶ παγαὶ τὸν Ἀδωνιν ἐν ὥρεσι διακρύοντι,
 Ἀνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἡ δὲ Κυθήρα
 Πάντας ἀνὰ κναμῶς, ἀνὰ πᾶν νάπος οἰκτρὸν αἶδει.

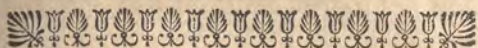
Αἱ αἶ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνίς.
 Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνίς.
 Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσε ἄν; αἱ αἶ.
 ὦς ἶδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδωνίδος ἄσχετον ἔλκος,
 ὦς ἶδε φοῖνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
 Πάχυν ἀμπετάσασα, κινύρετο, Μείνον Ἀδωνί,
 Δύσποτμε μείνον Ἀδωνί, πανύστατον ὥς σε κηκίω,
 ὦς σε περιπτύξω, καὶ χεῖλα χεῖλεσι μίξω.
 Ἐργεο τυτθὸν Ἀδωνί, τὸ δ' αἶ πύματόν με φίλασον.
 Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα·
 Ἄχρῃς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἥπαρ
 Πνεῦμα τεδὸν φεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμείλξω,

Ἐκ δὲ πῶς τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
 Ὡς αὐτὸν τὸν Ἀδωνιν· ἐπεὶ σὺ με, δῦςμορε, φεύγεις.
 Φεύγεις μακρὸν, Ἀδωνι, καὶ ἔρχεται εἰς Ἀχέροντα
 Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἃ δὲ τάλαινα
 Ζῶω, καὶ θεὸς ἐμὲ, καὶ οὐ δύναμαι σε διώκειν.
 Λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ
 Πολλὸν ἐμεῦ κρῆσσω· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σέ καταρῶει.
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
 Καὶ κλαίω τὸν Ἀδωνιν, ὃ μοι θάνε, καὶ σέ φοβεῦμαι,
 Θνάσκες, ὦ τριπόδατε· πόθος δέ μοι ὥς ὕναρ ἔπτη.
 Χήρη δ' ἃ Κυθήρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δῶματ' Ἔρωτες.
 Σοὶ δ' ἅμα κεστός ὄλωλε, τί γὰρ τολμηρὸς κυνάγεις;
 Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνες θηροῖ παλαίειν;
 Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιιάζουσιν Ἔρωτες,
 Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 Δάκρυον ἃ Παφία τόσσον χέει, ὅσπον Ἀδωνις
 Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
 Αἷμα ῥόδον τίπτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν
 Αἰάξω τὸν Ἀδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
 Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδωνίδι φυλλὰς ἐτοῖμα·
 Λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἀδωνις.
 Καὶ νέκυσ ὢν καλὸς ἐστὶ, καλὸς νέκυσ, οἷα καθεύδων.
 Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
 Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
 Παγχρῦσφ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἀδωνιν.
 Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
 Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
 Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι.

Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὺν μύρον ὤλετ' Ἀδωνις.
 Κέκλιται ἄβροδ' Ἀδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἑρωτες,
 Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οἰστῶς,
 Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὐπτερον ἄγε φαρέτρην·
 Χῶ μὲν ἔλυσσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι
 Χρυσείοις φορῆσιν ὕδωρ· ὃ δὲ μηρία λούει·
 Ὃς δ' ὀπιθεν περὺγευσιν ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν.

Αὐτὰν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιᾶζουσιν Ἑρωτες.
 Εσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ῥμέναιος,
 Καὶ στέφος ἐξεπέτασε γυμῆλιον. οὐκ ἔτι δ' Ῥμῖν,
 Ῥμῖν οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ἄδεται αἱ αἱ.
 Αἱ αἱ καὶ τὸν Ἀδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ῥμέναιος,
 Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν νύεα τῷ Κινύραο,
 Ὡλετο καλὸς Ἀδωνις, ἐν ἀλλήλησι λέγοισαι.
 Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὴν Λιόνα.
 Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἀδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἀδωνιν,
 Καὶ μιν ἐπαίδουσιν, ὃ δὲ σφίσι οὐκ ἐπακούει.
 Οὐ μὲν οὐκ ἐθέλει, Κῶρα δὲ μιν οὐκ ἀπολύει.

Ἀῖγε γόων, Κυθήρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομῶν
 Αἱ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ

ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β.

v.1—16

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσει δεινδράεντι
Ὅρνεα θηρέων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἑρωτα
Ἐσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὥς δ' ἐνόασε,
Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνεται ὄρνεόν αὐτῷ,
Τῷς καλάμῳς ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἑρωτα μεταάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χῶ παῖς ἀσχαλάων, ἔνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τῷς καλάμῳς ῥίψας ποτ' ἀροτρεά πρέσβυν ἱκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο· καὶ λέγειν αὐτῷ,
Καὶ οἱ δεῖξεν Ἑρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιόαν κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα·
Φεῖδεο τῷς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχευ·
Φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσση,
Εἰσόκα μή μιν ἔλῃς· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σείῳ καθιζεῖ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

v.1—13

Α μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι πάρεστα,
 Νηπίαχον τὸν Ἑρωτα καλῶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 Ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
 Μέλπειν μοι, φίλε βοῦτα, λαβὼν τὸν Ἑρωτα δίδασκε.
 Ὡς λέγε· ἧ' ἂ μὲν ἀπῆνθεν, ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον,
 Νήπιος ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἑρωτα δίδασκον·
 Ὡς εὔρεν πλαγίανλον ὁ Πάν, ὡς αὐτὸν Ἀθήνα,
 Ὡς χέλυν Ἑρμῶν, κίθαριν δ' ὡς ἀδύς Ἀπόλλων.
 Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκεν· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ἄειδεν ἑρωτύλα, καὶ μ' ἐδίδασκε
 Θνατῶν ἢ ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
 Κῆγών ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἑρωτα δίδασκον,
 Ὅσσα δ' ἔρωος μ' ἐδίδαξεν ἑρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

ΕΙΣΤΑΛΛΙΟΝ Δ'.

1—16

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβεοῦνται,
 Ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται.
 Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστος ὀπηδῇ,
 Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν.
 Ἦν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεῦμενος ἅδ' ὑμελίσδῃ,
 Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
 Μάρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὃδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
 Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
 Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὥς πάρος οὐκ ἔτ' αἰίδει.
 Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὴν μελίσδω,
 Καὶ τόκα μοι χαίροις διὰ στόματος ῥέει ᾧδά.

ΕΙΛΤΑΛΙΟΝ Ε΄.

v. 1—15

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπέοικεν, ἃ μὴ μάθομεν πονέεσθαι.
 Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τὰδε μοῦνα
 Κῦδος ἐμοὶ θήσονται, τὰ μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.
 Εἰ δ' οὐχ ἡδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν,
 Εἰ μὲν γὰρ βιώτω διπλόν χρόνον ἅμιν ἔδωκεν
 Ἡ Κρονίδης, ἣ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
 Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύνην καὶ χάσματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
 Ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
 Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἓνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
 Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μῆονα πάντων,
 Ἐς πόσον, ἃ δειλοὶ, καμιάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
 Ψυχὰν δ' ἄχρὶ τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
 Βάλλομες, ἱμείροντες αἰεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;
 Λαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντες, ὅτι θνατοὶ γενόμεθα,
 Χ' ὥς βραχὺν ἐκ Μοίρας λόχομεν χρόνον; --- ---

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΡΣΩΝ

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

v.1—18

Εἴαρος, ὦ Μυρσων, ἥ χειμάτος, ἥ φθινοπώρου,
 ἥ θέρους, τί τοι ἄδῃ; τί δὲ πλέον εὐχέαι ἐλθεῖν;
 ἥ θέρους, ἀνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
 ἥ γλυκερόν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμός ἐλαφρῶ;
 ἥ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ
 θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργεῖν τε καὶ ὄκνω;
 ἥ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὐαδεν; εἰπέ, τί τοι φρην
 Αἰρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἃ σχολὰ ἄμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεῆϊα ἔργα βροτοῖσι.
 Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἄδεια· σεῦ δὲ ἔκατο
 Ἐξερέω, Κλειόδαμε, τό μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
 Οὐκ ἐθέλω θέρους ἤμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὀπη.
 Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίττει.
 Οὐδὲν χεῖμα φέρειν, νιφετόν κρυμούς τε φοβεῦμαι.
 Εἴαρ ἐμοὶ τριπόδατον ὄλω λυκάβαντι παρεῖν,
 Ἀνίκα μῆτε κρύος, μῆθ' ἄλιος ἄμμε βαρύνει.
 Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἄδεια βλαστεῖ,
 Χ' ἃ νῦν ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοῖος ἄως.

ΕΙΣ ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

ζ.

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἔλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα·
 Δίξετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχνην·
 Χρῆεν δ' ἄμβροσίν καὶ νέκταρι, χρῆεν ἅπασαν
 Ὡτειλάν· Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

η.

Ὀλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντερῶνται.
 Ὀλβιος ἦν Θασεὺς τῷ Πειριθόῳ παρεόντος,
 Εἰ καὶ ἀμειλίχτιοι κατήλυθεν εἰς Αἶδαο.
 Ὀλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀχαιοῖσιν Ὀρέστιας,
 Οὐνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἤρητο κελεύθους.
 Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἐτάρω ζώοντος Ἀχιλλεύς,
 Ὀλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

θ.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
 Μηδ' ἐπὶ πάντ' ἄλλω χρέος ἰσχύμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον,

ι.

Μοῖσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροιεν.
 Μολπὰν ταὶ Μοῖσαι μοι αἶψά ποθέοντι διδοῖεν,
 Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τὰς φάρμακον αἶδιον οὐδέν.

ια.

Ἐκ θαμινῆς θαθάμιγγος, ὅπως λόγος, αἶψα ἰοῖσας
 Χ' ἂν λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

ιβ.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασιεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
 Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἡῖονα ψιθυρίσδων,
 Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνεία· τὰς δὲ γλυκεῖας
 Ἑλπίδας ὑστατίῳ μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

ιγ.

Μηδὲ λήψης μ' ἀγέραςτον, ἐπεὶ χ' ὦ Φοῖβος αἰεῖδεν
 Μισθὸν ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ

ιδ.

Μορφαὶ θηλυτέρησι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἄλκιον.

16.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
ΚΑΙ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ. ΔΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

v.1—15

Ἄῃς νῦ τί μοι, Λυκίδα, Σικελόν μέλος ἄδῃ λιγαίνειν,
ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικόν, οἷον ὁ Κύκλωψ
ἔειπεν Πολύφαμος ἐπ' ἥϊόνι Γαλατεία;

ΔΥΚΙΔΑΣ.

Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον, ἀλλὰ τί μέλπω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος ἄδῃν Ἑρῶτα,
Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.

Πῶς παῖς ἔσσαιτο φᾶρος, ὅπως δ' ἐφεύσαιτο μορφάν,
χ' ὅπως ἐν κόραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
ἔμδῃνῃ τ' ἀπαστόν Ἀχιλλέα Διηδάμεια.

ΔΥΚΙΔΑΣ.

Ἄρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ βωκόλος, ἄγε δ' ἐς Ἴδαν,
Οἰνώνη κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἅ Λακεδαιμόν,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαιῶν. οὐδέ τις Ἕλλην,
Οὔτε Μυκηναῖον, οὔτ' Ἥλιδος, οὔτε Λακωνῶν
Μεῖνεν ἔδον κατὰ δῶμα, φέρον δισσὶν ἀνὰν ἄρνα.
Λάμθαρς δ' ἐν κόραις Λυκομηδίσι μούνος Ἀχιλλεύς,

Εἶρα δ' ἀνθ' ὀπλῶν ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκῇ
 Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἡὔτε κώρα·
 Καὶ γὰρ ἶσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Χιονεαῖς πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βᾶδισμα
 Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτει·
 Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,
 Ἐξ αὐῶς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμεία·
 Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χεῖρα, πολλάκι δ' αὐτὰς
 Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἄδεια δάκρυ' ἐπῆνει.
 Ἦσθις δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὁμάλει· πάντα δ' ἐποίει
 Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτῇ·
 Ἄλλαι μὲν γνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
 Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
 Αἱ δύο, παρθενικαὶ, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
 Ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἡ δὲ πονηρά
 Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σείο μερίσδει.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο

ιζ'.

Ἐσπερε, τῆς ἐρατῆς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
 Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
 Τόσον ἀφανρότερος μῆνας, ὅσον ἔσυχος ἄστρον,
 Χαῖρε φίλος· καὶ μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
 Ἀντὶ σελαναίας τὸ δίδου φάος, ὦνεκα τήνα,
 Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
 Ἐρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
 Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσασμένῳ συνέρασθαι.

ιζ'.

Ἄμειρε Κυπρογένεια, ἄνδρ' τέκος ἡδὲ θαλάσσης,
 Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τόσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτὰ
 Ταλκίον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἐρωτα τέκναι,
 Ἄγριον, ἄστρογον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
 Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἐκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
 Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τήνον ἀλύξαι;

Μ Ο Σ Χ Ο Υ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Ε Ι Δ Τ Λ Λ Ι Α.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ α.

v.1—19

^c Ἀ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν νῖέα μακρὸν ἐβώστροι·
 Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
 Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
 Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς νιν,
 Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ' ὧ ξένη, καὶ πλέον ἐξεῖς.
 Ἔστι δ' ὁ παῖς περὶ σάμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
 Χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἵκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
 Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἄδὺ λάλημα·
 Οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὥς μέλι φωνά·
 Ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἡπεροπευτὰς,
 Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παῖσδει.
 Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
 Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
 Βάλλει κεῖς Ἀχέροντα, καὶ εἰς αἶδεω βασιλῆα.
 Γυμνός μὲν τόγε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεπνύασται.
 Καὶ πτερόεις, ὥς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοι' ἐπ' ἄλλους
 Ἀνέρας ἢ δὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλύγχχοις δὲ κάθηται.
 Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμον·
 Τυτιθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμον, ἐς αὐτέρῃ δ' ἄχρι φορεῖται.

M

Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοῖς μικροῖς κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κῆμ' ἐτιγρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δ' ἐνὶ αὐτῷ
Βαυὰ λαμπρὰς ἑοῖσα· τὸν Ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἦν τὸ γ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μὴδ' ἐλεήσῃς.
Κῆν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσο, μὴ σε πλανήσῃ.
Κῆν γελᾷ, τὺ νιν ἔλκε· καὶ, ἣν ἐθέλῃ σε φιλεῖν,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλημα, τὰ χεῖλεα φάρμακόν ἐντι.
Ἦν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὄπλα,
Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβηπται.

Ε Υ Ρ Ω Π Η.

ΕΙΣΑΓΓΗΛΙΟΝ β'.

v.1--22

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἦκεν ὄνειρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
 Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
 Λυσιμελὲς, πεδάα μαλακῶ κατὰ φάεα δεσμῶ·
 Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
 Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουνσα δύμοισι
 Φοίνικος θυγάτηρ, ἐτι παρθένος, Εὐρωπεΐη,
 Ὡσαύτ' ἠπείρους δοιάς περὶ εἶο μάχεσθαι
 Ἀσιαδ' ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναῖκες.
 Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἑώκει
 Ἐνδαπὴν, καὶ μᾶλλον ἧς περιύσχετο κόουρης·
 Φάσκεν δ', ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὥς ἀτίτηλὲ μιν αὐτή.
 Ἡ δ' ἐτέρῃ κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν
 Εἴρυνεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
 Ἐκ Διὸς αἰγιδόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπεΐην·
 Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θύρε δειμαίνουσα,
 Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὥς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον·
 Ἐξομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
 Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
 Ὅψ' δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδὴν·
 Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλες;
 Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν

Ἡ δὲ μάλα γνώσουσιν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
 Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἰσιδὼν ὑπνώουσα;
 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
 Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὥς σφετέρην ἶδε παῖδα.
 Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
 Ὡς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίξεθ' ἑταίρας
 Ἠλικας, οἵετέας, θυμήρεας, εὐπατερείας,
 Τῆσιν αἰὲν συνάθυρεν, οἳ ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
 Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χορὰ προχοαῖσιν Ἀναῦρω,
 Ἢ ὅπότε ἐκ λειμῶνος εὐπνοῦα λείρια κέρσοι.
 Ταῖ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἐκάστη
 Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
 Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν δαίμαδόν ἡγερέθοντο,
 Τερπόμεναι ῥοδῇ τε φυῇ, καὶ κύματος ἡχῇ.
 Αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρεν Εὐρωπείῃ
 Θηητόν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
 Ὅν Αἰβύη πόρε δῶρον, οἳ ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
 ἦεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφάεσση,
 Ἢ τὴν οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφη δ' Εὐρωπείῃ
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὥπασε δῶρον.
 Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχато μαρμαίροντα·
 Ἐν μὲν ἦν χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχίς Ἰω,
 Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός·
 Φοιταλέῃ δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἄλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
 Νηχομένη ἱκέλη· κυανῇ δ' ἐτένυκτο θάλασσα·
 Διοιοὶ δ' ἔστασαν ὑποῦ ἐπ' ὄφρυος αἰγιαλοῖο
 Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἡρέμα χειρὶ θεῖῃ
 Ἠόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἐπιαπόρῃ παρὰ Νεῖλῳ

Ἐκ βοός εὐκεράοιο πάλιν μετήμειβε γυναικα.
 Ἀργύρεος μὲν ἦν Νείλου ῥόος· ἥ δ' ἄρα πόρτις
 Χαλκή· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἦν Ζεὺς.
 Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνῃν ταλάροιο
 Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δὲ οἱ ἐκτετάνυστο
 Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
 Τοῖο δὲ φοινήμεντος ἀφ' αἵματος ἔξανέτελλεν
 Ὅρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθεῖ χροιῇ,
 Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὥσει τέ τις ὠκύαλος νηῆς,
 Χρυσεῖον ταλάροιο περίσκεπε χεῖλεα ταρσοῖς.
 Τοῖος ἦν τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.

Αἰ δ' ἐπεὶ οὖν λειμώνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
 Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότε ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
 Τῶν ἥ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἥ δ' ὑάκινθον,
 Ἡ δ' ἴον, ἥ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
 Λειμώνων ἑαροτρεφῶν πλῖπτεσκε πέτηλα·
 Αἰ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἰθείρην
 Δρέπτον ἐριδμαίνουσai· ἀτὰρ μέση ἔστη ἀγασσα,
 Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεσσι λέγουσα,
 Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένηα.
 Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
 Οὐδ' ἄρα παρθενίην μήτηρ ἄχραντον ἔρυσθαι.
 Ἡ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὥς ἐβέβλητο
 Θυμὸν, ἀνωῖστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἥ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
 Ἀἷ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἔξαπατῆσαι,
 Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγγειο ταῦρος,
 Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρεβεται, οὐδὲ μὲν οἷος

Ὡλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπές ἄροτρον,
 Οὐδ' οἷος ποιμένης ἐπιβόσκειται, οὐδὲ μὲν οἷος
 Ὅστις ὑποδηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
 Τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
 Κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσω μάρμαιρε μετώπῳ,
 Ὅσσε δ' ὑπόγλαντ' ἔσκε δι' ἱμερον ἀστράπτοντε.
 Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
 Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
 Ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φανθεὶς
 Παρθενικὰς, πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἰκέσθαι,
 Ψαῦσαι θ' ἱμερτοῖο βοός· τοῦ δ' ἄμβροτος ὁδὴ
 Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκκίνυτο λαρὸν αὐτῇ.
 Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
 Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέξην, κατέθειλε δὲ κόρυην.
 Ἡ δέ μιν ἀμφαφάσσκε, καὶ ἡρέμα χεῖρεσιν ἀφρόν
 Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμδργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
 Αὐτὰρ ὁ μελίχιον μυκάσατο· φαίης ἢ αὐλοῦ
 Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
 Ὡκλασε δὲ πρό ποδοῖν· ἐδέρκετο δ' Εὐρωπείην,
 Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
 Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι·
 Δεῦτ' ἐτάραι φίλιναι καὶ δμηλικες, ὅφρ' ἐπὶ τῷδε
 Ἐξόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας,
 Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νῆϋς.
 Πρῆϋς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μελίχος, οὐδὲ τι ταύροις
 Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δὲ οἱ ἥϊτε φωτὸς
 Αἴσιμος ἀμφιδέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
 Ὡς φαιμένη, νῶτοισιν ἐφίζανε μειδιῶσα·
 Αἰ δ' ἄλλαι μέλλεσκον· ἄφαρ δ' ἀνεπύνατο ταῦρος,

Ἦν ἔθει' ἀρπάξας· ὦκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
 Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
 Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
 Ἀκτῶν δ' ἐπιβίης πρόσσω θέεν, ἥν' ὅτε δελφίς.
 Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 Κητείοις νότοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
 Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἁλός Ἐννοσίγαιος,
 Κῦμα κατιθύνων, ἄλλης ἤγεῖτο κελεύθου
 Αὐτοκασιγνήτω· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρόφρου ἐνναετῆρες,
 Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐφεξομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νότοις,
 Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρασ, ἐν χειρὶ δ' ἄλλῃ
 Εἶρε πορφυρέας κόλπου πτύχας, ὄφρα κεν ᾗην
 Δεῦοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
 Κολπώθη δ' ὅμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπέης,
 Ἰστίον οἶά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἀνευθεν,
 Φαίνετο δ' οὐτ' ἀκτὴ τις ἀλίσφοθος, οὐτ' ὄρος αἰπὺν.
 Ἀλλ' αἷρ μὲν ὑπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
 Ἀμφὶ ἑκαπτήνασα, τοίην ἀνεγείκατο φωνήν·
 Πῇ με φέρεῖς, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
 Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεται, οὐδὲ θάλασσαν
 Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπιδρομὸς ἐστὶ θάλασσα
 Ὠκυάλοισ, ταῦροι δ' ἄλῃν τρομέουσιν ἀταρπόν.
 Ποῖόν σοι ποτὸν ἤδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
 Ἡ ἥα τις ἐσσι θεός; τί θεοῖς ἀπειοικότα ῥέξεις;
 Οὐθ' ἄλλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, οὔτε τι ταῦροι
 Ἐν πόντῳ στεῖχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον

Ἄβροχος αἰσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.

Ἡ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὑψόσ' ἀερεθεῖς,

Ἰκελὸς αἰψηροῖσι ποτήσεται οἰωνοῖσιν.

Οἶμοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἥ ὅα τε δῶμα

Πατρός ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἐσπομένη βοῦ τῶδε,

Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴῃ.

Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιτῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαια

Πλαὸς ἀντιάσεις. ἐέλπομαι εἰσοράσθαι

Τόνδε κατιθύγοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.

Οὐκ ἄθειε γάρ ταῦτα διέρχομαι ὕγρα κέλευθα.

Ὡς φάτο. τὴν δ' ὧδε προσφώνεεν εὐρύκερος βοῦς·

Θάρσει, παρθενικῇ, μὴ δαΐδιθι πόντιον οἶδμα.

Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι

Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαι γε φανήμεναι ὅ, τί ἐθέλωμι.

Σὸς δὲ πόθος μ' ἀνέηκε τόσῃν ἅλα μετρήσασθαι

Ταῦρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,

Ἡ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφῆϊα σείο

Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φητῦσαι νῆας,

Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο τὰ περ φάτο· φαίνεται μὲν δὴ

Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἐτέσῃν ἀνελάξετο μορφήν·

Αὔσε δὲ οἱ μήτηρ, καὶ οἱ λέχος ἔντυον Ὠραι.

Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.

[Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίετε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.]

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

ΕΙΣΤΡΑΛΙΟΝ γ'.

γ. 1—21

Αἴλινα μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίετε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτὰ μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοῶσισθε·
Ἄνθεα νῦν στρυγνοῖσιν ἀποπνείετε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλεον αἶα
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτᾶς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγέλατε τᾶς Ἀρεθοῖσας,
Ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅτι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὦλετο Δωρὶς αἰοιδά.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνοι μύρεσθε παρ' ὕδασι νάπινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ὦδαν,
Οἷαν ἡμετέροισι ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δωρὶος Ὀρφεύς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκ ἔτι μέλει,
Οὐκ ἔτι ἐρημαῖησιν ὑπὸ δρυσὶν ἡμενος ἄδει·

Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῇι μέλος λαθαῖον αἰδεῖ.
 Ὄρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
 Πλασδόμεναι, γοῶντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Σεῖο, Βίων, ἔκλυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
 Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Ποίηποι·
 Καὶ Πᾶνες στοναγεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἴτε καδ' ὕλαν
 Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.

Ἀχῶ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅτι σιωπῆς,
 Κοῦν ἔτι μιμνῆται τὰ σά χεῖλεα. σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
 Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
 Μάλων οὐκ ἔρξενυσε καλὸν γλῆγος, οὐ μέλι σίμβλων,
 Κάτθανε δ' ἐν καρῷ, λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ,
 Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Οὐ τόσον εἰναλίσαι παρ' ἡῶσι μύρατο δελφίν,
 Οὐδὲ τόσον ποῦ ἄεισεν ἐν σκοπέλοισιν ἠγδών,
 Οὐδὲ τόσον θορήνησεν ἄν' ὄρεα μακρὰ χελιδών,
 Ἀκνύονος δ' οὐ τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋς·

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι·]
 Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐν κύμασι Κηρύλος ἦδεν,
 Οὐ τόσον ἁΐοισιν ἐν ἄγκυσι παῖδα τὸν Ἀοῦς,
 Ἰπτάμενος περὶ σῆμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
 Ὅσπον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἀδονίδες, πῦσαι τε χελιδόνες, ἅς ποῦ ἔτερπεν,
 Ὡς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
 Ἀντίον ἀλλάλασιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπεφώνευν
 Ὅρνιθες. λυπεῖσθε, πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Τίς ποτὶ σᾶ σύριγγι μελλίζεται, ὦ τριπόδατε;
 Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα, τίς θρασυδούτως;
 Εἰσέτι γὰρ πνίει τὰ σὰ χεῖλα, καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.
 Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεᾶς ἐπιβόσκει ἀοιδάς.

Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κἄκεῖνος ἐρεῖσαι
 Τὸ στόμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σείο φέρηται.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποτ' ἔτερπες,
 Ἐσδομένην περὶ σείο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσης.
 Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφηνεν
 Ἄ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας.
 Καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισι
 Ἐσδεῖ ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σείο νομεύει.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πάντα τοι, ὦ βῶτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
 Παρθενικῶν ἐρόεντα φίλάματα, χεῖλα παίδων·
 Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τέον κλαίουσιν Ἐρώτες.
 Ἄ Κύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,
 Τὸ πρόαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασε.
 Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
 Τοῦτο, Μίλη, νέον ἄλγος. ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμηρος,
 Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σε λέγοντ.
 Μῦρεσθαι καλὸν νῖα πολυκλαύστοισι ῥεέθροισι,
 Πᾶσαν δ' ἐπλησας φωνᾶς ἄλμ· νῦν πάλιν ἄλλον
 Τίεα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάχῃ.
 Ἀμφοτέροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὅς μὲν ἔπινε
 Παγασίδος κρᾶνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοΐδας.
 Χ' ὦ μὲν Τυνδαρέοιο καλὴν ἄεισε θύγατρα,

Καὶ Θέτιδος μέγαν υἱά, καὶ Ἀτρεΐδαν Μενέλαον·
 Κεῖνος δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελλε,
 Καὶ βότας ἐλίγαινε, καὶ αἶδων ἐνόμει,
 Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἄδ' αὖ πόρτιν ἄμεγλε,
 Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἑρωτα
 Ἐτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρειθε τῶν Ἀφροδίτῃν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἅσπεα πάντα.
 Ἄσκρα μὲν γοᾷ σε πολὺ πλεόν Ἡσιόδοιο·
 Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ἔλαι·
 Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ περὶ μῦρατο Λέσβος ἔραυνά·
 Οὐδὲ τόσον τὸν αἰοδὸν ἐμῦρατο Κῆϊον ἄστυ·
 Σὲ πλεόν Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς
 Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα.
 Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τέλεθαι στόμα, βωκολιασταὶ
 Ἐκ Μοισᾶν, σέο πότιμον ἀνακλαίοντι θανόντος.
 Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμου κλέος· ἐν δὲ Κύδωσιν,
 Ὅ πρὶν μειδιδῶντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδεῖσθαι,
 Δάκρυα νῦν Ἀνκίδας κλαίων χέει· ἐν τε πόλῃταις
 Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἀλεντι Φιλητῆς·
 Ἐν δὲ Συρακοσίῳσι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Ἀύσονικᾶς οὐδύρας μέλπω μέλος, οὐ ξένος ᾠδᾶς
 Βουκολικᾶς, ἀλλ', ἂν τ' ἐδιδάξαι σεῖο μαθητᾶς,
 Κλαρονόμος Μώσας τᾶς Δωρίδος· ἅμμε γεραίρων
 Ἄλλοις μὲν τὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες αἰοιδᾶν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Αἶ, αἶ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπ' αὖν κατὰ κῆπον ὄλωνται,
 Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἀνηθον,
 Ὅστιρον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·

Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
 Ὅπποτε πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλῃ
 Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
 Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγῇ πεπυκασμένος ἔσσειαι ἐν γῇ.
 Ταῖς Νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἰετὸν βάτραχον ἄδειν.
 Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ἄδει.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
 Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, κοῦκ ἐγλυκάνθη;
 Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κερῆσαι τοι,
 Ἡ δοῦναι λαλεῖν τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ὦδ' ἄν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἀλλὰ δίκαιον πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
 Λακρυχέων τεδὼν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυνάμην δέ,
 Ὡς Ὀρφεὺς καταβάς ποτὶ Τάρταρον, ὥς ποτ' Ὀδυσσεὺς,
 Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κῆγ' ἰάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
 Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῇ μελίσδεις,
 Ὡς ἂν ἀκουσαίμην, τί μελίσδεται· ἀλλ' ἐπὶ Κῶρῃ
 Σικελικὸν τι λέγαινε, καὶ ἅδ' ἂν τι βωκολιάσδεν.
 Σικελικὰ κῆκεῖνα ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν

Ἄγχεσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δωρίον· οὐκ ἀγέραςτος
 Ἔσσειτ' ἂ μοι πᾶ· ἤ ὥς Ὀρφεὺς πρόσθεν ἔδωκεν
 Ἀδῆα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκεαν,
 Καὶ σέ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὥρεσιν. εἰ δέ τι κῆγ' ὦν
 Συρίσδων δυνάμην, παρὰ Πλουτῇ καὶ τὸς ἄειδον.

Μ Ε Γ Α Ρ Α
Γ Υ Ν Η Η Ρ Α Κ Λ Ε Ο Υ Σ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

γ. 1—17

Μῦτερ ἐμὰ, τίφθ' ὦδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπεις,
Ἐκπάγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ εἴ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ θεθέσσει; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
Ἡ ὅ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος νῖδος
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεὶ θ' ὑπὸ νεβροῦ;
Ὡ μοι ἐγὼ, τί νῦ μ' ὦδε θεοὶ τόσον ἠτίμισαν
Ἀθάνατοι; τί νῦ μ' ὦδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἥτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἤλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαίεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἦδ' ἐτι νῦν σέβομαι τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμὸν.
Τοῦ δ' οὔτις γένετ' ἄλλος ἀποτιμότερος ζώντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρησιν ἐγείσατο φροντίσι κηδέων.
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἃ οἱ πόρην αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἦε τινος Κηρῶν, ἥ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἐοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὃ δ' ἔμπλεος ἔσσε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι

Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλω.)
 Οὐδὲ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
 Μητὴρ ἔην· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
 Ὡς δὲ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
 Ὀλλυμένοις, οὓς τ' αἰνὸς ὄφης, ἔτι νηπιόχοντας,
 Θάμνοις ἐν πυκννοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
 Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ·
 Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἡ γὰρ οἱ αὐτῇ
 Ἄσπον ἕμεν μέγα τάρβος ἀμειλίχτιο πελώρου·
 Ὡς ἐγὼ αἰνοτόχεια, φίλον τόκον αἰάζουσα,
 Μαινομένοισι πόδεςσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
 Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
 Κεῖσθαι, φαρμακόμεντα δὲ ἥπατος ἰὼν ἔχουσα,
 Ἀρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
 Τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
 Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
 Καὶ κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὅστια κρωσσὸν ἀπάντων
 Λέξαντες κατέθαψαν, ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
 Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἵπποτροφὸν ἐνναίουσιν,
 Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναήν, πόλιν Ἡρας,
 Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἥτορ
 Αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἔ' ἐρωή.
 Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὄρω παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γὰρ οἱ ἔργον ἐτοῖμον
 Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἢ σιδήρου
 Καρτερόν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἥντε λείβειαι ὕδωρ,
 Νύκτας τε κλαίονσα καὶ ἐκ Διὸς ἡμαδ' ὀπύσσα.

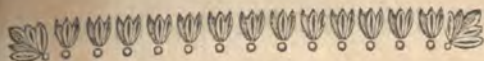
Ἄλλος μὰν οὐκ ἂν τις εὐφροῇναι με παραστάς
 Κηδεμόνων· οὐ γὰρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἔεργει·
 Καὶ λήν πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
 Ναιούσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὄντιν' αὖ κε βλέψασα,
 Οἷα γυνὴ πανάποτος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
 Νόσφι γε δὴ Πυρρόης συνομαίμονος· ἥ δὲ καὶ αὐτὴ
 Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
 Σὼ νίῳ. πάντων γὰρ δι' ὑρώτατα τέκνα
 Γείνασθαι σε θεῶν τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.

Ὡς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
 Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἔχέοντο,
 Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκῶν.
 Ὡς δ' αὐτως δακρυόισι παρήϊα λευκ' ἐδάιδεν
 Ἀλκμήνῃ· βαρὺ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
 Μυθοῖσιν πυκνοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα·

Δαιμονίῃ παιδων, τί νῦν τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
 Πενκαλίμης; πῶς ἄμμι' ἐθέλεις ὄροθνέμεν ἄμφω,
 Κῆδε ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλανται.
 Ἡ οὐχ ἄλλος οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἶν ἐπ' ἡμᾶρ
 Γιγνόμενοις; μάλα μὲν γε φιλοθρηνὴς κέ τις εἴη,
 Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἄχέσσιν
 Θάρσει· οὐ τοιῆςδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
 Καὶ δ' αὐτὴν δρόω σε, φίλον τέκος, ἀτρυτοῖσιν
 Ἀλγεσι μοχθίζουσιν· ἐπιγνώμων δὲ τοι εἰμὶ
 Ἀσχαλᾶν, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
 Καὶ σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἥδ' ἐλεῶω,
 Οὐνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
 Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κόρης βαρὺς αἰωρεῖται.
 Ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,

(Ὡς καὶ μέγα βλαφθεὶς τις ἐκὼν ἐπλόρκον ὁμόσση
 Δυσμενέων) μηδὲν σε χειριώτερον φρεσὶν ἦσι
 Σιέργειν ἢ εἶπέρ μοι ὑπ' ἐκ τηδυίοφιν ἦλθες,
 Καὶ μοι τηλυγέτη ἐν δώμασι παρθένος ἦςθα·
 Οὐδ' αὐτὴν γέ νυ πάμπαν ἔολπιά σε τοῦτό γε λήθειν.
 Τῷ μὴδ' ἐξείπης τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδέω,
 Μηδ' εἴ κ' ἡϋκόμου Νιόβης πυκινώτετρα κλαίω.
 Οὐδὲν γάρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοῦσθαι
 Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμον,
 Πρὶν καὶ πέρ τ' ἰδεῖν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχοισα,
 Καὶ με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Αἰδοῦτος·
 Ὡδὲ εἰ δυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
 Νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἄθλον
 Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος, εἴτε μιν αὖτις
 Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκέ.
 Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὕνειρος
 Ἕπνον· δειμαίνω δέ, καλὶγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,
 Ἐκπάγλως, μὴ μοι τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδη.
 Εἶσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
 Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρωσι, βίη Πρακλήειη.
 Τῇ μεγάλην ἐλάχυνε (δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μισθῷ)
 Τάφρον, τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
 Γυμνός, ἄτερ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὶς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργον,
 Καρτερόν οἰνοπέδοιο πονεύμενος ἔρκος ἀλοῆς,
 Ἦτοι ὁ λίστρον ἔμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
 Ἀνδῆρου καταδύναι ἅ καὶ πάρος εἴματα ἔστο.
 Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθύης
 Πύρ ἄμοτον· περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.

Αὐτὰρ ὃ γ' αἰὲν ὀπισθε θοοῖς ἀνεχάξετο ποσσίν,
 Ἐκφυγέειν μεμαῶς ὀλοὸν μένος Ἥφαιστοιο.
 Αἰεὶ δὲ προπάρουθεν ἰοῦ χροῦς, ἥ ὕτ' ἐγέρσον,
 Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπταινεν, μὴ δὴ μιν ἐπιπλέξῃ δῆϊον πῦρ.
 Τῷ μὲν αὖσσησθαι λελημένος (ὥς μοι ἔικτο)
 Ἰφικλῆης μέγα θυμος, ἐπ' οὐδέϊ κάππεσ' ὀλισθὼν,
 Πρίν γ' ἐλθεῖν· οὐδ' ὄρθος ἀναστῆναι δύνατ' αὐτίς,
 Ἄλλ' ἄστεμφές ἔκειτο, γέρον ὥσεί τ' ἀμνηνός,
 Ὅντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπές
 Καππεύσειν· κῆται δ' ὃ γ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
 Εἰς ὅκε τις χειρὸς μιν ἀνείρυσσῃ παριόντων,
 Αἰδεσθεῖς ὀπίδα προτέρην πολιοῖο γενείου.
 Ὡς ἐν γῇ λελίαστο σακῆσπαλος Ἰφικλείης.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖεσκον ἀμνηχανέοντας ὁρῶσα
 Παῖδας ἐμούς, μέχρι δὴ μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
 Ὀφθαλμῶν, ἥ ὥς δὲ παραντίκα φαίδιμος ἦλθε.
 Τοῖα φίλῃ μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν
 Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθέῃα τρέποιτο,
 Οἴκου ἅφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνη
 Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρικτελέσειέ τι δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

v.1—13

Τὰν ἄλλα τὰν γλανκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
 Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰρ
 Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.
 Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολὺς βυθός, ἃ δὲ θάλασσα
 Κυριὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνη,
 Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγω.
 Γὰρ δέ μοι ἀσπασιὰ, χ' ἃ δάσκιος εὐαδεν ὕλα,
 Ἐνθα καὶ, ἣν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἃ πίτυς ἄδει.
 Ἡ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ὃ δόμος ἃ ναῦς,
 Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἃ πλάνος ἄγρα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γλῆκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
 Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
 Ἄ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ε΄.

v.1—8

Ἦρα Πᾶν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἦρατο δ' Ἀχῶ
 Σκιρτητᾷ Σάτυρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδα.
 Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
 Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρωσ δ' ἐομύχετ' ἀμοιβᾶ.
 Ὅσον γὰρ τήνων τις ἐμίσει τὸν φιλέοντα,
 Τόσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
 Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνθρώποις·
 Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἣν φιλέητε, φιλήσθε.

Αλφειὺς, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόinton ὁδεύῃ,
 ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
 "Ἐδνα φέρον καλά φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κύνιν ἱράν.
 Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
 Νέρθεσιν ὑποτροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασι νύδωρ.
 Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῦ.
 Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
 Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον ἔρωσ' ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
 εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα.

v.1—6

Λαμπάδα θεὺς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον
 Οὐλὸς ἔρωσ', πήρην δ' εἶχε κατωμαδίνην.
 Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
 "Ἐσπειρεν Αἰοῦς αὐλάκα πυροφόρον.
 Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Αἰῷ, Πλήσον ἀρούρας,
 Μὴ σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

* * *

Αἶθε πατὴρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν,
 Ως κεῖ, ὑπὸ πτελέησι καθήλωνος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
 Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσθον ἀνίας.

H-468597

1918

830925

25/06/21

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

нет
СК

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова